

ပြည်ပိုပြည်ပို သလိကခရု

BURMESE
CLASSIC

ပြည်ပိုင်မျိုးအိမ်

BURMESE
CLASSIC

ငပလီက

ခရ

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ယာ)၊ ၃၈-လမ်း၊

ဖုန်း - ၂၄၅၂၀၄၊ ၃၇၉၄၀၇

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပြည်ပိုင်များအိမ်၏ စာအုပ်အမှတ်စဉ် (၂၂)

- စာမူပိုင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၂၀၀၉
- ပျက်စားခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၆၀၀၉

အမည်အိုင်	- လူဇော်သစ်
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းနိုး (မြို့ - ၀၃၅၀၀)
	၈၈၊ ဒုတိယ(ယာ)၊ ဂူလမ်း၊ ကျောက်တံတား။
ပျက်စားခွင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းနိုး (တော်ဝင်မြို့မပုံနှိပ်တိုက်)
	(၃၀-၁) သာယာကုန်းလမ်း၊ ပုဏ္ဏားတောင်။
အတွင်းစာလင်	- ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	- ဝင်းယ
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၉ခုနှစ်၊ မတ်လ။
အုပ်စု	- ၅၀၀
စာနိမ့်	- ၁၆၀၀ ကျပ်

All the world's a stage and all the men and women merely players.

- Shakespeare

ဘော်ဒါတွေက တစ်ယောက်မှမနိုးကြသေး။ ကိုယ်လက် မျက်နှာသန့်စင်ပြီး ဟိုတယ်အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိသော ကမ်းခြေဆီ ကင်မရာဆွဲ ရင်းရောက်ရှိလာသောသူ့ကို ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်သန်းလာသော လေ ပြည်ညင်းက တိုးဝေ့တိုက်ခတ်ရင်းကြိုဆိုသည်။

မကြာမီ နေထွက်တော့မည်။

အဲဒီအချိန်အခါကိုစောင့်ရင်း သူ့ဓာတ်ပုံရိုက်မည်။ အရွယ် အစားမတူသောလှေများက ပင်လယ်ထဲမှာလှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်ဖြင့် လူးလွန် ကာနေကြသည်။

အချိန်ကစောသေးသည်မို့လားတော့ မသိ။ ကမ်းခြေမှာ လူသွားလူလာ မတွေ့သေး။ ကမ်းခြေ၏သဲပြင်နုနုပေါ် ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်ရသောအရသာကို သူခံစားရင်း ဟိုဘက်ဒီဘက်လျှောက်နေ ဖြစ်သည်။

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်နေသော လေနုအေး၊ အပျိုစင်တစ်ဦး၏ပဝါစဖြူဖြူလေးလို လှုပ်ခတ်နေသောလှိုင်းလုံးများ နှင့်အုန်းပင်တို့ အနားသတ်ထားသော ဤသဲသောင်ပြင်ကမ်းစပ်ကို သွားလေရာရာဆွဲယူသွား၍ ရလျှင်လည်း ကောင်းသားဟု သူတွေးဖြစ်သည်။

“ဟင်”

လျှောက်လာရင်းက သဲပြင်ပေါ်မှာတွေ့့သော ဖြူဆွတ်နေသည့်ခရုနှစ်ခုကို ကဗျာဆန်စွာသူတွေ့ရသည်။

ကဗျာဆန်စွာဟု တင်စားရသောအကြောင်းကရှိသည်။ သဲပြင်၏အရောင်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာ ဖြူဆွတ်နေသော ခရုခွဲနှစ်ခုက ခေါင်းချင်း ဆိုင်ကာ တစ်ခုကိုတစ်ခုမှီခွဲနေသလိုမျိုးဖြစ်ကာနေသည်။ ယှဉ်ကာရုံနေခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။

မြင်ကွင်းကိုသဘောကျသည်မို့ သူ ကင်မရာဖြင့် Angle အမျိုးမျိုးမှနေ ရိုက်ယူဖြစ်သည်။ ပြီး ခရုငယ်အချို့ကိုကောက်ယူကာ ဘေးမှာအသည်းပုံဘောင်ခတ်ပြီး ရိုက်ဖြစ်သည်။ ပြီး ၎င်းခရုဖြူနှစ်ခုကိုကောက်ကာ သူချွတ်ထားခဲ့သောဖိနပ်ဆီယူသွားကာ ကင်မရာ အိတ်နှင့်ယှဉ်ကာချထားဖြစ်သည်။

နေလုံးကြီးက တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာပြီမို့ သူလိုချင်သော အနေအထားအရောက်မှာ မာတ်ပုံတို့ကို သူဆက်တိုက်ရိုက်ဖြစ်သည်။

ကျေနပ်လောက်အောင်ရိုက်ယူပြီးခါမှ သူ ဟိုတယ်ကိုပြန်ရန် နောက်ကြောင်းလှည့်ဖြစ်သည်။

ကမ်းခြေမှာ အခုတော့လည်း သူ့တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့။ ခရုကောက်သောကောင်မလေးတစ်သိုက်တို့ ရောက်ရှိလို့လာသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်းသာရှိသေးဟန်တူသော ကောင်မ

လေးတစ်သိုက်က မူလတန်းကျောင်းသူလေးများလို ဟိုပြေးသည်ပြေးဖြင့် ခရုတို့ကို အလှအယက်လိုက်ကောက်နေကြသည်။

ထိုအထဲကမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ခရုကောက်ရင်း သူထားရစ်ခဲ့သော ကင်မရာအိတ်နှင့် ဖိနပ်ရှိရာဘက်ကို တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်။

ဖြူလွလွဂါဝန်ကိုဝတ်ဆင်ထားသောကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်းက စောစောကကောက်ထားသော ခရုဖြူနှစ်ခုကို သူသတိရလိုက်သည်။ တော်ကြာ သူအမှတ်တရကောက်ယူထားသော ၎င်းခရုဖြူတို့ကိုကောက်ထားသည်ဟုမထင်ဘဲ အမှတ်တမဲ့ကောက်သွားပါက မခက် လား။

သူတွေးမိသည့်အတိုင်း ကောင်မလေးက သူဖိနပ်ချထားရာနေရာမှ ကုန်းကောက်ဟန်ပြင်နေသည်ကို သူအလန့်တကြားမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ - ပိုင်ရှင်ရှိတယ်နော်”

ရုတ်တရက်အော်သော သူ့အသံကြောင့် ကောက်ဟန်ပြင်နေသောကောင်မလေး၏လက်တို့က လေထဲမှာရပ်တန့်ကာသွားသည်။

ထို့နောက်

အော်ရင်းပြေးလာသောသူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“အဲဒါ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်”

နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောသော သူ့စကားကြောင့် ထိုအဖြူရောင်အရိပ်လေးက ခါးထောက်သည်။ ပြီး

“ကျွန်မ သူ့ခိုးမဟုတ်ဘူး”

ရွက်ဝဲဝဲမျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းရောင်ရဲရဲ ရှက်ရိပ်တွေသန်းနေသောကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းကိုအနည်းငယ်စုရင်း မျက်နှာကိုချိ

လျက်ဆိုသည်။

လှပသောကောင်မလေးတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းကိုစုတူတူပြုရင်း ရှက်ဝဲဝဲဖြစ်နေသောဟန်ကို ကြုံတောင့်ကြုံခဲမို့ သူကင်မရာဆီ လက်က မသိစိတ်ဖြင့်ရောက်ကာသွားသည်။ သို့သော် . . မရိုက်ဖြစ်။ ရိုက်ရန်လည်းမသင့်ဟု သူထင်သည်။

“မင်းကိုလည်း ငါက သူ့ခိုးလို့ တစ်ခွန်းမှမပြောသေးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ကပိုင်ရှင်ရှိတယ်လို့ အော်တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . မင်းပဲ ယူမလို့လက်လှမ်းနေတဲ့ဥစ္စာ”

သူ့စကားကြောင့် သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှ ပန်းရောင်ရှက်ရိပ် တို့က နီရဲရဲအရောင်သို့ ကူးပြောင်းကာသွားသည်။

“ကျွန်မလက်လှမ်းတာက ရှင်ဖိနပ်အစုတ်ကိုလည်းမဟုတ်ဘူး . . ကင်မရာအိတ်ခွံအစုတ်ကိုလည်း မဟုတ်ဘူး . . . ဟို ခရုကို ရှင်သိလား”

“သိတယ်”

“ဘာ . . သိတယ် ဟုတ်လား . . သိရင် ဘာကိစ္စအော်လဲ”

“ပိုင်ရှင်ရှိလို့ပေါ့”

နှုတ်ခမ်းတစ်လက် ပန်းတစ်လက်ဖြင့်ဆိုနေသောကောင်မလေးကို ချစ်စနိုးဖြင့် သူစ-နေမိသည်။ စကားကိုကတ်သတ်၍ဆိုနေသော သူ့ကိုကောင်မလေးက ခပ်စူးစူးဖြင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမ၏သူငယ်ချင်းများရောက်ချလာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့ . . ဇာတ်လမ်းရှာနေတာလား”

ပြောင်စိမိမျက်နှာကို စွတ်အတင်းကြီးတည်ထားရဟန်တူသော သူမ၏သူငယ်ချင်းများက လုပ်ယူကာထားရသောမျက်နှာတည်ကြီးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်းက သူမကိုဆိုသည်။

“ဒီမှာဟာ . . ဟိုခရုနှစ်ခုကို ငါကကောက်မလို့ဥစ္စာ . .

အဲဒါ သူက သူ့ဖိနပ်ကိုယူတယ်ထင်ပြီး ငါ့ကို အဲဒါပိုင်ရှင်ရှိတယ်နော် လို့အော်တယ်”

“ဟင် - ဒါဆို နင်ကနေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ ဖိနပ်သူ့ခိုးဖြစ်သွားတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဒီမှာ သူ့ဖိနပ်သူ့ခိုးမှန်း ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဟဲ့ - မှားနေပြီ”

ထိုအူကြောင်ကြောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ပြီး ဒေါနှင့်မောနှင့်ရန်ထောင်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒိုင်ယာလော့ခံကမှားနေသည်။ ဘေးမှသူငယ်ချင်းများက ‘မှားနေပြီ’ဟု ဝိုင်းပြီးလက်တို့ကြသည်။ အူကြောင်ကြားမလေးက ‘ယောင်လို့ . . ယောင်လို့’ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကိုခါးထောက်၍ မျက်နှာမူသည်။ စတိုင်က ဖဲ့တော့မည်စတိုင်။

“ဒီမှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ဖိနပ်သူ့ခိုးမဟုတ်ဘူး . . သူက မလစ်ရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး . . လစ်မှလုပ်တာ . . အဲလေ”

“ဟဲ့ - မှားကုန်ပြီ”

အူကြောင်ကြားမလေးကို သူငယ်ချင်းများက ‘မှားကုန်ပြီ’ဟုဆိုရင်း သူမတို့အဖွဲ့၏နောက်ကိုဆွဲကာသွားသည်။ ထိုကောင်မလေးက

“ငါပြောဦးမယ် . . ဒီတစ်ခါ မမှားစေရဘူး”

ဟုအော်ရင်း ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် နောက်ရောက်သွားသည်။

နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရှေ့ထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

သူလည်း တမင်ပင်ပြန်၍ အူကြောင်ကြောင်လုပ်ပေးလိုက်

သည်။

“ကျွန်သူငယ်ချင်းက သူ့ခိုးမဟုတ်ဘူး”

“အေး - ငါကလည်း မင်းတို့သူငယ်ချင်းကို သူ့ခိုးလို့ . . . တစ် . . . ခွန်း . . . မှ မပြောရသေးဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ရှေ့ထွက်လာသောကောင်မလေးက ကြောင်သွားသည်။ ထိုအခါမှ ပြဿနာ၏အစဖြစ်သူကောင်မလေးက ရှေ့ကိုမျက်နှာနီစွေးစွေးဖြင့် ထွက်လာပြီး

“သူ့ခိုးလို့မပြောပေမယ့် အဲဒါပိုင်ရှင်ရှိတယ်လို့ပြောတယ် . . . ငါက ခရုကောက်မလို့ဟာကို . . . သူက သူ့ပစ္စည်းတွေယူတယ် ထင်ပြီးတော့ အော်တာ”

ကောင်မလေးက ကလေးတစ်ယောက်လို့နှုတ်ခမ်းစူပြီး သူမ ၏သူငယ်ချင်းကိုတိုင်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ . . . သူက ခရုကောက်မလို့လုပ်တာကို ရှင်က မမြင်မစမ်းနဲ့ ဘာကိစ္စ ထအော်ရတာတုံး . . . ရှင် ဒီကပြန်ရင် မျက်စိ မျက်မှန်လေးအားလေး စမ်းဦး . . . ကြားလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ပြောပစ်လိုက်”

ဘေးမှကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရှေ့ထွက်ကောင်မလေး ကို ဝိုင်း၍မြှောက်ပေးကြသည်။ အဖြူရောင်ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးသည်။

“ငါကလည်း အဲဒီသူကောက်မယ့်ခရုမှာ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်လို့ ပြောတာ”

သူ့စကားကြောင့် အဖြူရောင်ကောင်မလေးက ‘ဘာ’ဟု ထအော်သည်။ ကျန်ကောင်မလေးများကပါ ပွစိပွစိတွေဖြစ်ကုန်ကြ သည်။

“ရှင်ပြောသလိုသာဆို ကျွန်မတို့လက်ထဲက တစ်ချိန်လုံး

ကောက်လာတဲ့ခရုတွေပါ ရှင့်ပစ္စည်းလို့ပြောတာနဲ့ ပြန်ချပေးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ . . . ဒီကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ခရုတွေအကုန်လုံး အရင်ဦးတဲ့လူ ယူ မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ယူ . . . ယူ . . . သူငယ်ချင်း ယူ”

ရှေ့ထွက်ကောင်မလေး၏စကားအဆုံးမှာ အဖြူရောင် ကောင်မလေးကို ကျန်ကောင်မလေးများက ‘ယူ . . . ယူ’ဟုမြှောက်ပေး သည်။ ကောင်မလေးကလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ခရု နှစ်ခုကိုကောက်သည်။

ဖျတ်ဆို ကျွန်တော်က ခရုကိုဝိုင်းထားသောကောင်မလေး၏ လက်ကို အပေါ်ကမိုးကိုင်ရင်း ‘ငါ့ဟာလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ’ဟုဆို ဖြစ်သည်။ လက်အကိုင်ခံရသောကောင်မလေးက ခရုကို မရအရယူ ပြီး ၎င်းလက်ကို နောက်ပစ်ကာထားရင်းက

“ကမ်းခြေပေါ်မှာရှိတဲ့ခရုတိုင်း ရှင့်ခရုလို့ပြောချင်လို့ ဘယ်ရ မလဲ . . . စောစောကသူငယ်ချင်းပြောသလိုပဲ ရှင့်ခရုပါဆိုတာနဲ့ အရင် ကောက်ထားတဲ့ခရုတွေပါ ထားခဲ့ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

မျက်စောင်းတစ်ခဲဖြင့် အဖြူရောင်ကောင်မလေးကဆိုသည်။ သူမ၏သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲကပဲ ‘ဇာတ်လမ်းမရှာနဲ့နော်’ဆိုသောအသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“တကယ်ပြောတာ အဲဒီခရုက ငါ့ကောက်ထားတာ”

“ဘာသက်သေရှိလဲ . . . သက်သေရှိရင် ပြန်ပေးမယ်”

အဖြူရောင်ကောင်မလေးက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးရင်းဆို သည်။

“သက်သေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ရှင်ကောက်ထားပါတယ်ဆိုတဲ့သက်သေရှိ ရင် ပြလေ . . . ဒီခရုနှစ်ခုပါမကဘူး . . . ကျွန်မတို့အားလုံးကောက်

ထားတဲ့ခရုတွေပါ... ရှင့်ကို Present ပေးခဲ့ဦးမှာ”

“ဟုတ်တယ်”

“မှန်တယ်”

“ထောက်ခံတယ်”

“အပျော်ပေါ့”

အဖြူရောင်ကောင်မလေး၏စကားအဆုံးမှာ ကျန်ကောင်မလေး လေးယောက်က ဝိုင်း၍ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံကြသည်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ သူတို့ဘက်ကအသာဟု တွက်ထားပုံရသည်။

“ငါက သက်သေပြလို့ မင်းတို့တမလိုက်နာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျိန်မယ်... ဥပမာ ရှင်သက်သေပြနိုင်ရဲ့သားနဲ့ ကျွန်မတို့က ခရုတွေအကုန်လုံးပေးခဲ့ဘူးဆိုရင် အပျိုကြီးဖြစ်ပါစေ... ထိုတစ်သက်လုံးပေါက်ပါစေနဲ့... အဲဒါမျိုး”

“သေချာတယ်နော်”

ပြောင်ချော်ချော် သူ့အမေးအဆုံးမှာ ကောင်မလေးများက ‘စိန်လိုက်’ဟု ဆောင့်ကြားကြားဆိုကြသည်။

သူ့ပြုံးရင်း ကင်မရာ၏ power ကိုဖွင့်ကာ စောစောက သူ Angle အမျိုးမျိုးမှရိုက်ယူထားသော ခရုဖြူနှစ်ခု၏ပုံအပြင် ခရုသေးသေးလေးများဖြင့် အသံပုံဘောင်ခတ်ကာရိုက်ထားသောပုံကိုပါရှာပြီး ကင်မရာ၏ screen မှာ ပြပေးလိုက်သည်။

“ဟယ်... ဟုတ်တယ်တော့”

“မှန်းစမ်း... အယ် - ဟုတ်နေတယ်... ကြည့်စမ်း”

အဖြူရောင်ကောင်မလေးက လုံးဝမကြည့်သေး။ အခြားကောင်မလေးလေးယောက်ကသာ screen မှာလာကြည့်ပြီး မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်များဖြင့် အသီးသီးရေရွတ်ကြသည်။

“တစ်မနက်ခင်းလုံးကောက်ထားတဲ့ ခရုတွေတော့ သဲထဲရေ သွန်ဖြစ်ပါပြီ”

“ဟေ့ - မင်းလာကြည့်လေ”

“.....”

သူ၏ ပြုံးစိစိအဆိုကို ကောင်မလေးက ဘာမှပြန်မဆိုဘဲ သူမ၏သူငယ်ချင်းများကို ကြောင်စီစီဖြင့်ကြည့်သည်။ ပြီး သူမ၏လက်ခုပ်ထဲမှခရုတို့ကို နှမြောတသစ္စာကြည့်သည်။

“မင်းလာမကြည့်ရင်လည်း ငါလာပြရတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့်သာဝေးသော မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရပ်နေသည့်ကောင်မလေးဆီလျှောက်ရင်း camera screen ကိုပြဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက screen ကို မရဲတရဲဖြင့် ဆတ်ခနဲကြည့်သည်။ ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့်

“ရော့”

ဖြူဖွေးသော သူမ၏လက်ခုပ်ထဲမှခရုတို့ကို သူမက ‘ရော့’ဟုဆိုရင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဖြင့်ပေးသည်။ သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံးက စတော်ဘယ်ရီသီးနီနီလို ချိတ်တက်နေအောင် နီရဲကာနေသည်။ သူကလှမ်းယူရန်ပြင်စဉ်မှာပင် သူမက ဆတ်ခနဲလက်ကိုပြန်ရှုပ်သည်။

“ရှင် ဘယ်ဟိုတယ်မှာတည်းတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရုတ်တရက်မေးသော သူမ၏အမေးကြောင့် သူကြောင်သွားရသည်။ သူသာမက သူ့သူငယ်ချင်းများပါ ကြောင်သွားကြသည်။ ပြန်၍ပေးသော သူ့အမေးကြောင့် သူမကခေါင်းကိုမော့သည်။

“ရှင်ဖြေမှာသာ ဖြေပါ”

“(---) ဟိုတယ်မှာတည်းတာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟယ် - ငါတို့နဲ့အတူတူပဲတော့”

သူ့အဖြေအဆုံးမှာ သူမ၏သူငယ်ချင်းအူကြောင်ကြားမလေးက ထ၍ဆိုသည်။

“ဒါဆိုရင် အဲဒီဟိုတယ်ရဲ့ဈေးအချို့ဆုံးအခန်းတောင် တစ်သိန်းဝန်းကျင်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်... ဒီလိုလုပ်ပါလား... ဒီခရုတွေကို ကျွန်မဝယ်လိုက်မယ်... ဈေးက ရှင်တည်းနေတဲ့ အခန်းခကို ကျွန်မတစ်ပတ်စာရှင်းပေးမယ်... တကယ်လို့ ရှင်ငါးရက်တည်းတည်းတယ်ဆိုရင်လည်း ပိုနေတဲ့နှစ်ရက်စာကို ဒီပို့စစ်တင်ထားတယ်လို့သဘောထားပြီး ထုတ်သွားလို့ရတယ်... ကဲ - ဘယ်လိုလဲ”

ဝုန်းခနဲ သူ့ရင်ကို သူမ၏စကားတို့က လာရိုက်ခတ်သည်။ ကြောလှချည်လားဟု။ ပစ္စည်းရှိလူတန်းစား၊ လူကုထံတို့၏စတိုင်မျိုး ချိုးနေသော သူမ၏စကားအဆုံးမှာ သူမ၏သူငယ်ချင်းများက ‘ဟဲ့ - ဖြူမဇွဲ’ဟု လှမ်းဟန်သည်။ ‘ဖြူမဇွဲ’တဲ့လားဟု သူတွေ့ဖြစ်သည်။

“ကဲ - ဘယ်လိုလဲ”

သူမက မျက်ခုံးကိုပင့်ရင်း ခပ်ကြောကြောစတိုင်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား... အဲဒီခရုလို ပုံစံတူခရုကို ဒီကမ်းစပ်မှာ မင်းထပ်ရှာပေးနိုင်မလား... ဆိုလိုတာက အမှတ်တရဆိုင်မှာပြေး ဝယ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီကမ်းခြေမှာ ခုချက်ချင်းရှာရမှာကိုပြောတာ... အရေအတွက်နည်းနည်းပဲရရင် မင်းတို့တစ်အုပ်စုလုံးနေတဲ့ အခန်းခအတွက် တစ်လစာကို ငါရှင်းပေးမယ်... တစ်ရက်တည်းနေပြီးပြန်တာဆိုရင်လည်း ပိုတဲ့နှစ်ဆယ်ကိုးရက်စာကို ဒီပို့စစ်တင်ထား တယ်လို့ သဘောထားပြီး ထုတ်သွားလို့ရတယ်... ငါကျေနပ်လောက် တဲ့အထိ ခရုခပ်များများကို အခုချက်ချင်းရှာပေးနိုင်ရင် အခန်းခ နှစ်လ စာဖိုး ငါရှင်းပေးမယ်... ဘယ်လိုလဲ ထပ်ရှာပေးနိုင်မလား”

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက တက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်သည်။ ပြီး ခရုတို့ကို သူ့ရှေ့သောင်ပြင်ပေါ်ပစ်ချရင်း

“မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ”

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အံ့ကြိတ်ကာဆိုရင်း ထွက်ကာသွားသည်။ သူမ၏သူငယ်ချင်းများကပါ သူမလုပ်သလို ခရုတို့ကို သူ့ရှေ့ပစ်ချကြရင်း

“ရုပ်ကိုက မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မာရေကြောရေနဲ့”

“ဟွန်း - တွေ့ဦးမယ်”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ရေရွတ်ရင်း ထောပနာ ပြုသွားကြသည်။ ဖြူမဇွဲဆိုသော အဖြူရောင်အရိပ်လေးကတော့ ရှေ့ဆုံးမှနေ ခေါသကြီးစွာဖြင့် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးချီတက်သည်။ ပြီး ခဏခဏနောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ စပ်ဖြိုဖြီးကြီးကြည့်နေသော သူ့ကိုတွေ့ရသောအခါ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ မျက်စောင်းကို ဝုန်းခနဲ လှိုင်းပုတ်သလိုလှမ်းထိုးသည်။

သူမပစ်ချခဲ့သော သူ၏ခရုဖြူနှစ်ခုကတော့ သူမ၏သူငယ်ချင်းများပစ်ချခဲ့သော ခရုများကြား၌ ငြိမ်သက်စွာပဲရှိလို့နေသည်။

“မိုက်လား သူရ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဪ - မင်းပြောတဲ့ဆတ်ဆတ်ကျမလေးက ချောလား၊ မိုက်လားလို့မေးတာ”

“မသိဘူးလေ . . . မင်းပြောတဲ့ပုံစံက ငါ့ကိုပဲရန်စနေသလို လို ဘာလိုလိုနဲ့”

“ကဲပါ - အဲဒါတွေ အသာထားစမ်းပါ . . . မင်းတို့နှစ်ကောင် လုပ်နေတာနဲ့ လိုရင်းကပျောက်တော့မယ် . . . ကဲ ကဲ . . . သူရ . . . မင်း ဟိုကောင်ဌေးမောင်မေးတဲ့မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘူး . . . ဒီတော့ ငါကပါထပ်မေးဦးမယ် . . . မင်းပြောတဲ့ကောင်မလေးက ချောလား”

အေးကိုက သူ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ရင်းမေးသည်။

“အင်း - ဘယ်လိုပြောရမလဲ . . . ဆွဲဆောင်မှုကတော့ တော် တော်ရှိတာကွ . . . ရုပ်လည်းချောတယ်ဆိုတာထက် နည်းနည်းပိုတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ငါမကြိုက်တဲ့အချက်က . . .”

“ရပြီ . . . ဘာမှလာရှင်းပြမနေနဲ့ . . . အဲဒီကောင်မလေးက လှလားလို့မေးတာ . . . မင်းရဲ့ကြိုက်တဲ့အချက် မကြိုက်တဲ့အချက်ကို မမေးဘူး”

ပြောလက်စစကားကိုဖြတ်ကာ ပိတ်၍ ဆိုသော ဌေးမောင်၏ စကားကြောင့် သူနင်တင်တင်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။ အေးကိုက

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

“ပြောပါစေ ဌေးမောင်ရာ . . . သူ့စကားကို မင်းကရှေ့ပိတ် ထားတော့ သူ့ခမျာ ‘လင်းတ’အစာနှင့်သလို ဆန့်ဝင်ငင်ကြီးဖြစ်နေ တယ် တွေ့လား . . . ကဲ ကဲ . . . ငါပြောခွင့်ပြုတယ် သူရ . . . ပြော”

အေးကိုစကားကြောင့် ပို၍ပင် အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ် သွားရသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ကပြောချင်နေသူမို့ သည်းခံလိုက် ရသည်။

“ဒီလိုကွ”

“အေး - ပြောမှာဖြင့်လည်း တိုတိုနဲ့လိုရင်းပြော . . . နား ထောင်မယ့်လူရှိတယ်ဆိုတိုင်း ပိုက်ဆံမကုန်တိုင်း လျှာရှည်မနေနဲ့ဦး . . . ဒီကကောင်တွေက စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ နားထောင်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး . . . ငပလီခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်မှန် သမျှကို ဒကာခံထားပေးတဲ့လူမို့လို့ အောင့်အီးသည်းခံပြီးတော့ နားထောင်ပေးရမှာ . . . ကဲ - ပြော”

ဌေးမောင်၏စကားအဆုံးမှာတော့ အေးကိုက ခွီးခနဲ ထရယ် သည်။

ဌေးမောင်က အီလည်လည်ကြီးဖြစ်သွားသော သူ့ကိုကြည့် ရင်း ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြင့်

“ကဲ . . . ကဲ . . . ပြောလေ”ဟုဆိုသည်။

“တော်ပြီကွာ . . . မပြောတော့ဘူး”

“ဟ - ဒါယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ စိတ်ဆိုးသွားတာလား . . . စိတ်တော့ လာမဆိုးနဲ့ ဆရာ . . . ငပလီခရီးစဉ်ရဲ့ဒကာဆိုပြီး ချော မယ်လို့တော့ မထင်နဲ့ . . . ဆောင့်ကန့် . . . လိုက် . . . မှာ”

လူရွှင်တော်စတိုင်ဖြင့် အိုတအက်တင်တွေပေးပြီး ဆိုသော အေးကို၏စကားကြောင့် ဌေးမောင်ရောသူပါရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ကဲပါ - ပြော ပြော”

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

အေးကိုက ရုပ်ကိုပြန်တည်ရင်း အပီနားထောင်ပေးတော့ မည့်အထာဖြင့်ဆိုသည်။ ငွေးမောင်ကပါ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီး

“ကောင်မလေးမှာ မင်းမကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့အချက်က ဘာလဲ”
ဟု စကားစကို ပြန်ကောက်ပေးသည်။

“ငွေစကားပြောတာကို မကြိုက်ဘူး... သူ့စိတ်ထဲမှာ ငွေ နဲ့ပေါက်ရင် ဘာမဆိုရတယ်ဆိုတဲ့စိတ်တွေ ဝင်နေပုံရတယ်”

“ဒါနဲ့ပဲ မင်းက သူတစ်ပတ်စာရှင်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ Hotel ခ ကို တစ်လစာ... ဒါမှမဟုတ် နှစ်လစာရှင်းပေးမယ်လို့ပြောပြီး ချိုးခဲ့ တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေး”

ငွေးမောင်၏အမေးကို သူ့ကျေနပ်စွာခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေဖြစ် သည်။

“မတော်လို့ ဟိုက ဒီလောက်တောင်လေကြီးလှတာဆိုပြီး လိုက်ရှာလို့ အဲဒီခရုသွားတွေ့ရင်တော့ ငါတို့ကောင်‘သူရ’တော့ မွဲပြီ”

အေးကို၏အဆိုကြောင့် သူ့ပြုံးဖြစ်သည်။ ပြီး ခေါင်းကိုခါပြ ဖြစ်သည်။

“သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မာနအရောင်တွေ သိပ်တောက် ပြောင်နေတာကိုကြည့်ပြီး မြင်ပြီးကတည်းက သူ့မာနကို ကလိရမယ့် စကားကို ငါ့ဘက်ကပြင်ပြီးသားပါ... ကဲ ကဲ... နေ့လယ်စာစားဖို့ အချိန်တန်ပြီကွ... ဟိုရောက်မှ ဆက်ပြောရအောင်... အခန့်သင့် ရင် အဲဒီဖြူမဂ္ဂူဆိုတဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြနဲ့တောင် တွေ့ချင်တွေ့နေဦးမှာ ကွ”

“ချစ်ခြင်းအစ ခရုလူခြင်းကဇာတ်လမ်းပေါ့ ဟုတ်လား”
အေးကိုက မချိုမချင်ဖြင့်ဆိုသည်။

“သွားစမ်းပါကွာ... မိဘချမ်းသာတိုင်း ကိုယ်ပိုင်အရည်

အချင်း ဘာမှမရှိဘဲနဲ့ အခြောက်တိုက်ဘဝင်မြင့်ပြီး အောက်ခြေလွတ် တာလောက် ကြည့်မရတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“အေးပါ - ဒါပေမဲ့ မတော်လို့ မင်းနဲ့သူ့ဖူးစာပါနေတယ်ဆို ရင်ကောကွာ”

ငွေးမောင်က ဇွတ်ကြီးကိုပေးစားနေတော့သည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေလိုက်မယ်ကွာ... ကဲ”

သူ့အဖြေကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင်ကရယ်သည်။ ပြီး အေးကိုက

“အေး - မင်း အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့လားတော့ မသိဘူး... အဟုတ်ကြီးညားမှာမြင်ယောင်သေးတယ်”

ဟု နှိပ်ကွပ်သည်။

“ကဲကွာ... မတော်လို့ မင်းနဲ့ညားတော့မှ သူ့အချိုးတွေ ပြောင်းသွားရင်ကောကွာ”

ငွေးမောင်က ဒုတိယဗွဲကွန်လာပြန်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင်က ငါ့ဆို အတော်နှိပ်ကွပ်ချင်ကြတာပဲ ကွ... ဘယ်နှယ် ငါ့ကိုဇွတ်အတင်းကြီးကို ညားခိုင်းနေတာလဲ... ငါပြောပြီးသား... အဲဒီလိုမောက်မာတဲ့မိန်းမနဲ့သာ ညားလို့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေပစ်မှာ”

“အေး - အဲဒါကြောင့် ညားကိုညားဦး... မှာ... ဘယ်လို နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီးတော့ကို ညားဦးမှာ”

အေးကိုက ဇွတ်ကြီးဆိုသည်။

“ကြည့်ရတာ မင်းတို့ငါ့ကို အမှတ်သေစေချင်ပုံရတယ် ဟုတ်လား”

သူ့စကားကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင်က တခွိုးခွိုးဖြင့် ရယ်သည်။ ငွေးမောင်က

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရိပ်မိသွားတာလဲ”

ဟု ပြန်နောက်သည်။

အေးကိုက Hotel ၏စားသောက်ခန်းမဆီ ဖုန်းခေါ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခန်း(--)ကပါ. . . စောစောက ကျွန်တော် တို့ မှာထားတာတွေ ပြင်ထားလိုက်တော့နော်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့ . . . အခုပဲလာတော့မှာ. . . ဟုတ်ကဲ့”

စားသောက်ခန်းမဆီခေါ်၍ ဖုန်းချအပြီး သူတို့ဘက်လှည့် ကာ ‘သွားရအောင်’ဟုဆိုသည်။

သုံးကောင်သား အခန်းထဲမှအထွက် ငွေးမောင်က အခန်း Lock ကိုချသည်။ ပြီးမှ အလန့်တကြားဖြင့်

“ဟိုက် - ပြဿနာပဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ. . . မင်းအခြား ငါနင်းထားလို့လား”

“ဘယ်ကလာ. . . အခန်းကို Lock သာချလိုက်တယ်. . . သော့ယူမလာမိဘူး. . . သော့က အခန်းထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီ”

“အာ - ဒါဆို ဧည့်ကြိုကိုအကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မှာပေါ့. . . ဧည့်ကြိုမှာသာ စပယ်ယာ Key မရှိလို့ကတော့ ပြဿနာပဲ. . . သော့ ပိုမရှိလို့ဖျက်ရရင်တော့ သော့ဖိုးလျော်ရပြီသာမှတ်”

အေးကိုက ခေါင်းကိုတုတ်တုတ်ကုတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ငွေးမောင်ဆိုတဲ့ကောင် ဘာလုပ်လုပ်အရမ်းချည်းပဲ”

“ဟ - ငါက မင်းတို့တစ်ယောက်ယောက်ယူသွားပြီထင်ပြီး Lock ချလိုက်တာလေကွာ. . . နောက်တော့မှ ငါ့ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ချခဲ့မှန်း သတိရတာ”

“အေး ကောင်းတယ်. . . လာ - အစားကနောက်မှလုပ် . . . ဧည့်ကြိုကို အရင်သွားပြောရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို အေးကိုက ရှေ့မှချီတက်သည်။ သုံးကောင်

သား ဧည့်ကြိုကောင်တာဆီချီတက်လာကြရင်းက မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူအံ့အားသင့်သွားရသည်။ တစ်ဖက်မှနေ ဧည့်ကြို ကောင်တာဆီလာနေသော ဆတ်ဆတ်ကြမ်းမလေးတို့အုပ်စုကို တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟကောင်တွေ. . . ငါတို့ရှေ့လာနေတာ ငါပြောတဲ့အဖွဲ့ပဲ . . . ရှေ့ဆုံးက လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နဲ့လာနေတဲ့တစ်ယောက်က ငါ ပြောတဲ့ ဖြူမချူဆိုတာပဲ”

ငွေးမောင်နှင့်အေးကိုကို လက်အသာတို့ရင်းဆိုသော သူ့ စကားအဆုံးမှာ ငွေးမောင်က

“အကုန်လုံး အလန်းတွေချည်းပါလား. . . ဖော်တော်ညံ့တဲ့ သူရကွာ. . . ချစ်ကြည်ရေး ရအောင်လုပ်မထားဘဲ ပြဿနာရှာထား ရတယ်လို့”

အံ့ကြီးကြိတ်ကာဆိုသော ငွေးမောင်၏စကားကြောင့် သူပြုံး ဖြစ်သည်။ နှစ်ဖွဲ့စလုံး ကောင်တာရှေ့မှာဆိုသောအခါ သူမတို့အုပ်စု က သူ့ကိုမြင်သွားသည်။ ပြီး အချင်းချင်းလက်တွေ့တို့ကုန်ကြသည်။

“ဘာများကူညီရမလဲခင်ဗျ”

“သော့ကျန်ခဲ့လို့”

‘သော့ကျန်ခဲ့လို့’ဆိုသောစကားကို ပြိုင်တူပြောမိသွားကြသည် မို့ သူမက သူ့မျက်နှာကို စူးခနဲကြည့်သည်။

“လာမရိနဲ့နော်”

ဒေါ်ကြီးမောကြီးနှင့်ဆိုလာသည်မို့ သူရယ်ချင်သွားရသည်။

“ဟောဗျာ”

“ဘာဟောဗျာလဲ. . . ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့. . . ကျွန်မပြောတဲ့စကားကို လိုက်မပြောနဲ့”

“အံ့မာ - ဖြစ်ချင်းဖြစ် မင်းကသာ ငါပြောမှလိုက်ပြောတာ

ပဲဖြစ်မယ်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေစဉ်မှာပင် ဧည့်ကြိုမှ ချာတိတ်က ‘ခဏလေး’ဟု ဝင်၍လက်ကာပြသည်။

“ခဏလေးခင်ဗျ. . . တကယ်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင် တူပြောကြတာပါ. . . ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့တော့ မပူပါနဲ့. . . ကျွန်တော် တို့ရဲ့အခန်းတိုင်းမှာ ‘အရံသော့’ရှိပါတယ်. . . ဘယ်သူ့ကြောင့်ပဲ သော့ ပျောက်ပျောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်သည်းခံပေါ့”

“ဘာ”

ကြည့်ရသည်မှာ နည်းနည်းရိုးအပုံရသော ဧည့်ကြိုမှ ချာတိတ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ခန်းတည်းဟုထင်နေဟန် တူသည်။ ၎င်းပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူမက ‘ဘာ’ဟူသော အာမေဇိုတ်အသံကိုပြုသည်။ ချာတိတ်က

“ဘာဖြစ်လို့အော်တာလဲဟင်”

မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် မရဲတရဲမေးသောချာတိတ် ကို သူမက

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ. . . မင်းက သူ့နဲ့ငါနဲ့ကို တစ်ခန်းတည်းထင် နေလို့လား”

“နို့ မဟုတ်လို့လား”

“ဘာရယ်”

သူမမျက်နှာက ရှက်ဒေါသတို့ဖြင့် နီချိတ်ကာသွားသည်။ ‘ဘာရယ်’ဟုအော်လိုက်သော သူမအသံကျယ်ကြီးကိုကြားတော့မှ ချာတိတ်က ရုတ်တရက်သဘောပေါက်ပြီး

“ဟာ - sorry အစ်မ sorry. . . ကျွန်တော်က ခွင့်ယူထား ပြီး အခုမှဂျူတီ စ-ဝင်တာ. . . ဘာ List မှမကြည့်ရသေးလို့. . . sorry နော် အစ်ကို. . . ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

ချာတိတ်က သူ့ကိုပါလှည့်ပြီးတောင်းပန်သည်။ သူသည် လည်း အနည်းနှင့်အများတော့ မျက်နှာပူသလိုလိုရှိသွားသော်လည်း ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားသော သူမကိုမြင်ရသည်ခဏ ရယ်ချင်စိတ်တို့ ဖြင့် မျက်နှာပူရမည်ကို မေ့သွားသည်။

“ရပါတယ် ညီလေးရာ. . . လူဆိုတာ မှားတတ်ကြပါတယ် . . . အဲ - မှားပြီဆိုရင်တော့ ညီလေးလိုပဲ ကိုယ့်အမှားကိုယ်ဝန်ခံပြီး တောင်းပန်တတ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့ကွာ. . . ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ် ဝန်မခံတတ်တဲ့လူတွေနဲ့ဆုံတာများတော့ ကိုယ့်အမှားကိုယ်ဝန်ခံပြီး တောင်းပန်တဲ့ညီလေးကို အစ်ကိုလေးစားတယ်. . . ဒီဘော့ ညီလေး စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမထားနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

ချာတိတ်ကိုပြောသလိုလိုနှင့် သူမကိုဖဲ့နေသည်မှန်း သိသည် မို့ သူမက ‘ဒီမှာ’ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ကိုခေါ်သည်။ သူမက ပြောင် ချော်ချော်ဖြင့် ‘ဗျာ’ဟု ထူးဖြစ်သည်။

“ယောက်ျားကြီးတန်ဖဲ့နဲ့. . . ရှင် စောင်းမပြောပါနဲ့”

“မပြောပါဘူး. . . ငါ ဒီညီလေးကိုပြောတာပါ”

သူမ၏စကားကို သူဆင်ခြေတက်ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ရှင်မျက်လုံးက ကျွန်မကိုကြည့်နေတယ်လေ. . . ဒီတော့ စောင်းပြောတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ. . . ဒီမှာ - မနက်ခင်းတုန်း ကလည်း မတောင်းပန်ခဲ့ဘူး. . . အခုလည်း မတောင်းပန်နိုင်ဘူး. . . နောက်လည်း မတောင်းပန်ဘူး. . . ရှင့်လား”

“မင်းတောင်းပန်တာ၊ မတောင်းပန်တာ ပြဿနာမရှိပါဘူး . . . အဲဒါက မင်းရဲ့သိက္ခာနဲ့ပဲဆိုင်တယ်. . . ကဲ ကဲ. . . Lunch သွားစားလိုက်ဦးမယ်. . . တာ့ တာ”

ပြောချင်သမျှတို့ကိုစွတ်ပြောရင်း စကားစကို တိခနဲဖြတ်ကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သော သူ့နောက်ကျောမှ သူမ၏တက်ခေါက်သံခပ်ပြင်းပြင်းက ကပ်၍ပါလာသည်။ ထို့အတူ ငွေးမောင်တို့နှစ်ကောင်သည်လည်း ကပ်၍ပါလာသည်။

“မင်းကလဲကွာ... ငြိမ်းချမ်းရေး ချစ်ကြည်ရေးအတွက် မလုံးပမ်းဘူး... ယောက်ျားကြီးလုပ်ပြီးတော့ မိန်းမကောင်းရန်တွေ့ သွားလုပ်နေတယ်”

အေးကိုက သူ့ကိုအပြစ်တင်သည်။

“ငါ ဒီကောင်မလေး ဒေါသထွက်တာကိုမြင်ချင်လို့ကွ... သူဒေါသထွက်နေတဲ့ပုံစံကို မင်းမမြင်ဘူးလား... ချစ်စရာလေး”

လွတ်ခနဲထွက်သွားသော သူ့စကားကြောင့် အေးကိုနှင့်ငွေးမောင်က သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့်ကြည့်ကြသည်။

“ဘာ ပြူးကြည့်နေကြတာလဲကွ”

“ဟ - မင်းဟာက အပြောင်းအလဲမြန်လှချည်လားကွ... စောစောကပဲ မင်းပြောတော့ အဲဒီလိုမောက်မာတဲ့မိန်းကလေးနဲ့သာ ညားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေမလို့ဆို”

“အေးလေ... ငါပြောခဲ့တယ်လေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စဒေါသထွက်နေတဲ့ပုံစံကို ချစ်စရာလေးတွေ ဘာတွေပြောနေတာတုံး... ငါ့အထင်တော့ မင်းရဲ့မသိစိတ်မှာ အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းငြိနေပြီထင်တယ်”

သံသယမျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာဆိုသော အေးကို၏စကားကြောင့် သူတစ်ချက်တွေသွားဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ‘မဟုတ်ဘူးဟု သူ့ဆိုဖြစ်သည်။ ရှင်ထဲမှာတော့... ဘာလိုလိုကြီးဖြစ်ကာနေသည်။

‘ဗော’ငှားသောဆိုင်လေးမှာ အုန်းရည်ပါတဲ့၍ရောင်းသည်။ ပင်လယ်ထဲမဆင်းခင် သဲသောင်ပြင်မှာထိုင်ရင်း သုံးယောက်သား အုန်းရည်သောက်နေခိုက် သူမတို့အုပ်စု ‘ဗော’ငှားရန်ရောက်လာကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ သူ့ကိုမြင်သောအခါ သူမခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်ကာသွားသည်။ ပြီး ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုမော့ပြီး ‘ဗော’ဆိုင်ဆီကိုသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ‘ဗော’ငှားသည့် ချာတိတ်မလေးက သူတို့သုံးကောင်ဆီသို့ အုန်းရည်လာချပေးပြီး ‘ဗော’ဆိုင်ဘက်သို့ ပြန်သွားရန်ပြင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ဖျတ်ခနဲအကြံရသည်မို့ ချာတိတ်မလေးကို သူ့လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလိုလို့လဲ အစ်ကို”

“သမီးရေ - သမီးဆိုင်ကဗောတွေအကုန်လုံး အစ်ကိုငှားမယ် သိလား... တခြားလူတွေကို မငှားနဲ့တော့ ကြားလား”

“ဟုတ်”

“ဟ - ဘာကြောင်တာလဲ သူရ... မင်းပြဿနာရှာပြန်ပြီလား”

“အေး - ကြည့်မရလွန်းလို့ပါကွာ”

“မင်းကတော့ကွာ”

အေးကိုတို့နှစ်ယောက်က သူ့ကိုရေရွတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူမတို့အုပ်စု ‘ဗော’ဆိုင်ကကောင်မလေးနှင့် စကားတွေပြောနေကြသည်။ ‘ဗော’ဆိုင်ကချာတိတ်မလေးက သူတို့သုံးယောက်ရှိရာ လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်ကို သူ့မြင်လိုက်ရသည်မို့ ကြိတ်ပြုံးရင်း ငွှေးမောင်တို့နှစ်ကောင်ဆီကို လက်မထောင်ပြုဖြစ်သည်။

သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။ သူမတို့တစ်သိုက် သူတို့ဆီ လျှောက်လာကြသည်။ သူ့ရှေ့အရောက်မှာ သူမကခြေစုံကိုရပ်သည်။ ပြီး နေကာမျက်မှန်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲချွတ်သည်။ သူ့ကတော့ နေကာမျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ် အထိ စိမ်ပြေနပြေတွန်းတင်ဖြစ်သည်။

“ရှင် သိပ်တရားလွန်လာပြီနော်”

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ... ငါလည်း နားမလည်ပါလား”

ပခုံးတွန့်ရင်း အိုဗာအက်တင်ဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမဆွေဆွေခုန်လုမတတ် ဒေါသထွက်ကာသွားသည်။

“ရှင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့... ‘ဗော’ဆိုင်တွေ တစ်ဆိုင်နဲ့တစ်ဆိုင် အဝေးကြီးမို့လို့ ရှင်တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား... လူသုံးယောက်တည်းနဲ့ ‘ဗော’ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး ငှားစရာလား”

“ငါ့ဘာသာငါ ‘ဗော’ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးမကလို့ ဒီငပလီကမ်းခြေမှာ ရှိရှိသမျှ ‘ဗော’တွေ အကုန်ငှားတော့ရော မင်းအပူလား... မင်းငါ့ကို ဇွတ်အတင်းကြီးကို လိုက်ပတ်သက်နေပါလား”

“ဘာပြောတယ်”

“လာပါ ဖြူမဉ္ဇူရာ... သွားရအောင်... ပြောမနေနဲ့”
သူမ၏သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူမကိုခေါ်သည်။

“တောက် - လူပါးကို ဝတယ်”

သူ့ကို စူးစူးကြည့်ရင်း ‘လူပါးဝတယ်’ဟုဆိုလာသောသူမကို သူ တမင်ပင်ပါးဖောင်းပြလိုက်သည်မို့ သူမ၏ဒေါသ ပိုထွက်သွားဟန်တူသည်။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်ကာသွားသည်။

“ဟေ့ - အုန်းရည်လေးသောက်သွားကြပါဦးလား”

အေးကိုက ကချော်ကချွတ်ဖြင့် လှမ်း၍အော်သည်။ ကောင်မလေးများက နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးသွားကြသည်။

“မင်းတို့တော့မသိဘူး... ငါတော့ သူတို့လေးတွေကို မြင်ပါများတော့... ချစ်ကြည်ရေးလမ်းဖောက်ချင်လာတယ်”

ငွှေးမောင်က ကောင်မလေးများကို လိုက်ငေးရင်းဆိုသည်။

“အေးကွာ - တကယ်ဆို သူတို့လေးတွေနဲ့ စုံပြည်နေရမယ့်ကိစ္စ... ဒီရန်လုံဆိုတဲ့ကောင်က ကိုက်ဖို့ကြီး(ချည်း)ပဲ ချောင်းနေတော့ ငါတို့နှစ်ကောင်မှာ နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ ဘူပိတ်နေတယ်”

အေးကိုကပါ အပြစ်တင်ရင်း သူ့နားရင်းကို ခပ်ဖွဖွရိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုရန်လုံဆိုပြီးတော့ ခွေးနဲ့နှိုင်းတယ်ပေါ့... ကြည့်စမ်း... မ-ဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက်ပါနေလိုက်တာကွာ... ကိုယ့်ဘော်ဒါအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကိုတောင် ဒီလိုပြောရက်နေပြီပေါ့... ငါ ထပြီးဆောင်ကန်လိုက်ရ”

“တွေ့လား... အမြဲတမ်း မာန်ဖိနေတာပါလို့ဆို”

“ဘာကွ - မင်းတော့လား”

သူ့ကြိမ်းနေစဉ်မှာပင် အေးကိုက ထပြီးပြေးသည်။ သူက ‘မိလို့ကတော့ အသေပဲ’ဟုဆိုရင်း နောက်မှလိုက်ဖြစ်သည်။

“ဘေးကို ဘေးကို”

ရှေ့မှသွားနေသော ဖြူမဉ္ဇူတို့အုပ်စုက တန်းစီကာဖြန့်ပြီး

ပိတ်လျှောက်သလိုဖြစ်နေသည်မို့ အေးကိုက ကမန်းကတန်းအော်ရင်း ပြေးသည်။ အလယ်ကောင်မလေးများက ဘေးကိုရှုပေးသည်။ အေးကိုက သူမတို့အုပ်စုကြားမှ အရှိန်ဖြင့်ဖြတ်ပြေးသည်။ နောက်မှလိုက်လာသော သူကလည်းအရှိန်ဖြင့်လိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ယောက်သောကောင်မလေးက ခြေထိုးခံလိုက်သဖြင့် သူ ကိုးယိုးကားယားဖြင့် သဲသောင်ပြင်ပေါ် မှောက်ရက်ကြီးလဲကျသွားသည်။

“အွတ်”

အွတ်ခနဲ မြည်သွားသည်အထိ မှောက်ရက်ကြီးလဲသွားသော သူ့ဘေးမှာ ခြေထိုးခံလိုက်သောကောင်မလေးက ‘နာသွားလား’ဟုမေးရင်း ထိုင်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ထိုကောင်မလေးက ဖြူမချူဖြစ်နေသည်။

လူကို မေးထောက်ကာကြည့်ရင်း ပြုံးစိစိကြီးလုပ်နေသော သူမကိုကြည့်ရင်း ဒေါသတို့က ဝုန်းခနဲဆောင့်တက်သည်။

“မင်း တော်တော်ညစ်ပတ်ပါလားကွ... လူတစ်ယောက်လုံး အရှိန်နဲ့ပြေးနေတာကို ခြေထိုးခံရသလား... မတော်လို့ ကျိုးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျိုးသွားရင် ကုပေးမှာပေါ့ရှင်... ရှင်ကလဲ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ နုနေလိုက်တာ... သဲသောင်ပြင်ပေါ် ဖြည်းဖြည်းလေး ကျတာကိုများ”

“ဘာကွ - မင်းကန်းနေလား... ဒီလောက်အရှိန်ကြီးနဲ့ ပစ်ကျတာ ‘အွတ်’ခနဲတောင်နေတဲ့ဟာကို မင်းမမြင်ဘူးလား... တမင်လည်း ခြေထိုးခံသေးတယ်”

သူ ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ကမန်းကတန်းထထိုင်ရင်း အော်ဖြစ်သည်။ ငွှေးမောင်နှင့်အေးကိုက မယောင်မလည်ဖြင့် ဘေးမှာရပ်နေသည်။

“ရှင် လာပြီးမစွပ်စွဲနဲ့နော်... ကျွန်မက ဖြည်း.. ဖြည်း.. လေး အညောင်းဆန့်လိုက်တာ”

“ဘာကွ... ဖြည်း.. ဖြည်း.. လေး အညောင်းဆန့်လိုက်တာ... မင်း တော်တော်လည်းစကားတတ်ပါလား... အား ကျွတ်ကျွတ်... ဟာ - ဒီမှာ သွေးတောင်စို့လာပြီ... ကြည့်စမ်း... တောက် - ဒီအတိုင်းသာဆို ပင်လယ်ထဲဆင်းရင် စပ်တော့မှာပဲ”

တံတောင်ဆစ်မှ စို့နေသောသွေးတို့ကိုကြည့်ရင်း သူဆိုဖြစ်သည်။

“စပ်မှာကြောက်ရင်လည်း မဆင်းနဲ့ပေါ့... ဇောတွေ အများကြီးငှားထားတာ အလကားမဖြစ်အောင်... အဲဒီဇောတွေနဲ့ သောင်ပြင်မှာ ဝှေ့လှိုမ့်တမ်းကစားနေပေါ့ရှင်... ဟုတ်ဘူးလား”

ပြောပြီး သူမက တခွိုးခွိုးဖြင့်ရယ်သည်။ သူမဘော်ဒါများက ပါ သူ့မျက်နှာအီလည်လည်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ပိုဆိုးတာက ငွှေးမောင်တို့နှစ်ကောင်ကပါ လိုက်ရယ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင်က ဘာလိုက်ရယ်တာလဲ”

‘ကုလားမနိုင် ရခိုင်မ’ဆိုသလို ကောင်မလေးများကိုဟောက်ရန် မဖြစ်သည်မို့ သကောင့်သားနှစ်ကောင်ကို လှမ်း၍မာန်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ကဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကြောင့် ရှင်လဲသွားတာဆိုတော့ ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး... ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ အသေအချာကိုတောင်းပန်ပါတယ်... sorry နော်... သွားတော့မယ်... တာ့ တာ”

ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်နေသောသူ့ကိုကြည့်ရင်း ဖြူမချူဆိုသော ငတ်မလေးက ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့် တမင်ကလိသွားလိုက်သေးသည်။

လမ်းကိုဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် တမင်လုပ်လျှောက်

နေသော သူမကိုလိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါသတို့က အလိပ်လိုက်ထွက်လာ သည်မို့ တက်ကိုသာ ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ဖြစ်သည်။

“ဟကောင် - သူရ”

“ဘာလဲကွာ”

နာနေရသည့်ကြားထဲ လာခေါ်နေသောဌေးမောင်ကို သူ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထူးဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်မလေးကိုကြည့်ရတာ အရင်တစ်ခေါက်ကထက် ပျော့ပြောင်းလာတယ်ကွ”

“ပိုလိယိုဖြစ်လာလို့ နေမှာပေါ့. . . ကြည့်ရတာ သူမိဘတွေ ကာကွယ်ဆေးမှန်မှန် မတိုက်ခဲ့ဘူးနဲ့တူတယ်”

ဌေးမောင်၏စကားကို သူ ဘုပြောဖြစ်သည်။

“ငါ အတည်ပြောနေတာကွ. . . ဒီကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံး တွေထဲမှာ မင်းကိုကြည့်တဲ့အကြည့်က အရင်ရက်ကနဲ့မတူဘူး. . . ကြည့်ရတာ မင်းနဲ့ ချစ်ကြည်ရေးရချင်နေပုံပဲ”

“ရချင်မှာပေါ့ကွာ. . . ငါတို့ကောင်က ရူပါကဖြူးတော့ ကောင်မလေးတွေက သူ့မြင်ရင် ခင်ချင်ချစ်ချင်ရတာ အမော. . . ဒီကောင်မလေးလည်း ဒီလိုပဲနေမှာပေါ့”

“မင်းပြောသလိုဆိုရင်လည်း ကောင်းသားပဲ အေးကိုရာ”

ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာဆိုဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း ၎င်းကောင်မ လေးကို. . . .။

* * *

“ဟုတ်တယ်ဟ. . . တော်တန်ရုံလူသာဆို နင် ဒီလိုခြေထိုးခံ လို့ လဲတဲ့ကိစ္စကို ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်ပြီးပါမလဲ. . . အခုတော့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ နာကျင်နေတဲ့ကြားက ကြိတ်ပြီးကျေနပ်နေတယ်ထင်တာ ပဲ”

“ငါလည်း အဲဒီလိုပဲမြင်တယ်”

ကြည်ပြာနှင့် သက်နွယ်က ဆရာမကြီးများအထာဖြင့် ဆို သည်။

“တော်စမ်းပါဟာ. . . ဒီလူမျက်နှာကြည့်ရတာ မာရေကြော ရေနဲ့ လူမြင်ရင် အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မယ့်အတိုင်းပဲ. . . ငါလည်း ခပ်ချဉ်ချဉ်ရုံတာနဲ့ ခြေထိုးခံပစ်လိုက်တာ. . . သူတော့ မသိဘူး. . . ငါ့ခြေထောက်တော့ အခုထိနာနေတုန်းပဲ”

“အမှတ်တရဒဏ်ရာပေါ့ဟာ. . . ဟုတ်ဘူးလား”

ပြုံးပြုံးဝေက သူမစကားကို အထအနကောက်သည်။

“ဘာပြောပြော ရူပါကတော့ အုတော်ပြောင့်တာနော်. . . ငါကတော့ အဲဒီလူနဲ့ ဖြူမဇူကိုသဘောတူတယ်. . . သူတို့နှစ်ယောက် က လိုက်တယ်”

ထားထားက မချိုမချဉ်ပြုံးရင်းဆိုလိုက်သောစကားကြောင့်

သူမမျက်နှာ ပူခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“သွားစမ်းပါ... အဲဒီ ဦးဒေါသကို သူ့အသံကြားတာနဲ့တင် ကြောက်လွန်းလို့”

“ဒါနဲ့များ သွားပြီးခြေထိုးခဲသေးတယ်နော်... ကြောက်များ မကြောက်လို့ကတော့ မပြောတော့ဘူး”

“မပြောနဲ့ပေါ့”

“မပြောတော့ဘူး”

ဟုဆိုရင်း သူမကိုပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့်ကြည့်နေသော သက်နွယ်ကို

“မပြောနဲ့ပေါ့”

ဟုဆိုရင်း မျက်စောင်းထိုးဖြစ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ဒေါသ ထွက်တတ်သော ရယ်စရာကောင်းဆည့် ဦးဒေါသ၏ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ရှုပါကို သူမ ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိသည်။ သူ့ခရုကို သူမ မသိဘဲ ကောက်ယူမိစဉ်က ခပ်တည်တည်ကြီးလုပ်ကာအော်သော ထိုလူကို စ-မြင်လိုက်ကတည်းက ဆွဲဆောင်မှုညှို့အား အတော်ပြင်းသောလူ တစ်ယောက်မှန်း သူမသိခဲ့သည်ပဲဖြစ်သည်။

“ဟိုတစ်နေ့က Camera မေ့ခဲ့လို့ ရေသူမရုပ်နားမှာ ဓာတ်ပုံ မရိုက်ခဲ့ရဘူး... ဒီနေ့တော့ ရိုက်ဖြစ်အောင်ကို သွားရိုက်မယ်... ဘယ်လိုလဲ”

စကားလမ်းကြောင်းလွဲသော သူမ၏စကားအဆုံးမှာ ကြည် ပြာတို့က 'OK' ဟု ထအော်ကြသည်။

“သွားမှာဖြင့်လည်း နေမတက်ခင်သွားရအောင်ဟာ... ဖော်ကြာ နေပူလာရင် ရေကစားဖို့ပဲကောင်းတော့မှာဟာ... ကဲ ထထ... သွားကြမယ်”

သက်နွယ်က ဦးစွာမတ်တတ်ရပ်ရင်း ဆော်ဩသည်။ သူမ

တို့အားလုံး အသီးသီး ပြင်ကြဆင်ကြဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်လာကြ သည်။

Hotel ထဲမှထွက်လာကြရင်း သဲသောင်ပြင်ပေါ် ပြေးကြ လွှားကြဖြင့် ရေသူမရုပ်ရှိရာဘက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“နေကြဦး”

ရေသူမရုပ်ဆီလှမ်းကြည့်ရင်း ‘နေကြဦး’ဟု ရုတ်တရက်ဆို ကာ ထားထား၏ခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်ကာသွားသည်။

“အဲဒီမှာ စတွေ့တာပဲ”

ပြုံးပြုံးဝေက ရေသူမရုပ်ပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံတွေတဖျပ်ဖျပ်ရိုက် နေကြသော ဦးဒေါသနှင့် သူ၏ဘော်ဒါနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ခေရွတ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်။ ဦးဒေါသကိုတွေ့သောအခါ သူမရင်ထဲ လှုပ်ခနဲဝမ်းသာသွားသလို ကိုကြီးဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူမ ထိုနေရာကို မသွားတော့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ငါမလိုက်တော့ဘူးဟာ... နင်တို့ပဲ သွားတော့”

“အာ - ဘာဆိုလဲ... သူတို့ရှိလို့ သူတို့ဆီလာတာမှ မဟုတ်တာ... ရေသူမဆီလာတာပဲဥစ္စာ... ဂရုစိုက်မနေနဲ့... လာ သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကြည်ပြာက ရှေ့ဆုံးမှနေ ချီတက်သည်။ ထားထားတို့သုံးယောက်ကပါ ‘ဟုတ်တယ်’ဟုဆိုကြရင်း နောက်လိုက် သွားကြသည်။ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရန်ကလည်းမဖြစ်သည် မို့ နောက်ကလိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

“ငါတစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်”

“ဘာလဲ ပြော”

“သူတို့ရေသူမရုပ်ဆီကခွာတော့မှ ငါတို့သွားမယ်”

ကမ်းစပ်မှာပဲ ငါတို့နေရအောင်”

“ပြီးရော”

သူမ၏စကားကို သက်နွယ်က ‘ပြီးရော’ဟုဆိုသည်။ သူမ တို့အုပ်စု ကမ်းစပ်မှာ မယောင်မလည်လျှောက်ရင်း ဦးဒေါသတို့ ရေသူမရုပ်ဆီမှ အခွာကိုစောင့်နေဖြစ်ကြသည်။

* * *

“သူရရေ”

“ဘာလဲကွ”

ရေသူမရုပ်ဆီ လှိုင်းလှမ်းအပုတ်ကို အမိအရဇာတ်ပုံရိုက်နေ သော သူ့ကိုလှမ်းခေါ်သည့် အေးကိုကို စိတ်မရှည်စွာသူထူးဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ မင်းရဲ့ဆတ်ဆတ်ကြမလေးတို့အုပ်စု ဒီဘက်လာနေ တယ်”

“သူ့ဘာသာသူ လာလာပေါ့ကွ”

နှုတ်ကသာ ဂရုမစိုက်သလိုဆိုလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း ဆရာသမားများက နှိပ်ကွပ်ကြလိမ့်ဦးမည်။

“ကြည့်ရတာ ရေသူမဆီလာကြတာဖြစ်မယ်... ငါတို့ ဇွဲ ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖယ်မပေးဘဲနေရအောင်”

“အေး - ကောင်းတယ်”

စချင် နောက်ချင်စိတ်က မွေးကုတည်းကတွဲကာပါလာသူမို့ ဆိုဖြစ်သော သူ့အကြံကို ငွှေးမောင်တို့နှစ်ကောင်က ‘ကောင်းတယ်’ ဟု ထောက်ခံကြသည်။ ပြီး သုံးကောင်သား ရေသူမရှိရာကျောက် ဆောင်တစ်ဝိုက်မှာပင် ဟိုဘက်ကူးလိုက်၊ သည်ဘက်ပတ်လိုက်ဖြင့်

ဓာတ်ပုံတွေလှည့်ရိုက်နေဖြစ်သည်။

“ကမ်းစပ်မှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေကြတယ်ကွ့ . . . ဇွဲတော့ တော်တော်ကောင်းတာပဲ . . . လှည့်ပြန်သွားမယ်ထင်နေတာ . . . မပြန်ဘူး . . . မလာရဲကြဘူးနဲ့ တူတယ်”

အတန်ကြာသည်အထိ ဇွဲကောင်းနေသော သူမတို့ကိုကြည့်ရင်း ငွှေးမောင်ကဆိုသည်။

“ဟကောင် - စကားကို ကုန်အောင်မပြောသေးနဲ့ဦး . . . ဘာမလာရဲရမှာလဲ . . . ဟိုမှာ လာနေပြီ တွေ့လား”

အေးကို၏စကားကြောင့် သူ့ကမ်းစပ်ဘက်လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ မှန်သည်။ သူမတို့အုပ်စု သူတို့သုံးကောင် တန်းစီထိုင်နေသော ရေသူမရုပ်ဆီ လာနေကြသည်။

“ဟကောင်တွေ . . . ချစ်ကြည်ရေးပဲ လုပ်နော် . . . ဒါပဲ”
ငွှေးမောင်က ခပ်တည်တည်ဖြင့်ဆိုသည်။ အတော်ကြီးကို သူမတို့အဖွဲ့နှင့် အလွမ်းသင့်ချင်နေသောအေးကိုက သူ့ကိုကြည့်ရင်း

“ကြားတယ်နော်”
ဟုဆိုသည်။

“မင်းတို့ပဲ ဖယ်မပေးဘဲနဲ့နေမယ်ဆို”

“အဲဒါ စောစောက . . . အခုမဟုတ်တော့ဘူး”

ငွှေးမောင်က သူ့စကားကိုချေပသည်။

“ရှင်တို့က ရေသူမနားကကို မခွာတော့ဘူး . . . ဘာလဲ ဒီမှာ ဥစ္စာစောင့်လို ထိုင်စောင့်နေကြမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု တုံ့ပြန်သော အေးကို၏စကားမဆုံးခင်မှာပင်

“ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ . . . ကျွန်မတို့လာမယ်မှန်းသိလို့ တမင် ညစ်ပြီးထိုင်နေကြတာမဟုတ်လား . . . ဟိုကူးလိုက် ဒီကူးလိုက်နဲ့

ရေသူမက အရုပ်မို့လို့ပေါ့ . . . သက်ရှိသာဆို မျက်စိနောက်လို့ အမြီးနဲ့ရိုက်ချတာ ကြာပြီ”

အဖွဲ့ထဲမှ အစွာဆုံးဖြစ်ဟန်တူသောကောင်မလေး၏ အဆိုကြောင့် သုံးယောက်သား အောင့်သက်သက်တွေဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် ငွှေးမောင်ကသွက်သည်။

“အာ - တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ . . . ညီမလေးတို့ကို တမင်စောင့်နေကြတာပါ”

“ဘာ - ဘာပြောတယ်”

ထိုကောင်မလေးကပင် ခါးထောက်ကာဆိုသည်။ ရေက ဒူးလောက်ရှိနေသည်မို့ ပင်လယ်မှလှိုင်းကလာသောအခါ လှိုင်းရိုက်သော အရှိန်ကြောင့် လူကောင်သေးသော ၎င်းကောင်မလေးက နောက်လန်လဲတော့မလိုဖြစ်သွားသည်မို့ နောက်မှ သူငယ်ချင်းများက သူမကို ကမန်းကတန်းတွန်းထားပေးရသည်။ ရယ်စရာမြင်ကွင်းမို့ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ချင်သော်လည်း မရယ်ဖြစ်။ ရယ်လိုက်ပါက ချစ်ကြည်ရေးလမ်းဖောက်မည့်ကိစ္စ အဟန့်အတားဖြစ်သွားနိုင်သည်ကိုး။ ငွှေးမောင်က

“ဒီလိုပါ . . . အစ်ကိုတို့သုံးယောက်စလုံး ဒီရေသူမရုပ်လေးနဲ့ ဓာတ်ပုံအမှတ်တရရိုက်မလို့ဥစ္စာ . . . ရိုက်ပေးမယ့်သူမရှိဘဲဖြစ်နေတယ် . . . လာတဲ့သူကို အကူအညီတောင်းမယ်လုပ်တော့လည်း ဘယ်သူမှမလာကြဘူး . . . ညီမလေးတို့ကို လာမှာလားမသိဘူးဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တော့လည်း ကမ်းစပ်မှာလေညှင်းခံနေကြတော့ . . .”

“ပြောပြောကစောရောပေါ့ . . . ကျွန်မတို့က ရှင်တို့တမင်ညစ်နေတယ်ထင်လို့ မလာတာ . . . လေညှင်းခံနေကြတာမဟုတ်ဘူး . . . ဒီကိုလာမလို့ စောင့်နေကြတာ”

“ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . ကဲ ကဲ . . . အစ်ကိုတို့သုံးယောက်

ကို ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံလောက် ရိုက်ပေး... ပြီးရင် အစ်ကိုတို့သွားမှာပါ”
ဌေးမောင်၏ဖောလုံးကြောင့် သူ့ရောအေးကိုပါ ပါးစပ်ကြီး
တွေ ဟသွားရသည်။ ကောင်မလေးများကလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

“ရတယ်လေ... ပေး ပေး... camera”

“ဟကောင် ပေးလိုက်လေ”

ဌေးမောင်က camera လွယ်ထားသော သူ့ကိုလက်တို့ရင်း
ဆိုသည်။

“ပေး ပေး”

ဟုဆိုရင်း လက်လှမ်းနေသောကောင်မလေးဆီ သူ့လည်ပင်း
မှ ကင်မရာကိုချွတ်ရင်းပေးဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ပန်း တစ်ယောက်ဖက်ကာ ထိုင်နေသော သူတို့
သုံးယောက်ကို ကောင်မလေးက

“ပြုံးပြုံးလေးနော်”

ဟုဆိုရင်း သုံးပုံရလောက်ဆက်တိုက်ရိုက်ပေးသည်။

“ရော - အဆင်ပြေလား ကြည့်လိုက်... မပြေရင် ပြန်ရိုက်
ပေးမယ်”

ကောင်မလေးက ကင်မရာကို သူ့ဆီလှမ်းပေးရင်းဆိုသည်။
သူပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ပုံထွက်အားလုံးတ ၅၀၀၀ နေသည်။

“တကယ် Pro လက်ရာအတိုင်းပဲ... မိုက်တယ်... ”

Thank You နော်”

သူဆိုသော ကျေးဇူးစကားနှင့် ချီးမွမ်းစကားကြောင့် ကောင်
မလေးရှက်ဝဲဝဲဖြစ်သွားပြီး သူမနောက်မှ ဖြူမညူဆီ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်
သည်။ ပြီး ‘ရပါတယ်’ဟုဆိုသည်။

“ကဲ - ဒါဆို အစ်ကိုတို့ ဂိုး(Go) ပြီနော်”

အေးကိုကပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှဆင်း
သည်။ သူနှင့်ဌေးမောင်ပါ လိုက်ဆင်းသည်။ သူတို့သုံးယောက်ဆင်း
သည်နှင့် သူမတို့အုပ်စု ရေသူမရုပ်တုရှိသောကျောက်ဆောင်ပေါ်
အလှအယက်တက်ကြသည်။ သို့သော် ယောက်ျားများကဲ့သို့ ကျော်ခွ
တက်၍မရဘဲ ချော်နေကြသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခပ်လှမ်း
လှမ်းရောက်နေသော သူတို့ဘက်ကြည့်ကာ

“ဒီမှာ ဒီမှာ”

ဟုလှမ်းခေါ်သည်။ သူတို့လှည့်ကြည့်သောအခါ အားတုံ
အားနာဟန်ဖြင့်

“တစ်ယောက်ယောက် ဒီကျောက်ဆောင်ပေါ်တက်ပြီး ဆွဲ
တင်ပေးပါလား... တက်ရခက်နေလို့”

ဟုဆိုသည်။

ကောင်မလေး၏စကားအဆုံးမှာ သူတို့သုံးကောင်သား
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

“သူရ - မင်းက ဝလကောင်းတယ်... မင်းသွား”

“ဟုတ်တယ်... ပေး ပေး... camera ပေးနဲ့”

ဌေးမောင်၏စကားကို အေးကိုကထောက်ခံကာ ရေစိုမည်
စိုး၍ လက်မြှောက်ကာကိုင်ထားသော camera ကို သူ့ဆီမှ ဆတ်
ခနဲယူသည်။ ငြင်းလျှင်လည်း မကောင်းတော့သည်ကတစ်ကြောင်း
သူကိုယ်၌ကလည်း ခပ်ကူညီချင်ချင်ဖြင့် သူ့ကျောက်ဆောင်ပေါ် လွှား
ခနဲတက်ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သူ့ဆွဲတင်ပေးနေစဉ်မှာ လှမ်း
ကြည့်တော့ သူမက ရှက်ရွံ့နေဟန်ဖြင့် ခေါင်းကြီးငုံ့ကာထားသည်။
နောက်ဆုံး သူမအလှည့်ရောက်သောအခါ သူမက လက်ကိုမရဲတရဲ
လှမ်းပေးသည်။

“သေသေချာချာဆွဲနော်... သယ်လျင်း”

သူမတို့အုပ်စုထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူမကို လှမ်းနှောက်သည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ ရေစိုနေသော နူးညံ့သည့် သူမ၏လက်ကလေးကိုဆွဲယူရသည်မှာ ရင်ခွန်စရာတော့ အတော် ကောင်းသည်။ သူမ၏လက်နှစ်ဖက်စလုံးကိုဆွဲရင်း ဆွဲတင်လိုက်ရာ သူမပါကျောက်ဆောင်ပေါ်ရောက်လာသည်။

သို့သော် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရေစိုအဝတ်ဖြင့်တက် ထားကြသည်မို့ ချော်နေသောကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ သူမရပ်နေရာ က ဟန်ချက်ပျက်ပြီး အောက်ချော်ကျမည်ပြုသည်။

“အမေ”

ယိုင်ခနဲလဲကျသွားသော သူမက ‘အမေ’ဟု အာမေဒိုတ်သံ ပြုသည်။ ဖျတ်ခနဲလှမ်းထိန်းပေးလိုက်သောကြောင့် သူမပြုတ်ကျ မသွား။ သို့သော် သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုတော့ အိခနဲ သူမ၏ကိုယ်လုံးလေး ရောက်ရှိ၍လာသည်။ ခပ်ဖွဖွဖက်ထားကာ ထိန်းထားပေးသော သူ့ကို သူမက ရှက်ရှက်ဖြင့်ဆောင့်တွန်းသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း တွန်း လိုက်သည်မို့ သူ့လက်ကမလွတ်မိ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဟန်ချက်ပျက် ကာ ရေထဲပြုတ်ကျကာသွားသည်။

“ဟော့တော်”

“ဖြူမရွှါ”

ရင်စို့လောက်သာရှိသော ရေထဲပြုတ်အကျမှာ ထိတ်ခနဲလန့် သောစိတ်ဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာဖက်ထားဖြစ် ကြသည်။ သို့သော် ရေထဲကျသွားသောအခါ၌မူ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အလိုလိုလွှတ်မိရင်း ကားယားယားကြီးကျသွားကြသည်။

ရေအောက်ကြမ်းပြင်မှာ အသီးသီးရပ်ပြီးသွားသောအခါ ကြွက်စုတ်ရေမွှမ်းသလိုဖြစ်နေကြသော နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်

ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

အားနာစွာကြည့်ဖြစ်သော သူ့အကြည့်ကို သူမက ဒေါကန် နေသောအကြည့်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“လာ လာ... သယ်လျင်း... ကိုယ်ဆွဲတင်ပေးမယ်... သယ်လျင်းကိုကြည့်ရတာ အတော်လန့်သွားပုံရတယ်... လန့်မယ်ဆို လည်း လန့်စရာပဲလေ... ရေထဲပြုတ်ကျတာဆိုတော့ အဟမ်း... အဟမ်း... ရပြီနော် အစ်ကို... ကျေးဇူး... သူ့ကို သမီးပဲဆွဲတင် လိုက်တော့မယ်... ထပ်ပြုတ်ကျနေမှာစိုးလို့”

သူမတို့အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်၏ ဘာလိုလိုဖြစ်သော ပြောင် ချော်ချော်စကားကြောင့် သူမမျက်နှာပေါ်၌ ရှက်ဝဲဝဲအရိပ်တို့ စွန်း ထင်းကာသွားသည်။

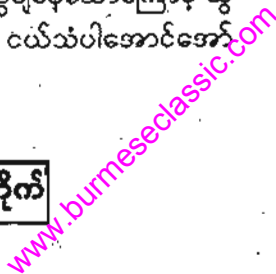
“ကြည့်ပြာ - နင်တစ်ယောက်တည်းဆို ဆွဲတင်နိုင်မှာမဟုတ် ဘူး... ပြုံးပြုံးရေ - နင်ကော လက်ပေး”

သူမ၏လမ်းကြောင်းလွဲသောစကားကြောင့် စောစောက လှမ်းနှောက်လိုက်သူမှာ ကြည်ပြာဟု သူသိလိုက်ရသည်။ ပြုံးပြုံးဆို သောကောင်မလေးက

“ရတယ်လေ”

ဟုဆိုရင်း လက်ကိုကမ်းသည်။

ဌေးမောင်နှင့်အေးကိုက သွားရအောင်ဟူသောအမှုအရာ ဖြင့် မေးလွှဲပြသည်မို့ သူ ရေထဲမှကမ်းစပ်ဘက်ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ နောက်မှ ဆူညံသောအသံတို့ကြောင့်လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ရေထဲမှာ ရှိနေသောသူမက ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှနေ ဆွဲတင်ပေးနေသော သူမ ၏သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ရေထဲအတင်းဆွဲချနေသောကြောင့် ဆွဲ အချခံနေရသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ငယ်သံပါအောင်အော် နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖြူမဉ္ဇူ - နင်မယုတ်မာနဲ့နော်. . . အား - ကျတော့မယ် . . . မဆွဲနဲ့ဟာ. . . ငါ ရေမကူးတတ်ဘူး”

“ပြောမနေနဲ့. . . သူ့ကိုသာ ရအောင်ဆွဲတင်စမ်းပါ. . . အီး . . . သူ့ကိုယ်လုံးက လေးလှချည်လား”

ဆွဲတင်သောနှစ်ယောက်က တောင့်ထားသည်မို့ ရေထဲမှာ ရှိနေသော သူမက ဆွဲချ၍ မရဘဲ ရှိနေသည်။

“သက်နွယ် - ဘာလုပ်နေတာလဲ. . . သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဂလိထိုးလိုက်လေဟာ”

ရေထဲမှနေ သူမက ညစ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်လှမ်းအော်သည်။ အအော်ခဲရသော သက်နွယ်ဆိုသည့်ကောင်မလေးက ‘အေး အေး’ဟု ဆိုရင်း ရေထဲမကျအောင် တောင့်ထားကြသောကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဆီ ဂလိထိုးရန်လက်လှမ်းသည်။

“မလုပ်နဲ့နော်. . . ငါတို့ကျရင် နင့်ကိုပါဆွဲချမှာ”

ကြည်ပြာဆိုသောကောင်မလေးက သက်နွယ်ဆိုသော ကောင်မလေးကို စကားလှည့်အပြော၊ ရေထဲမှသူမက ဆောင့်အဆွဲမှာ ရေထဲပြုတ်ကျသည်။ ဟန်ချက်ပျက်သွားသော ပြုံးပြုံးဆိုသည့် ကောင်မလေးကပါ ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်မို့ ဂလိထိုးရန်လက်လှမ်း နေသော သက်နွယ်၏လက်ကိုလှမ်းအဆွဲ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တစ်ပြုလုံး ရေထဲကိုကျသည်။

အော်သံရယ်သံတွေညံနေသော ရေထဲမှကောင်မလေးများ ကိုကြည့်ရင်း သူတို့သုံးကောင်သား လိုက်ပြုံးဖြစ်သည်။

“ဖြူမဉ္ဇူက အကျင့်ကိုမကောင်းဘူး. . . ကဲ ဟာ. . . ကဲဟာ”

“ရေနဲ့မပက်နဲ့. . . ငါပြန်ပက်မှာနော်”

ကလေးငယ်များလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရေပက်နေ ကြသော သူမတို့ကို ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်

သောကောင်မလေးက ဓာတ်ပုံတွေတဖျတ်ဖျတ်ရိုက်သည်။

“ဟေ့ - ထားထား. . . နင်လည်း ကင်မရာထားခဲ့ပြီး ဆင်းခဲ့

. . . မဆင်းလာလို့ကတော့ ကျောက်ဆောင်ပေါ်အထိတက်လာပြီး ဆွဲချမှာနော်”

ရေထဲမှအုပ်စု၏ကြိမ်းဝါးသံကြောင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ကောင်မလေးက ရေသူမရုပ်ကို မဆီမဆိုင်လှမ်းဖက်သည်။ ပြီး

“ဟဲ့ - ငါပါရေစိုသွားရင် ဓာတ်ပုံ ဘယ်သူရိုက်ပေးမှာလဲ

. . . ပြဿနာမရှာကြနဲ့နော်. . . ဒါပဲ”

ထိုကောင်မလေး၏စကားကြောင့် ကြည်ပြာဆိုသော ကောင်မလေးက သူတို့သုံးယောက်ရှိရာဆီ ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ပြီး

“အစ်ကိုတစ်ယောက်လောက် ဓာတ်ပုံလာရိုက်ပေးပါလား

. . . Please”

ထိုကောင်မလေး၏အော်သံကြောင့် ခရုကောက်သလိုလို လမ်းလျှောက်သလိုလိုဖြင့် ကမ်းစပ်တွင် ယောင်ပေပေလုပ်နေသော သူတို့သုံးကောင်သား တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ် ကြသည်။

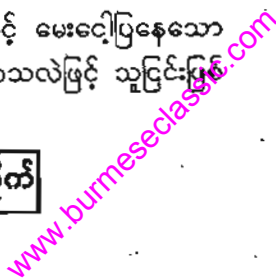
ဌေးမောင်နှင့်အေးကိုက သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်ကြရင်း ကောင်မလေးများဘက်လှည့်ကာ

“ရတယ် ရတယ်”

ဟုလှမ်းအော်သည်။

“ငါမသွားဘူးနော်. . . မင်းတို့နှစ်ကောင်ထဲက တစ်ကောင် သွား”

သူ့ကို ‘သွားလေ’ဟူသောသဘောဖြင့် မေးငေါပြနေသော သကောင်သားနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ရင်း ပျာပျာသလဲဖြင့် သူငြင်းပြန်

သည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှပြုတ်ကျထားသော မျက်နှာပူမှုက ခုထိ အရှိန်သေသေးသည်မဟုတ်။

“ဟ - မင်းမသွားလို့ မရဘူးလေ... camera နဲ့ပတ်သက် လာရင် မင်းက ဆရာကြီးပဲဥစ္စာ... က - သွားပါ... သွား သွား”
နှစ်ကောင်သား အတင်းတွန်းလွှတ်ကြသည်မို့ သူ့မျက်နှာ ပူပူဖြင့် ရေထဲဆင်းရပြန်သည်။

“အစ်ကို - ညီမတို့ကို အဲဒီကျောက်ဆောင်ပေါ်ကနေ ရိုက် ပေး... ပြီးတော့ အဲဒီကင်မရာကိုင်ထားတဲ့ကောင်မလေးကို ကျေးဇူး ပြုပြီး ရေထဲတွန်းချပေး”

ပြုံးပြုံးဆိုသောကောင်မလေးက လှမ်း၍ဆိုသည်။ ကျောက် ဆောင်ပေါ် တွယ်တက်ပြီးရောက်လာသောသူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျောက် ဆောင်ပေါ်မှကောင်မလေးက

“တွန်းတော့ မချပါနဲ့... ရေထဲဆင်းဆို ဆင်းပါမယ်... ဧရာ ဧရာ camera”

ဟုဆိုကာ camera ကိုလှမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် ရေထဲကိုဆင်းရန် မဝံ့မရဲဟန်ဖြင့် ကျောက်ဆောင် စပ်မှနေ တရွေ့ရွေ့လုပ်နေသည်မို့ ရေထဲမှကောင်မလေးများက ‘ဟေး’ ခနဲအော်ရင်း ဝိုင်းဆွဲချကြသည်။

“အောင်မလေး”

အသံကျယ်ကြီးဖြင့်အော်ရင်း ၎င်းကောင်မလေး ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲကျသည်။ တဟီးတဟားဟားဖြင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြသော သူမတို့အုပ်စု၏ပုံများကို သူတစ်ပုံပြီးတစ်ပုံရိုက်ပေးဖြစ်သည်။ မရိုက် ခိုင်းသေးသော်လည်း သဘာဝအလျောက် ပျော်ရွှင်နေသောပုံများမို့ ရိုက်ပေးဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ - အစ်ကိုရေ... ရိုက်ပေးတော့... လှလှလေးနော်”

ကျောက်ဆောင်ငယ်ပေါ်မှနေ တစ်ယောက်ပန်းတစ်ယောက် ဖက်ကာ ရပ်နေကြသောသူမတို့ကို ဓာတ်ပုံများရိုက်ပေးဖြစ်သည်။

“အစ်ကို - အချိန်ရှိသေးရင် ညီမတို့ကို ရေသူမရုပ်နဲ့ရိုက် ပေးပါဦး... ဖြစ်မလား အစ်ကို”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ဖြစ်ရင် ဆွဲတင်ပေးပါဦး”

ထိုကောင်မလေးကပင် လက်လှမ်းနေသည်မို့ ကျောက် ဆောင်ငယ်ပေါ်မှနေ သူဆွဲတင်ပေးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက်ဆွဲတင်ပေးဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးမှာ သူမတစ်ယောက် သာကျန်သည်။

“အစ်ကို - ကင်မရာပေးထားဦး... အစ်ကိုက ဖြူမဇွဲကို ဆွဲတင်ရင်း ပြုတ်ကျတတ်တော့ ကင်မရာရေစိုသွားမှာစိုးလို့”

မချိုမချင်လုပ်ရင်း camera လှမ်းတောင်းနေသော ကောင်မ လေးကို ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် လည်ပင်းမှာလွယ်ထားသော camera ကို လှမ်း ပေးဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အခက်အခဲမရှိ သူမကျောက်ဆောင်ပေါ် ရောက်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်ငယ်ပေါ်မှာ သူမတို့အားလုံးရောက် ကြသောအခါ camera ကို သူပြန်ယူပြီး အခြားရေထဲမှကျောက်တုံး ငယ်ပေါ် ကူးသွားဖြစ်သည်။ ပြီး ရေသူမရုပ်တုဘေးမှာ pose အမျိုးမျိုး ပေးနေကြသော သူမတို့ကို အုပ်စုလိုက်ပုံတွေကော တစ်ယောက်ချင်း ပုံတွေပါ ရိုက်ပေးဖြစ်သည်။

အားလုံးရိုက်၍ပြီးသွားသောအခါ

“ရပါတယ်... ကျေးဇူးပဲနော် အစ်ကို... နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ ရန်မဖြစ်ကြေး”

camera လှမ်းယူသောကောင်မလေး၏ ရယ်ရင်းမောရင်းဆို

သောစကားကြောင့် သူမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်သည်။

“ကဲ - အစ်ကိုသွားတော့မယ်”

“ကျေးဇူးနော် အစ်ကို”

“ရပါတယ်”

သူမတို့အုပ်စုကိုနှုတ်ဆက်ရင်း ကမ်းစပ်မှနေ မချိုမချင် မျက်နှာပေးတွေနှင့် စောင့်နေကြသော အေးကိုတို့နှစ်ကောင်ဆီ ပြန်လာဖြစ်သည်။

“ဘာပြုစိပြုစိလုပ်နေကြတာတဲ့”

မလုံမလဲဖြင့် ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ဆိုဖြစ်သော သူ့အမေးကြောင့် ငွှေးမောင်တို့နှစ်ကောင်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်သည်။ ငွှေးမောင်က ဟက်ခွန်ရယ်လိုက်ရင်းက

“မင်းအပြောင်းအလဲမြန်တာကို ရယ်ချင်လို့ပါ။ . . ဟို ရှေ့ရက်တွေတုန်းကတော့ မင်းတို့တွေ ငါတွေလုပ်နေပြီးတော့. . . အခုကျတော့လည်း အစ်ကိုတွေသာတွေဖြစ်လို့. . . ငါတို့ကပဲ နားကြားမှားတာလားတော့ မသိဘူး. . . လေသံ လှိုင်းသံတွေနဲ့ဆိုတော့”

ခပ်ရီသဲ့သဲ့ဆိုရင်း ခွီးခနဲရယ်သော ငွှေးမောင်၏စကားကြောင့် သူပါလိုက်ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဟ - ဒါကတော့ ‘သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါ’ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်လိုပေါ့ကွ. . . သူတို့ဘက်က ချိုချိုသာသာဆိုရင် ငါကလည်း ချိုချိုသာသာပေါ့ကွာ. . . ဒါပဲပေါ့”

သူ၏တုံ့ပြန်စကားကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင်က

“အေးပါ. . . အေးပါ”

ဟု စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့်ဆိုသည်။

“ဖြူမဉ္ဇူရဲ့ လက်ကလေးဆွဲနေတဲ့အချိန်ရယ်. . . ရေထဲကျ

တော်ဝင်မြို့မ အုပ်စုတိုက်

သွားမှာစိုးလို့ ဖက်ထားတဲ့အချိန်ရယ်မှာ မင်းရင်တွေ ဝန်းဝိုင်းကျခွန်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အာ - ခွန်စရာလား”

အေးကို၏စွပ်စွပ်မှုကို သူ့ရှက်ရမ်းရမ်းကာ ငြင်းဖြစ်သည်။

“အေးပါ - အေးပါ. . . မခွန်ဘူးပဲထားပါ. . . ဒီလောက်လှတဲ့ကောင်မလေးကို ရင်ထဲထည့်ပြီးဖက်ထားရတာတောင် ရင်မခွန်ရင်မင်းမှာ နှလုံးမရှိလို့နေမှာပေါ့”

“မခွန်ဘဲနေမလား. . . ခွန်တော့ ခွန်တာပေါ့ကွာ. . . ဒါပေမဲ့ ငါခွန်တဲ့ရင်ခွန်သံက အထိတ်တလန့်နဲ့ ရေထဲပြုတ်ကျလို့ လန့်ပြီးခွန်တဲ့ ရင်ခွန်သံမျိုးကွ”

မျက်နှာကြီးနီကာ ဆိုဖြစ်သော သူ့စကားကြောင့် အေးကိုတို့နှစ်ကောင်က စပ်ဖြဖြကြီးတွေနှင့်

“အေးပါကွာ. . . အေးပါ”

ဟု ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသည်။

တကယ်တော့ ဝန်မခံ၍သာရှိသည်။

ရေစိုဝတ်ဖြင့် နူးညံ့အိထွေးနေသော နတ်သမီးတစ်ပါးကို ရင်ခွင်ထဲမှာထားပြီး ရင်မခွန်ဘဲ သူမနေပါ။

ခွဲပြန်တွေးရင်တောင်. . . ခွဲရင်ခွန်၍ ကောင်းတုန်း။

* * *

ငယ်က အရှ

ဖြင့်ဖြေသည်။

“ဟကောင်တွေ - ဘာကြံကြဦးမလို့လဲ”

“ဘာကြံရမှာလဲကွ... ငါတို့မီးပုံပွဲမှာ လာရောက်ပူးပေါင်းဖို့ ဖိတ်ခေါ်ရမှာပေါ့... ခဏကြာရင် စားပွဲထိုးယူလာမယ့်အစား အသောက်တွေက ငါတို့သုံးယောက်တည်းစားလို့ ကုန်မှာမဟုတ်တာ... ပြီးတော့ လိုတာရှိရင်လည်း အဲဒီစားပွဲထိုးနဲ့ ပြန်မှာလိုက်လို့ရတာပဲဥစ္စာ”

သူ့အမေးကို ငွေမောင်က ခပ်သွက်သွက်ဖြေသည်။

“တိတ်တိတ်နေကြစမ်း... ဟိုမှာ နီးလာနေပြီ... ငါဂစ်တာတီးပြီး ဖိုသံပေးလိုက်ဦးမယ်”

အေးကိုက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြိမ်းမောင်းရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုတီးကာ ညည်းသည်။

“သူပြောတော့ ဖိုသံတဲ့... ငါ့နားထဲမှာတော့ ခိုသံပဲကြားတယ်... ဆိုးလိုက်တဲ့အသံ”

ငွေမောင်က သူ့နားမှာကပ်ကာ အေးကိုကို ရယ်စရာဆိုရင်း နှိပ်ကွပ်နေသည်မို့ သူ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

သူတို့ကသာ ဝေဖန်ရေးတွေ၊ လေကန်ရေးတွေ လုပ်နေသော်လည်း အေးကိုကတော့ မုဒ်အပြည့်ဖြင့် ဆိုလက်စသီချင်းကိုသာ ဆက်၍ ညည်းကာနေသည်။ ၎င်းသီချင်းဆုံးသည်နှင့် ကောင့်မလေးများ သူတို့ရှိရာ မီးပုံဆီသို့ရောက်လာခိုန်နှင့်က အံ့ကိုက်ဖြစ်သည်။

“ဟောတော့ - ဘယ်သူတွေများလဲလို့... အစ်ကိုတို့ပါလား... သုံးယောက်တည်း မီးပုံပွဲလုပ်နေကြတယ်ပေါ့”

ကောင်မလေးတွေအုပ်စုထဲမှ အသွက်ဆုံးဖြစ်သောကြည်ဖြာက သူတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်... အစောပိုင်းတုန်းကတော့ ညီမတို့ကို ဖိတ်

Hotel မှ ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို အုန်းလက်ခြောက်နှင့် ထင်းအချိုရွာခိုင်းပြီး Hotel နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သောင်ပြင်တွင် မီးဖိုကာ ၎င်းမီးဖိုဘေးတွင် သုံးကောင်သား ဂစ်တာနှစ်လက်ဖြင့် သီချင်းတွေတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ညည်းဖြစ်ကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်သန်းကာ တိုက်ခတ်လာသော လတ်ဆတ်အေးမြသည့်လေပြည်ကိုရှုရှိုက်ရင်း ကမ်းစပ်ကိုရိုက်ခတ်နေသော လှိုင်းတို့၏ခတ်သံကို နားထောင်ရင်းက မဆီမဆိုင် သူမကိုမကြာခဏ ဆိုသလို သတိရသည်။

“ငါတို့သုံးကောင်တည်းကျင်းပနေတဲ့ မီးပုံပွဲတော့ ဒီထက် စိုပြည်တော့မယ်ထင်တယ်”

လရောင်အောက်မှာ ကမ်းခြေ၌လမ်းလျှောက်ကာ သူတို့ဘက်ဆီဦးတည်ရင်းလာနေသော ကောင်မလေးအုပ်စုကိုကြည့်ရင်း အေးကိုကဆိုသည်။

“ဘာလဲ - မင်းက ဟိုအုပ်စုလို့ထင်လို့လား”

“အေး”

ငွေမောင်က အေးကိုကြည့်နေသောအုပ်စုဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်ကို ဆရာသမားက ‘အေး’ဟု ဝမ်းသာအားရသံ

ဦးမလွဲပဲ... ဒါပေမဲ့မကြိုက်မှာစိုးတာနဲ့ အားနာပြီးမဖိတ်ဖြစ်တော့တာ"

အေးကိုက ဂစ်တာကိုပိုက်ထားရင်းက ဆိုနေစဉ်မှာပင် စားပွဲထိုးနှစ်ဦးက စားပွဲပုတစ်လုံးနှင့် အစားအသောက်များကို လာ၍ခင်းကျင်းပေးနေသည်။

"အစ်ကိုတို့က အစ်ကိုတို့အစားအသောက်တွေယူစားမှာမို့လို့ မဟုတ်လား... အစ်ကိုတို့မဖိတ်ပေမယ့် ညီမတို့ကဖိတ်တယ်... ညီမတို့လည်း Hotel ရှေ့တည့်တည့်ကသောင်ပြင်မှာ မီးပုံလုပ်ခိုင်းထားတယ်... ဒီကအပြန်လောက်ဆို အံ့ကိုက်ပဲ... အချိန်ရတယ်ဆိုရင် လာခဲ့ပေါ့... ညီမတို့မှာက ဂစ်တာမပါတော့ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးဖြစ်နေတာ"

ကြည်ပြာ၏စကားအဆုံးမှာ အေးကိုက ဆတ်ခနဲမျက်လုံးကြီး မသိမသာပြုံးသွားသည်။ ပြီး သူနှင့်ဌေးမောင်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ဘယ်လိုလဲဆိုသည့်ခါတော့။

"ဒီလိုဆို ပိုကောင်းတာပေါ့... ညီမတို့မီးပုံဆီ အစ်ကိုတို့လာခဲ့မယ်... အစ်ကိုတို့လည်း သုံးယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ... နော် သူရ"

ဌေးမောင်က ကြည်ပြာတို့အုပ်စုကိုလှမ်းပြောရင်း သူ့ကိုပါ 'နော်... သူရ'ဟုဆိုသည်မို့ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် သူခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

"ဒါဆို ညီမတို့သွားနှင့်မယ်နော်"
ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် သူမတို့အုပ်စုက Hotel ဘက်သို့ပြန်ကာသွားသည်။ အေးကိုက စားပွဲကိုပြင်ပေးနေသော စားပွဲထိုးကို လှမ်း၍ခေါ်သည်။
"ညီလေး"

"ဗျာ - အစ်ကို"

"အဲဒါတွေ ဆက်မခင်းနဲ့တော့... ခင်းပြီးသားတွေ ပြန်သိမ်း လိုက်... အစ်ကိုတို့ မင်းတို့ Hotel ရှေ့ကို ရွှေ့မယ်"

"အစ်ကို စောစောကပြောတော့ Hotel နဲ့ဝေးဝေးမှာပြင်မယ်... ဂစ်တာတီးရင် အခြားဧည့်သည်တွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ဆို"

"အာ - မင်းကလဲ... အခြေအနေဆိုတာ အချိန်အခါအရ ပြောင်းလဲနေတာကွ... ကဲပါကွာ - သိမ်းပြီးသယ်ခဲ့တော့... ဒီမီးပုံကိုလည်းသိမ်းပြီး တစ်လက်စတည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဲ့ပါဦးကွာ... ဟိုနှစ်ကောင်... ဘာကြောင်တောင်တောင်ကြည့်နေကြတာလဲ... လာ ထ... သွားမယ်"

အေးကို စားပွဲထိုးများကိုဆိုရင်း သူတို့နှစ်ကောင်ဘက်လှည့်ကာ အော်သည်။

"မဟားတရားကြီးကို တက်ကြွနေပါလား"
"တက်ကြွတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ... ငါက ကူညီချင်လို့ပါကွာ... ဟိုမှာ သူတို့အဖွဲ့ခမျာ ဂစ်တာမရှိလို့ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးဖြစ်နေတယ်လို့ ညည်းနေတာ မကြားဘူးလား... မသွားရင် အားနာစရာကြီး"

ဌေးမောင်၏စကားကို အေးကိုက
"ကူညီချင်လို့ပါ"
ဟုဆိုရင်း တုံ့ပြန်သည်။ ပြီး ဂစ်တာကိုထမ်းထားရင်းက ဌေးမောင်ဘက်လှည့်ကာ

"ဘာလဲ - မင်းက လိုက်ရမှာပျင်းနေလို့လား... ရတယ်လေ... ငါနဲ့သူရနှစ်ယောက်တည်း သွားလိုက်ပါမယ်... မင်းမလိုက်ချင် နေခဲ့"

“အေး - ငါကမလိုက်ချင်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ဂစ်တာတီးရတာ မင်းတစ်ယောက်တည်းဆို မြိုင်မှာမဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ မင်းရဲ့တီးခတ်မှုတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်သွားအောင် ကူညီချင်လို့ လိုက်ခဲ့မှာ”
ဌေးမောင်၏ချေပမှုကို အေးကိုက မျက်နှာကြီးရှုံ့သည်။

“တော်စမ်းပါ ဌေးမောင်ရာ... မင်းမလိုက်လည်း ‘သူရ’ပါ သားပဲ... သူရက မင်းထက်တောင် ဂစ်တာတီးကျွမ်းသေး”

“ဒါပေမဲ့လည်း လက်ညောင်းရင် လက်ပြောင်းတီးဖို့ လူလိုတယ်လေ... ကူညီချင်လို့ပါကွာ... လိုက်ခဲ့ပါမယ် အဟ”

အေးကိုနှင့်ဌေးမောင် တစ်ယောက်တလဲ စကားနိုင်လုနေသည်ကိုကြည့်ရင်း သူ့ရယ်ဖြစ်သည်။ သိပ်အခင်ကြီးလည်းမဟုတ်ပါဘဲ သူမတို့ဆီသွားရမည်မို့ နည်းနည်းတော့ရှိန်းတိမ်းတိမ်းကြီးခံစားနေရသည်။

ဌေးမောင်နှင့်အေးကိုကတော့ ငြင်းရင်းခုံရင်းဖြင့် Hotel ဘက်ဆီ အသော့နှင့်နေကြသည်မို့ နောက်မှအမိလိုက်နေရသည်။

Hotel နှင့်မလှမ်းမကမ်း သောင်ပြင်မှာ သူမတို့အုပ်စု၏ မီးပုံကိုလှမ်းမြင်နေရသည်။

“ဟာ - အစ်ကိုတို့ရောက်ပြီလား... လာ ထိုင်... ဒါနဲ့ စကားမစပ် အယ်လ်ဆိုင်ဒီသီချင်းတွေ ရလားဟင်”

“ရတာပေါ့”

ကြည်ပြာ၏ကြိုဆိုရင်းမေးသောအမေးကို ဌေးမောင်က ခပ်သွက်သွက်ဖြေရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် လွတ်နေသောနေရာ၌ဝင်ကာ ထိုင်သည်။ အထာက လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ခင်မင်ရင်းစွဲရှိနေပြီးသားပုံစံမျိုး။

“ဟိုအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ထိုင်လေ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိတ်မဆက်ပေးရသေးတော့ နာမည်ကလည်းမသိဘူး”

ဖြစ်နေတယ်... ကဲ ကဲ... အစ်ကိုတို့က စပြီးမိတ်ဆက်”

သူမတို့မပြောသေးသော်လည်း သူမတို့တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခေါ်နေကြသည့်အခေါ်အဝေါ်တို့ကိုနားထောင်ရင်း အပြည့်အစုံဟုတ်မဟုတ်မသိရသော Short Name ဟုယူဆရသောနာမည်များကိုတော့ သူတို့တီးမိခေါက်မိရှိပြီးဖြစ်သည်။ ယခု သွက်သွက်လက်လက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်နေသူကိုတော့ ကြည်ပြာဟုအကြမ်းဖျင်းသိထားပြီးဖြစ်သည်။ ကြည်ပြာ၏အဆိုကြောင့် အေးကိုက သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ရန် ချောင်းကိုဟန့်သည်။

“အဟမ်း - အစ်ကိုနာမည်က အေးကို... ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိပြီးသားလူတွေကတော့ အစ်ကိုကို ကိုရီးယားက Rain နဲ့တူလို့ ရိန်းလို့ပဲခေါ်ကြတယ်”

အေးကို၏အဆိုကြောင့် ကောင်မလေးများက ရယ်ကြသည်။
ကြည်ပြာက

“ရန်ကုန်အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ အခန်းထဲက Rain ပိုစတာတွေ ဆွဲခွာပစ်မှဖြစ်တော့မယ်”

“အိမ်ကပူစီလေးကို Rain လို့နာမည်ပေးထားတာ... ဒီလိုသာဆို နာမည်ပြောင်းရတော့မလိုတောင်ဖြစ်နေပြီ”

ပြုံးပြုံးဟု သူမတို့အချင်းချင်းခေါ်နေကြသော ကောင်မလေးကပါ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသည်။

“အဟွန်း... အဟွန်း”

ဌေးမောင်က သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ရန်အလို့ငှာ ချောင်းကိုဟန့်သည်။ ပြီး အင်္ကျီကော်လံကို လူရွှင်တော်များစတိုင်ဖြင့် ထောင်သည်။

“အစ်ကိုနာမည်က ဌေးမောင်... အွန်စောက အစ်ကိုရဲ့ နာမည်ကို အဖျားစွတ်ပြီးတော့ မောင်လို့ခေါ်တယ်... မခေါ်နဲ့တား”

လည်း မရဘူး... မတတ်နိုင်ဘူးလေ... သူ့စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီး
ရောဆိုပြီးတော့ ပေးခေါ်ထားလိုက်တယ်”

ကောင်မလေးအုပ်စုထဲမှ ချောင်းလုပ်ဆိုးသံတွေကော တခွီး
ခွီးရယ်သံများပါ ဆူညံနေအောင်ထွက်လို့လာသည်။ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်က

“ကြာပြီလား”

ဟု ထမေးသည်။

“ဘာကိုလဲ... ဪ - အိမ်က အစ်ကိုကို မောင်လို့
ခေါ်တာကိုပြောတာလား... ကြာပြီပေါ့... အင်း - သုံးနှစ်လောက်
တော့ရှိရောမယ်”

“အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး... ဆေးမသောက်ဖြစ်တာကို
မေးတာ ကြာပြီလား... လို့”

ကောင်မလေး၏ချေပမှုကြောင့် ငွေမောင်တစ်ကောင်
မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာသွားသည်။ ပြီးမှ ရှက်ရှက်ဖြင့် ချော်လဲရောထိုင်
သဘောမျိုးလုပ်ကာ ကောင်မလေးအုပ်စုဖြင့်ရော၍ရယ်သည်။

“ကဲ - နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ အစ်ကိုကရော... နာမည်လေး”

ကြည်ပြာဆိုသောကောင်မလေးက သူ့ကိုကြည့်ရင်းမေး
သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်။ သူမဆီ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမ
က ကြိတ်ပြီးပဲနားစွင့်နေသည်လားတော့ မသိ။ ခေါင်းကိုငုံကာ တုတ်
တစ်ချောင်းဖြင့် သဲသောင်ပြင်ကိုခြစ်ကာနေသည်။

“ဟကောင် - မင်းနာမည်ကိုမေးနေတယ်လေ... ဖြေလိုက်
လေကွာ... ‘ဝိုင်းလုံ’လို့”

အေးကိုက သူ့ပခုံးကိုတို့ရင်း နောက်သည်။ ကောင်မလေး
များက တခွီးခွီးဖြင့်ရယ်ကြသည်။ သူမကို အမှတ်မထင် ဖျတ်ခနဲလှမ်း

ကြည့်ဖြစ်တော့ ခေါင်းငုံ့ရင်း ခပ်ဖွဲဖွဲရယ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။
ဒီလို ဆိုပြန်တော့လည်း သူမသည်စွာလွန်းသည့် ဆတ်ဆတ်ကြမလေး
တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘဲ နူးညံ့စွာနေတတ်သော ကုန်ကြွေးရှင်မလေး
တစ်ယောက်ပုံပေါက်နေပြန်သည်။

“ဟကောင် ဝိုင်းလုံ - ဘာရှက်နေတာလဲကွ... မင်းနာမည်
ပြောပြလိုက်ဦးလေကွာ”

ကောင်မလေးများ ဝိုင်းရယ်သည်မို့ မျက်နှာကြီးနီကာ ရှက်
အမ်းအမ်းဖြစ်နေသောသူ့ကို ငွေမောင်ကနောက်ပြန်သည်။

“အစ်ကိုနာမည်က သူရ”

ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ရယ်နေသောကောင်မလေးများဘက်လှည့်
ပြီး ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုဖြစ်သည်။

“ကဲ ကဲ - အစ်ကိုတို့ကတော့ မိတ်ဆက်ပြီးသွားပြီ... ညီမ
တို့ဘက်က မိတ်ပျက်ဖို့ပဲကျန်တော့တယ်... အဲလေ - ယောင်လို့
... မိတ်ဆက်ဖို့ပြောတာ... ဘာတွေပြောမိမှန်းလဲ မသိဘူး”

ငွေမောင်၏ပြောင်ချော်ချော်အဆိုကြောင့် ကောင်မလေး
များက တဝါးဝါးဖြင့်ရယ်မောကြပြန်သည်။

“အဟမ်း - ဒီငါ့ယောက်အဖွဲ့ထဲက ရုပ်အချောဆုံး၊ အသွက်
လက်ဆုံးနဲ့ အထက်မြက်ဆုံးကို စပြီးမိတ်ဆက်ပေးရရင်တော့ ကျွန်မ
ကိုယ်ကျွန်မမိတ်ဆက်ပေးရမှာပါ... ကျွန်မနာမည်က မကြည်ပြာလို့
ခေါ်ပါတယ်”

ကြည်ပြာဆိုသောကောင်မလေး၏အဆိုကြောင့် အားလုံး
ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ငွေမောင်က ထပြီး

“ဒါဆို ကြည်ပြာမှာ ကြည်သာဆိုတဲ့မောင်ရှိမှာပေါ့”

ငွေမောင်၏အူကြောင်ကြောင်အမေးကြောင့် ကြည်ပြာ
ကြောင်၍သွားသည်။

“ဘယ်ကကြည်သာလဲ”

“ဪ - ကြည်ပြာရယ်... ကြည်သာဆိုတာ နီလာဆိုတဲ့ ဆိုင်မှာ ဘီယာအမြဲသောက်တဲ့ကောင်လေ... စကားမစပ် သီတာနဲ့တွေ့ဖြစ်ရင် ပြောလိုက်ပါဦး... ထီလာကဂျစ်တွေ ရောက်နေပြီလို့ ငွေးမောင်၏ ကာရံဖြင့်ဆိုသော ရွတ်နောက်နောက်စကား ဆုံးတော့မှ နောက်နေမှန်း ကြည်ပြာသိကာသွားသည်။

“ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ကြည်သာတော့မရှိဘူး... ပီပီပဲ ရှိတယ်” ပြောရင်း ကြည်ပြာကရယ်သည်။ အတန်ကြာအောင်ရယ်ပြီး မှ ကြည်ပြာကပင်

“အဲဒါနဲ့ပဲ ကျန်တဲ့လူတွေမိတ်မဆက်ပေးမိဘဲနေတော့မယ်... ဒီတစ်ယောက်က ထားထားတဲ့... သူ့ဘေးကတစ်ယောက်က သက်နွယ်... ဒီတစ်ယောက်က ပြုံးပြုံးဝေ... သူ့ဘေးကတော့ ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှာ အအေးဆုံး ဖြူမညူတဲ့”

အအေးဆုံးဟု ဂုဏ်ပုဒ်အတပ်ခံရသော သူမက ကြည်ပြာကိုလှမ်း၍ ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကဲ ကဲ - အားလုံးလည်း မိတ်ဆက်ပြီးကြပြီဆိုတော့... ဒီအချိန်ကစပြီး မိတ်ဖျက်ကြတာပေါ့... ဒီတော့မိတ်ဖျက်ပြီလို့ သဘောထား... ဟုတ်ပြီလား... အဲလေ”

အေးကိုက လူရွင်တော်အထာဖြင့်ဆိုသောစကားကြောင့် အားလုံးရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

“အစ်ကို စောစောကပြောတယ်နော်... အယ်လ်ဆိုင်းဒီ သီချင်းတွေ တီးလို့ရတယ်လို့”

“ရတယ်လေ”

ကြည်ပြာ၏အမေးကို ငွေးမောင်က ‘ရတယ်လေ’ဟုဆိုသည်။

“ဒါဆိုရင် ဟိုသီချင်းအေးအေးလေး ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့

‘အတွင်းကြေ’ပဲတီးပေးတော့”

“ဟေ- ဘယ်လိုလုပ် အယ်လ်ဆိုင်းဒီကနေ ဖြူဖြူကျော်သိန်းကို ရောက်သွားရတာတုံး”

“အို - အစ်ကိုကလဲ... အယ်ဆိုင်းဒီနဲ့ ဖြူဖြူကျော်သိန်းက သိပ်ကွာတာမှမဟုတ်တာ”

“အေးပါ - ကြည်ပြာကျမှပဲ အယ်ဆိုင်းဒီရဲ့ ‘မလွမ်းရဲသေးဘူး မောင်ရယ်’ကို ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့အသံနဲ့ဆိုပြီး... ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့ ‘အတွင်းကြေ’ကို အယ်လ်ဆိုင်းဒီသံနဲ့ဆိုတော့”

ငွေးမောင်၏အပြောကြောင့် ကောင်မလေးတွေ ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်ပေါ့... မနက်ဖြန် သံတွဲမှာရှိတဲ့ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးကြမလို့... အဲဒါ ညီမတို့လိုက်ကြဦးမလား”

စကားဖြတ်ကာ ဝင်၍ ဆိုသောသူ့စကားကြောင့် သူမတို့ အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ ပြုံးပြုံးက

“ညီမတို့လည်း သွားမလို့ကိုင်ပင်နေကြတာ... ဆံတော်ဘုရားတို့၊ အံတော်ဘုရားတို့၊ နံတော်ဘုရားတို့ကိုပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် - သံတွဲဈေးထဲ လျှောက်လည်ကြရင်းပေါ့”

“လိုက်ကြမယ်မဟုတ်လား”

ပြုံးပြုံးက သူမဘေးမှသူငယ်ချင်းများကို ဝမ်းသာအားရဆိုသည်။ ကောင်မလေးများက ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။ သို့နှင့်သွားကြမည့်အစီအစဉ်များ ဆွဲဖြစ်ကြသည်။ နောက် မီးပုံဘေးမှာ သီချင်းတွေ ဟိုတစ်ပုဒ် ဒီတစ်ပုဒ်ဆိုဖြစ်ကြရင်း နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်ဖြင့် သူတို့နှစ်ဖွဲ့ ပို၍ခင်သွားကြသည်။

သူမတို့အုပ်စု နောက်သုံးရက်နေပြီး ပြန်ကြတော့မည်ဟုသိရ

www.burmeseclassic.com

သောအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်လို့နေသည်။
လသာသာ သောင်ပြင်၌ မီးပုံပွဲမှာရှိနေသော အလှနတ်သမီး
ဖြစ်သည့် သူမကိုခိုးခိုးကြည့်ရင်း ရင်ခုန်ခဲ့သောဒီညကို သူမေ့နိုင်
တော့မည်မထင်။

* * *

Hotel မှ နံနက်ရှစ်နာရီမှာ သူတို့အားလုံး ဟိုတယ်မှစီစဉ်
ပေးသည့်ကားဖြင့် သံတွဲမြို့ပေါ်ရှိ ဘုရားများကိုဖူးရန်ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။

ရွှေအံတော်ဘုရားနှင့် ရွှေနံတော်ဘုရားတို့ကို ပတ်ဖူးကြပြီး
နောက်ဆုံး ရွှေအံတော်ဘုရားပေါ်သို့ရောက်လာကြသည်။ တောင်
ပေါ်မှ လှမ်း၍မြင်ရသောရှုခင်းတို့က စိမ်းညိုကာနေသည်။

“မင်းတို့ ဒီရွှေအံတော်ဘုရားရဲ့ သမိုင်းအကျဉ်းကိုသိလား”

“မင်းကော သိလို့လား”

သူ၏အမေးကို ငွေးမောင်က ဘုတောရင်းပြန်မေးခွန်းထုတ်
သည်။

“သိတာပေါ့ကွာ... ဒီလိုကွ - မဟာသက္ကရာဇ် တစ်ရာနှစ်
ဆယ့်သုံးခုနှစ်မှာ ဘုရားမြတ်စွာ စိန္တေယျာဟာ အံဒီတုန်းက ဌါရာလို့
ခေါ်တဲ့မြို့ကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဒီတောင်ယံမှာ ငါဘုရားရှင်နစဉ်
အခါဘဝက မြွေငန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့မိန့်တယ်... ငါဘုရား လွန်လေ
ပြီးတဲ့အချိန်ကျရင် ဒီနေရာမှာ အံတော်ကိုဌာပနာပြီး စေတီတည်လို့
ကိုးကွယ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ဗျာဒိတ်စကားမိန့်တော်မူခဲ့တယ်တဲ့...
သာသနာတော် သက္ကရာဇ် ၂၃၆ ခုနှစ်မှာ အံတော်ဓာတ်တော်အစစ်နဲ့
ညောင်တီခေတ်က ဓမ္မသူရအမတ်ကြီးက တည်ထားခဲ့တယ်တဲ့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကောင်မလေးများအုပ်စုထဲမှ ထားထား

က

“ကိုသူရက ဒီအကြောင်းတွေသိနေပုံထောက်တော့ ငပလီ ခဏခဏရောက်ဖူးတယ်နဲ့တူတယ်”

ဟုဆိုသည်။

“ဒီတစ်ခေါက်ပဲ ရောက်ဖူးသေးတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာတုံး”

ပြုံးပြုံး၏အမေးကြောင့် သူ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

“စောစောက မော်ကွန်းကျောက်စာသွားဖတ်ထားတာလေ”

“အာ - အကောင်းမှတ်လို့”

ရယ်ကြဲကြဲဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေးများက တစ်ခွီးခွီးဖြင့်ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ငွေးမောင်တို့နှစ်ကောင်ကပါ လိုက်ရယ်သည်။

“ထင်တော့ထင်သားပဲ... မင်းမှာ ဒီလောက်ဗဟုသုတမရှိပါဘူးလို့”

အေးကိုက ဆရာကြီးစတိုင်ဖြင့် နှိပ်ကွပ်သည်။

“အေးပါကွာ... ငါက ဗဟုသုတမင်းလောက်မရှိတော့ ပင်လယ်ထဲရေဆင်းကူးရင် ဝင်ကြေးပေးရကောင်းမှန်းမသိဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ငွေးမောင်က ခွီးခနဲရယ်သည်။ အေးကိုက တော့

“ဟကောင် - ဟကောင်... မင်း မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပပြောနဲ့”

ဟု ဗျက်နာနီကြီးနှင့်ဆိုသည်။

“ဝင်ကြေး... ပင်လယ်ထဲ ရေဆင်းကူးတာဝင်ကြေးပေးရတယ် ဟုတ်လား... မကြားဖူးပါဘူး”

ကြည်ပြာက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း သူ့ကိုမေးသည်။

“ဒီလိုဟ - ရှေ့ရက်က ငါတို့သုံးကောင် ရေဆင်းကူးကြတော့

ဒီကောင်က သူ့ဘောင်းဘီထဲမှာ ပိုက်ဆံငါးထောင်ပါလာတာကို သတိမရဘဲနဲ့ မေ့ပြီးရေဆင်းကူးတယ်... ရေကူးပြီး တော်တော်ကြာမှ သတိရလို့နှိုက်ကြည့်တော့ ပိုက်ဆံက အိပ်ကပ်ထဲမှာမရှိတော့ဘူး... အဲဒါနဲ့ ရေထဲပြန်လိုက်ရှာတော့ ဟိုတစ်ရွက်ဒီတစ်ရွက်နဲ့ လေးထောင်ပဲပြန်ရတယ်... အဲဒါ ငါတို့ကောင်တွေက ဝိုင်းနောက်နေကြတာ ငပလီကမ်းခြေမှာ ရေလာကူးသမျှလူတွေ ပင်လယ်ထဲဝင်ကြေးပေးရတယ်လို့ မကြားဖူးဘူးလို့... မင်းကျမှ ဂျီးထူလို့ ပင်လယ်ကဝင်ကြေးတစ်ထောင်ယူထားတာလို့ စ-နေကြတာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကောင်မလေးများက ပြုံးစိစိတွေနှင့် အေးကိုကိုဝိုင်းကြည့်ကြသည်မို့ သကောင့်သားက ရှက်ရယ်ရယ်ရင်းခေါင်းကိုကုတ်သည်။

ရယ်ရင်းမောရင်းဖြင့် သူတို့အားလုံး ရွှေအံ့တော်ဘုရားရှိရာ တောင်ပေါ်မှ သံတွဲဈေးထဲလည်ကြရန် ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ရခိုင်လူမျိုးတွေက ဆပ်ပြာကို သူပုန်လို့ခေါ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား အစ်ကို”

သူ့အမေးကြောင့် ကားဆရာကပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ “စောင်ကို ပုဆိုး... ပုဆိုးကို စောင်လို့ခေါ်တာရော ဟုတ်လား”

အေးကို၏အဆိုကြောင့် ကားဆရာကရယ်သည်။ “နောက်ပြီး မေးရဦးမယ်ဗျ... ညီမလေးဆိုရင် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ငွေးမောင်က ကားဆရာကိုလက်တို့ရင်းမေးသည်။

“အပုချေ(ရှည်)”

“အပုချေလား... အပုရှည်လား”

“အင်း - အပုချေ(ရှည်)”

ကားဆရာ၏အသံက ကြားသံဖြစ်သည်။ ချေနှင့်ရှည်သံ ကြားမှာဖြစ်သည်။ ငွှေးမောင်က ကောင်မလေးများဘက်ကိုလှည့် သည်။ တကယ်တော့ ကားဆရာ၏လေယူလေသိမ်းက 'ချေ'လိုလို၊ 'ရှည်'လိုလိုကြီးဖြစ်သည်။

“ကဲ ကဲ - အပူချေတွေ သံတွဲဈေးမှာ သိပ်မကြာကြန့်နော် . . . နွေလယ်စာစားချိန်တော့ ရောက်နေပြီ. . . Hotel မှာပြန်စား မလား. . . မြို့ထဲမှာပဲ စားမလား”

“ရတယ် - အပူချေတွေက ဘယ်မှာစားစားဖြစ်ပြီးသား”

ငွှေးမောင်၏စကားကို ကြည်ပြာကပြန်နောက်သည်။ သံတွဲ ဈေးထွက် ကားရပ်သောအခါ ယခုကားရပ်သောနေရာတွင် ပြန်ဆုံမည် ဟုဆိုပြီး အလျှိုလျှိုဖြင့်ဆင်းသွားကြသည့်ကောင်မလေးများကိုကြည့် ပြီး အေးကိုက သူနှင့်ငွှေးမောင်ကို/မျက်လုံးပြူးပြသည်။

“တာလဲကွ”

“ဟ - လိုက်သွားကြမယ်လေကွာ”

သူ့အမေးကို အေးကိုကဖြေသည်။ ငွှေးမောင်က ကားပေါ် မှဆင်းနေသော အေးကိုကို ဘုန်းခနဲဆောင့်ကာကန်သည်။

“ဟ - ဘာကိစ္စကန်တာလဲကွ”

“အလိုက်ကန်းဆိုးမသိလို့ ကန်တာ. . . ဟိုကမိန်းကလေး ထွေ ဘာဝယ်မှာမှန်းမသိ ဘာမသိညာမသိနဲ့ မင်းကလိုက်သွားရ အောင် လုပ်နေတယ်. . . ကားမှာပြန်ဆုံမယ်ဆိုပြီး အမြန်ထွက်သွား ကြတာ မတွေ့မိဘူးလား တစ်ခုခုပဲဆိုတာ”

ငွှေးမောင်၏စကားကြောင့် အေးကိုက

“အေးကွ”

ဟုဆိုရင်း ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ထို့နောက် သူတို့သုံးကောင်သား ယောင်ပေယောင်ပေဖြင့် ဈေးထဲသို့လည်ဖြစ်

ကြသည်။

“ဟကောင် - ဟိုမှာမဲ့လေးနဲ့ အထည်ဆိုင်ကကောင်မလေး ကို တွေ့လား. . . တော်တော်မိုက်တယ်ကွ”

အေးကိုပြရာဆီ သူနှင့်ငွှေးမောင်လိုက်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဟုတ် တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ထိုဆိုင်မှကောင်မလေးက မဲ့လေးနှင့် အတော်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

“လာကွာ. . . ပုဆိုးသွားဝယ်ရအောင်”

ငွှေးမောင်ကပြောပြောဆိုဆိုပင် ၎င်းဆိုင်ဘက်ကိုထွက်သွား သည်။ သူနှင့်အေးကိုက ဆရာသမားကိုမိအောင် အတော်ကြီးလိုက်ယူ ရသည်။

“ညီမလေး ပုဆိုးလိုချင်လို့. . . ရခိုင်ပုဆိုးရှိလား”

ငွှေးမောင်၏အမေးကိုကို ကောင်မလေးကခေါင်းညိတ်ပြ သည်။ ပြီး ပုဆိုးများကိုယူ၍ ရှေ့သို့ချပေးသည်။

“ဒီထက် အကွက်ကြီးတာရှိသေးသား”

“မရှိ”

ကောင်မလေးကခေါင်းခါရင်း ‘မရှိ’ဟုဆိုသည်။ ဒေသခံများ စကားဆိုရာ၌ ‘ဘူး’တစ်လုံးမပါတတ်။ ဥပမာ မကောင်းဘူးဟုဆိုလျှင် ‘မကောင်း’ဟုသာဆိုပြီး ‘မသိဘူး’ဆိုလျှင်လည်း ‘မသိ’ဟုသာပြော သည်။ နားထဲမှာ နားထောင်နေကျမဟုတ်သည်မို့ တစ်မျိုးဆန်းကာ ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ အခုလည်းကောင်မလေးက ‘မရှိ’ဟုသာ ချစ်စဖွယ်ဆိုသည်။

“ဒါဆို ဒီအဆင်ထဲကအနီရောင်လေးရှိဦးမလား”

“မရှိ”

ကောင်မလေးက ရှက်ဝဲဝဲပြုံးရင်း ‘မရှိ’ဟုဆိုသည်။ ပြီး ပြုံး စိစိဖြင့် ငွှေးမောင်ကိုကြည့်ကာ

“ပုဆိုးစည်းတတ်လို့လား”

“ဘယ်လို”

“ပုဆိုးဝတ်တတ်လို့လားလို့ မေးတာ”

ကောင်မလေးက ဟက်ခနဲရယ်ရင်း စကားကိုပြန်ပြင်ပြောသည်။

“ဪ - ပုဆိုးဝတ်တာကို ပုဆိုးစည်းတာလို့ပြောတာလား”

အေးကို၏အမေးကို ကောင်မလေးက ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်ရယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ငွှေမောင်က နံသာရောင်ရခိုင်ပုဆိုးကိုယူသည်။ အေးကိုက နီညိုရောင်တစ်ထည်ယူသည်။

ပုဆိုးဝယ်သွားသော်လည်း သကောင့်သားနှစ်ကောင်က ဆိုင်မှမခွာချင်သေး။ ဟိုမေးဒီမေးဖွေလုပ်နေသေးသည်။

“ညီမလေး - ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်ထမင်းဆိုင်က စားကောင်းလဲ”

“မသိ”

ကောင်မလေးဖြေလိုက်တာက ရှင်းသည်။ ‘မသိ’တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဟိုဟိုဒီဟဒီတွေ စပ်စပ်စုစုလျှောက်မေးရင်း သုံးကောင်သားဆိုင်ရှေ့မှခွာခဲ့ဖြစ်သည်။

“တောက် - သံတွဲသားတောင် ဖြစ်လိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“ဒါဖြင့် ငါတို့ပြန်ရင် မင်းကျန်ခဲ့လေ”

အေးကို၏အဆိုကို ငွှေမောင်ကနောက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဟိုရှာဒီရှာပုံစံဖြင့် လူကွဲနေဟန်တူသော ဖြူမဂ္ဂူကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟကောင်တွေ... ကြည့်ရတာ ဖြူမဂ္ဂူတော့ လူကွဲနေတယ်နဲ့တူတယ်”

လွတ်ခနဲထွက်သွားသော သူ့စကားအဆုံးမှာ ငွှေမောင်က

လက်ဖျစ်တီးသည်။

“ဟကောင် - အဲဒါ ဝှင်ပဲ... သွား သွား... မင်းသွားပြီး ရောလိုက်... ငါတို့နှစ်ကောင်ကိုမေးရင် ဟိုဘက်သွားတယ်လို့ ဖြီးလိုက်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ငွှေမောင်က အေးကိုကုတ်ကိုဆွဲကာ ခြေရာဖျောက်သည်။ သူတို့ကိုမမြင်သော ဖြူမဂ္ဂူကတော့ ဟိုရှာဒီရှာဖြင့် သူ့ရှိရာဘက်ဆီရောက်လာသည်။

“ဟာ - ကိုသူရပါလား”

သူ့ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့သွားသောအခါ သူမက ရုတ်တရက် ဝမ်းသာအားရလှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးမှ ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်

“လူကွဲသွားလို့”

ဟု ခေါင်းငုံ့ရင်းဆိုသည်။

“ဟုတ်လား - အစ်ကိုလည်း ဟိုနှစ်ကောင်ကိုလိုက်ရှာနေတာ... အတော်ပဲ အဖော်ရတာပေါ့”

ခေါင်းငုံ့ထားသောသူမကို ငုံ့ကြည့်ကာဆိုဖြစ်ရင်း သူရင်တွေ ခုန်နေဖြစ်သည်။ ကြည့်စမ်း - ဘယ်လောက်တောင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေးပါလိမ့်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုပွတ်ရင်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲ အရှက်သည်းကာနေသည်။ ကျွဲကျွဲလေးလုပ်နေသော ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ့စိတ်ထဲမှဆွဲယူဖက်ထားဖြစ်နေသည်။

“ကားဆီသွားမယ်လေ... ညီမလေး ဝယ်စရာရှိသေးလား”

လွတ်ခနဲထွက်သွားသော ‘ညီမလေး’ဆိုသောအခေါ်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အတော်ကြီးမလုံမလဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဝယ်စရာတော့ မရှိပါဘူး... ဒါပေမဲ့ လျှောက်လှည့်ကြည့်ချင်တယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လိုအမူအရာဖြင့် မရဲတရဲဆိုသောသူမ

ကိုကြည့်ရင်း ချစ်မိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရင်ခုန်သံတို့က သက်သေပြုနေသည်။ တာဝုန်းဝုန်းလှိုက်ဆူနေသော ရင်ခုန်သံများကြောင့် လူပင်ထူထူ ပူပူဖြစ်လာသလားအောက်မေ့ရသည်အထိ။

“ဒါဖြင့် လျှောက်ကြည့်ကြမယ်လေ... လာ”

သူနှင့်အတူ ဘေးမှာပါလာသောသူမနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး နီးနိုင်သမျှနီးအောင် သူလျှောက်ဖြစ်သည်။ အထမ်းသမားတို့ ဘာတို့နှင့် ဆုံလျှင် ရှောင်ပေးသလိုလို ဘာလိုလိုဖြင့် သူမပခုံးကို သူပုခုံးဖြင့် မသိမသာထိခွင့်ရနေသည်က သူ့အတွက်တော့ ရင်ပိုခုန်ချင်စရာဖြစ်လို့ နေသည်။ တစ်ခါ ပခုံးဖြင့်တိုးမိတိုက်မိတိုင်း ‘sorry’ ဟု သူဆိုဖြစ်သည်။

နှစ်ခါက သုံးခါ ပခုံးချင်းထိမိပြီး ‘sorry’ ဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ ပြောပြီးသွားသောအခါ သူမက ‘သိနေတယ်နော်’ ဟူသောသဘောဖြင့် သူ့ကိုကွက်ခနဲကြည့်သည်မို့ သူ့ရှက်အမ်းအမ်းတော့ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖွဲ့ဆိုသလို ဘာမှမသိလိုက်သလိုဟန်ဖြင့် ရိုးသားသလိုပုံစံလုပ်ပြီး ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေပစ်လိုက်သည်။

“ဈေးက လူစည်သားပဲနော်”

လူအရှောင်အတိမ်းများနေသယောင်ယောင်ဖြင့် ဆိုသော သူ့စကားကို သူမကအငြင်းမပွားလိုဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး... ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတော့လည်း ပင်လယ်ကို မခွဲချင်သေးဘူး... တစ်မျိုးကြီးပဲ”

သူမက ဆံပင်ကိုသပ်တင်ရင်းဆိုသည်။

“အစ်ကိုလည်း တစ်မျိုးကြီးပါပဲ ညီမလေးရာ... ညီမလေးတို့ ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ မခွဲချင်သေးဘူး... မခွဲချင်တော့ဘူးဆိုရင် ပိုမှန်မယ်”

ဟု စိတ်ထဲမှာဆိုဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုတို့ရော ဘယ်နေပြန်မှာလဲ”

“ညီမတို့ပြန်ပြီး နှစ်ရက်လောက်ကြာမှ ပြန်မှာ”

သူမအမေးကို သူဖြေဖြစ်သည်။

“အဟင်း”

လမ်းလျှောက်နေရာက သူမရယ်သည်။

“ဘာသဘောကျလို့လဲ”

သူ့အမေးကို သူမက ချက်ချင်းမဖြေသေး။ အတန်ကြာအောင် တခိုခိုဖြင့်ရယ်ပြီးမှ

“အစ်ကိုနဲ့ညီမနဲ့ ခရုလှရင်း ရန်ဖြစ်တာကိုသတိရလို့”

သူမ၏ရယ်ဖွဲ့ဖွဲ့စကားကြောင့် သူနည်းနည်းတော့မျက်နှာပူသွားမိသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်။ ဟက်ခနဲလိုက်ရယ်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုက ကလေးကြီးကျနေတာပဲ... ‘အဲဒါပိုင်ရှင်ရှိတယ်’ ဆိုပြီးတော့ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ထားလိုက်တာ... ခုပြန်တွေးရင် ရယ်ချင်နေတုန်းပဲ”

သူမ၏နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာပိုပူသွားဖြစ်သည်။

“ညီမလေးဆိုလိုချင်တာက အစ်ကိုကဆိုးတယ်ပေါ့... အဲဒီလိုလား”

“ဒါပေါ့... အစ်ကိုက ဆိုးတယ်... ညီမလေးဆို ဘယ်လောက်လိမ္မာလဲ... သူများပစ္စည်းကို ဘာပြုသနာမှမရှာဘဲနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား”

ပြောပြီး သူမကတခိုခိုဖြင့်ရယ်သည်။

“ညနေခင်းကျရင် အဲဒီခရုတွေ ညီမကိုပေးမယ်လေ”

“တကယ်လား”

သူ့စကားကြောင့် သူမပျော်သွားပုံရသည်။ ‘တကယ်လား’ ဟု

ကလေးတစ်ယောက်လို လက်ညှိုးထောင်ရင်းမေးသည်။
 ခေါင်းညိတ်ပြသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူမက
 “ဒီလိုကျတော့လည်း အစ်ကိုက ခင်ဖို့ကောင်းသွားပြန်ရော
 . . . ဒါပေမဲ့ ခရုနှစ်ခုစလုံးတော့မယူပါဘူး. . . တစ်ခုပဲယူမယ်”
 လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ရင်း သူမဆိုပြန်သည်။ ထိုစဉ်
 မှာပင် ရှေ့မှာခါးတွေအသီးသီးထောက်ကာ စောင့်နေကြသော
 ကြည်ဖြာတို့လေးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 “အောင်မာ မာ. . . သူပျောက်လို့ ငါတို့မှာတော့ ရှာလိုက်ရ
 တာ. . . ကိုဌေးမောင်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကိုသူရပျောက်လို့ လိုက်
 ရှာနေတယ်တဲ့. . . တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း တစ်ယောက်ချင်း
 မဟုတ်ဘဲနဲ့ အတွဲလိုက်ကြီးပါလား”
 ကြည်ဖြာက ပြုံးစိစိဖြင့်ဆိုသည်မို့ သူမမျက်နှာနီခဲနေဖြစ်ကာ
 သွားသည်။ ပြီး ရှက်ရမ်းရမ်းနေသောပုံစံဖြင့်
 “နင်တို့ပဲ ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီးတော့”
 “မထားပါဘူးနော်. . . နင့်ဘာသာနင် ကျန်ခဲ့တာ. . . အေး
 ပေါ့လေ. . . အေးပေါ့”
 “ဘာအေးပေါ့လဲ”
 ကြည်ဖြာ၏ပြောင်ချော်ချော်အဆိုကို သူမကရှက်ရှက်ဖြင့်
 ‘ဘာအေးပေါ့လဲ’ဟုဆိုသည်။
 “ဪ - အပြစ်တင်တော့လည်း ခံရတော့မှာပေါ့လို့ ပြော
 မလို့ပါ. . . အဟမ်း - အဟမ်း. . . ရေကူးတာများလို့ ထင်တယ်
 . . . ချောင်းတွေဆိုးချင်နေတယ်. . . အ. . . ဟမ်း”
 တမင်ချောင်းလုပ်ဆိုးနေမှန်းသိသာသည်မို့ သူမက ကြည်ဖြာ
 ကိုမသိမသာလိမ်ဆွဲသည်။ ကြည်ဖြာက ‘အားလားလား’ဟု ထအော်
 သည်။

တော်ဝင်မြို့မဇာအုပ်တိုက်

“ဟဲ့ - ဘာဖြစ်တာလဲ”
 ထားထားတို့က ကြည်ဖြာ၏အော်သံကို အကြောင်းပြု၍ မေး
 သည်။ သူမကပြောရုံပြောကြည့်ဆိုသောသဘောဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်
 ကာ မျက်လုံးပြူးရင်း ခေါင်းရမ်းပြသည်။
 “ဗိုက်ဆာလို့ အော်တာပါဟယ်. . . ဗိုက်ဆာလို့ပါ”
 ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့်ဖြေသော ကြည်ဖြာအဖြေကြောင့် သူမ
 က ဟက်ခနဲရယ်သည်။
 “ကြား ကြားဖူးပေါင်. . . ဗိုက်ဆာတာများ အားလားလားလို့
 အော်သတဲ့. . . ကြည်ဖြာနော် - ကြည်ဖြာ. . . ငါသိဟယ်. . .
 အဟမ်း. . . အ. . . ဟမ်း”
 ပြုံးပြုံးဝေက ကြည်ဖြာကိုပြောသလိုလိုနှင့် သူမကိုကြည့်ရင်း
 မချိုမချင်ဖြင့်ဆိုသည်။
 “ဟာ - ရှာလိုက်ရတာကွာ”
 အကယ်ဒမီရှော့စတိုင်ဖြင့် လက်ကားယားခြေကားယားလုပ်
 ကာ အမောတကောမောက်လာသော ဌေးမောင်တို့နှစ်ကောင်ကို
 ကြည့်ရင်း သူနည်းနည်းတော့ရယ်ချင်သွားမိသည်။
 “ကဲ ကဲ. . . လူစုံပြီ. . . သွားရအောင်. . . မသွားလို့ကတော့
 လူထပ်ကွဲမယ့်အလားအလာတွေ ကြိုမြင်နေတယ်. . . အဟမ်း. . .
 အ. . . ဟမ်း”
 ကြည်ဖြာ၏ ခပ်ထေ့ထေ့စကားကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်
 အားလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ရယ်ကြသည်။ အနိပ်ကွပ်
 ခံနေရသည်ဆိုသော်လည်း ဘာပဲပြောပြော ကြည်နူးစရာအချိန်များဆို
 တာတော့ သူဝန်ခံရလိမ့်မည်။

* * *

ပင်လယ်ပြင်မြင့်မြတ်သန်းကာတိုက်ခတ်လာသော လေနှုတ်အေးက သူမ၏ဂါဝန်ကို တဖျတ်ဖျတ်လှလှလွန်နေစေသည်။

“ရော့”

သူ့လက်ထဲမှ ခရုကို သူမကြည့်သည်။ ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။

“လက်တွေ့တုန်နေတယ်နော်... ကြည့်ရတာ နှမြောတဲ့ ကြားက ပေးရတာနဲ့တူတယ်”

ပြုံးစိစိဖြင့်ဆိုသောစကားကြောင့် သူ့ရှက်ရှက်ဖြင့် ဟက်ခနဲ ရယ်ဖြစ်သည်။ သူမက ခရုကိုအရယ်မပျက်ပင်လှမ်းယူသည်။ နူးညံ့ လွန်းသောသူမ၏လက်ချောင်းလေးများ သူ့လက်ဝါးပြင်ကိုလာ၍ထိ သောအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ရင်ခွန်လို့ လက်တုန်နေတာရောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

လွတ်ခနဲထွက်သွားသော သူ့စကားကြောင့် သူမက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ ပြီး ချစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးရင်း

“ကမ္ဘာပေါ်ကသက်ရှိတွေအားလုံး ရင်ခွန်ခြင်းနဲ့ အသက်ရှင် နေတာပဲဥစ္စာ... ရင်ခွန်ရင် လက်တုန်တယ်လို့မကြားမိပေါင်... ဘာပဲပြောပြော ဒီခရုလေးအတွက် ကျေးဇူးပဲ... သွားတော့မယ် နော်”

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမ လှစ်ခနဲ သူ့ဘေးမှနေ ရှေ့မှသွား နေသော ကြည့်ပြာတို့အုပ်စုဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်ကာသွားသည်။

ရည်းစားစကားပြောရန်အစပျိုးနေမှန်း သူမမသိ၍မဟုတ်။ သိလိမ့်မည်။ တမင်ရှောင်သွားခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ တုန် 'လှုပ်ရမ်း ပြီးကျန်ခဲ့သော နှလုံးသားနှင့်အတူ သူမချင့်မရဲဖြင့် ကျန်နေခဲ့ရသည်။

ကမ်းခြေမှလေနှုတ်အေးသည်လည်း အခုတော့ သူ့ရင်ကိုအေးမြ ခြင်းငှာ မစွမ်းတော့။ Sun Set View ကို နေ့စဉ်ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ် သော်လည်း ဒီညနေခင်းမှာ camera ကိုင်ရန်ပင် သူ့စိတ်မပါတော့။

အချစ်သည် တက်ကြွမှုကိုပေးစွမ်းသကဲ့သို့ စိတ်မောရသော ခံစားမှုတို့ကိုလည်း ပေးစွမ်းကြောင်း သူ့သိလာရသည်။

သူမတို့အုပ်စုနှင့်အတူပါသွားသော ငွှေးမောင်တို့နှစ်ကောင် က သူ့ဆီလှမ်းကြည့်ရင်း 'လာ'ဟု လက်ယပ်ပြု၍ခေါ်သည်။

သူက 'အေးဆေး'ဟူသောသဘောဖြင့် လက်ကာပြုဖြစ် သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လွင့်ပျံ့လာသော သူမတို့အုပ်စုမှ ရယ်သံများ ကို သူ့ကြားနေရသည်။ ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ငုတ်လျှိုးရန်ပြင်နေသော နေလုံးနီကြီးက သူ့ကိုချောင်း၍ကြည့်ကာနေသည်။ အိပ်တန်းပြန်ငှက် တို့၏တစ်စီအသံတို့ကား သာယာသည်ဟုမထင်တော့။

မနက်ဖြန်တစ်ရက်ပြီး သန်ဘက်ခါဆို သူမပြန်တော့မည်။ ရည်းစားစကားဆို၍ပင် မဖြစ်ခဲ့လျှင် သူမ၏ပုခုံးပိတ်ကို မရရအောင် ကြံ့မြဲဖြစ်မည်ဟု သူ့တွေးဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို လာရောက်ရိုက်ခတ်သောလှိုင်းတို့၏ လှိုင်းပုတ်ခတ်သံက သူ့နားမှာလှောင်ရယ်သံလိုလို အသွင်ပြောင်းကာ ကြားနေရသည်။

သူ့ပေးလိုက်သောခရုကို မိုးပေါ်သို့ပစ်တင်လိုက်၊ ဆီးအေး

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်

လိုက်လုပ်နေသောသူမကိုလှမ်းကြည့်ရင်း သူမပစ်တင်လိုက်၊
ဖမ်းလိုက် လုပ်နေသောအရာမှာ ခရုမဟုတ်ဘဲ သူ၏နှလုံးသားဟု
သူထင်လာ သည်။

နေလုံးနီနီက ပင်လယ်ပြင်ထဲ ဆတ်ခနဲဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်ကာသွားသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဟာတာတာကြီးဖြစ်ကာနေ
သည်။

* * *

“အာ - မနက်ဖြန်ပဲပြန်တော့မယ့်ဥစ္စာ... အဲဒီကျောက်
ဆောင်ကို မရောက်ဖူးသေးဘူးမဟုတ်လား”

အေးကို၏အပြောကြောင့် ကောင်မလေးများက မျက်နှာငယ်
ငယ်လေးများဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ဒါဖြင့် အခုသွားကြမလား... စောစောက ငါပြောသလိုပဲ
... အဲဒီကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်မှာ စေတီငယ်တစ်ဆူတည်ထား
တယ်... ‘မောင်တော်’ဘုရားလို့ခေါ်တယ်... အဲဒီဘုရားကို ထီး
တင်လို့မရဘူးတဲ့ဟ... သမိုင်းကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့ဟာ... ငါ
လည်း မေးမယ်မေးမယ်နဲ့ မေ့နေလို့မေးမကြည့်ရသေးဘူး... အဲဒီ
ကျောက်ဆောင်နဲ့တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကျောက်တုံးကိုရေတိုက်စားရင်း
မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံနဲ့တော်တော်ဆင်တဲ့ အပေါက်ကြီးဖြစ်နေတယ်...
ငါတို့တောင် အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသွားပြီ... အဲဒီအပေါက်ကြီး
က ဟိုဘက်ဒီဘက်ပေါက်နေတာဆိုတော့ ပင်လယ်ကိုနောက်ခံထားပြီး
ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ မိုက်တယ်ဟ”

အေးကို၏စကားအဆုံးမှာ ကြည်ပြာက

“သိပ်မဝေးဘူးမဟုတ်လား”

ဟုမေးသည်။

“မဝေးဘူး... နင်တို့က နီးလျက်နဲ့ဝေးနေတာကိုးဟ... အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ လေ့လာပါလို့... ငပလီလာပြီး ခရုကောက် ဖို့နဲ့ ငါးကင်ဝယ်စားဖို့ပဲချောင်းနေတာဆိုတော့ ဘယ်ဗဟုသုတရပါ့ မလဲ”

ဆရာကြီးလေသံဖြင့်ဆိုသော ငွှေးမောင်၏စကားကြောင့် ကောင်မလေးများက ၎င်းကိုမျက်စောင်းဝိုင်းထိုးကြသည်။

“ကဲ ကဲ - ပြောနေကြာတယ်ဟာ... အခုသွားရအောင်”
ကြည်ပြာက ပြောပြောဆိုဆိုပင် မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“နေဦးဟ - ငါ camera သွားယူလိုက်ဦးမယ်... ခဏလေးစောင့်”

“မြန်မြန်သွား ဒေါ်ဖြူမရွဲ့... အရေးအကြောင်းဆို သူက အမြဲတမ်းနောက်ဆုံးက”

“ခဏလေးပါ”

Hotel ရှေ့ ရေကူးကန်ဘေးမှာထိုင်နေရာက သူမထရပ်ကာ အခန်းသို့ပြန်သည်။ ကြည်ပြာက သူပုခုံးကိုဆတ်ခနဲလာပုတ်ရင်း

“ကဲ - စောင့်ခေါ်ခဲ့တော့... ကျွန်မတို့ သွားနှင့်တော့မယ်”

ဟု ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ဪ... သူတို့တောင် ခိပ်မိကုန်ကြပြီကိုး”

ဘာရယ်မဟုတ် သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေကြသောကြောင့် ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်ရင်းတွေးဖြစ်သည်။ ကြည်ပြာတို့ကတော့ ဘာပြောပြော သူ့ဘက်တွင်ရှိနေသောသဘောရှိသည်မို့ နည်းနည်းတော့အားရှိကာသွားသည်။

ကြည်ပြာတို့အုပ်စုသွားပြီး ခဏအကြာမှာပင် သူမ camera ကိုင်ပြီးရောက်ချလာသည်။

“ဟောတော်... ဘယ်ရောက်ကုန်တာတုံး”

“ဖြည်းဖြည်းသွားနှင့်မယ်... လိုက်လာခဲ့တဲ့”

“အဲဒီမိန်းမတွေဟာလေ... ခဏလေးစောင့်တော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ”

သူမက နှုတ်ခမ်းကြီးစုကာဆိုရင်း ခြေကိုဆောင့်သည်။

“လာပါ... အဲဒီကျောက်ဆောင်သွားတဲ့ အမြန်ဆုံးနည်းကို အစ်ကိုသိတယ်... သူတို့ရှေ့ကကြိုရောက်ချင်လား”

သူ့အမေးကြောင့် သူမကဖျတ်ခနဲ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ရောက်ချင်တာပေါ့”

“လာ - ဒါဆိုကမ်းခြေကမသွားဘဲ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကနေ ဆိုက်ကားစီးသွားမယ်”

ပြောရင်း Hotel ရှေ့ဝင်ပေါက်ဆီ မေးဆတ်ပြသောသူ့အဆိုကို သူမကခေါင်းညိတ်သည်။

နှစ်ယောက်သား Hotel ရှေ့ပေါက်မှထွက်ခဲ့ကြရင်း လမ်းပေါ်မှ ဆိုက်ကားတစ်စီးကိုလှမ်းတားက တက်စီးလာဖြစ်သည်။

“မောင်လေး - ခပ်သွက်သွက်လေးနင်းပေးနော်”

“ဟုတ်”

သူမက ဆိုက်ကားနင်းသောချာတိတ်ကို ဆော်သြသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ကောက်လွယ်သောသူမနှင့် ကျောချင်းကပ်ကာ ဆိုက်ကားစီးရင်း ဟက်ခနဲသူရယ်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာကိုကြိုရောက်နေပါက ကြည်ပြာတို့အုပ်စု အံ့သြကြလိမ့်ဦးမည်။

“ရောက်ပြီ အစ်ကို... ဒီအုန်းတောကိုဖြတ်လိုက်တာနဲ့ အစ်ကိုတို့သွားမယ့် ‘မောင်တော်စေတီ’ကိုရောက်တယ်”

“OK - ကျေးဇူးညီလေး... ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“နေ နေ... ကိုသူရ... ကျွန်မ ပေးလိုက်မယ်”

“အာ - ရပါတယ်... နေ နေ... အစ်ကိုပေးလိုက်မယ်”
တစ်ထောင်တန်ကိုင်ထားသော သူမ၏လက်ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့်ကိုင်ထားရင်း ဆိုက်ကားခကို သူ့ဇွတ်ရှင်းဖြစ်သည်။

ဆိုက်ကားနင်းသောချာတိတ်ထွက်သွားသောအခါ သူမက သူ့ရှူးချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကိုယ့်ချစ်သူလိုလို ဘာလိုလိုဖြင့်တွဲကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ပြန်ဆွဲယူသည်။

“ဩ. . Sorry”

ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်ကာ မေ့ပြီးတော့ပဲကိုင်ထားသလို လိုလုပ်ပစ်သော သူ့ကို သူမက ဒိုင်းခနဲမျက်စောင်းထိုးသည်။

အုန်းပင်များစိတန်းကာပေါက်နေသော အုန်းပင်တောကြီးကို ဖြတ်လိုက်သောအခါ ‘မောင်တော်စေတီ’ရှိရာ ကျောက်ဆောင်ဆီကို ရောက်သည်။ တချို့သောသူများက ကျောက်ဆောင်ခြေမှ သဲတို့ကို ဆုပ်ယူကာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တင်နေကြသည်ကိုကြည့်ရင်း သူမက

“ဘာအတွက်လဲမသိဘူးနော်... တစ်ခုခုကို ဆုတောင်းနေကြတာလား မသိဘူး”

“အစ်ကိုလည်းမသိဘူး”

သူမအမေးကို သူပခုံးတွန့်ရင်းဆိုဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သူ အရိုက်ခံသူများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသောထိုနေရာမှာ သူမက သူမ၏ camera ကိုလှမ်းပေးသည်။

“သူတို့မရောက်ခင် ကြိုရိုက်ထားပြီး ရောက်ရောက်ချင်းဆီးပြီးတော့ကို ကြားပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် သူမက ကျောက်ဆောင်ကိုလက် တစ်ဖက်မှကိုင်ကာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ရပ်ရင်း

“ဒီလိုဆို အဆင်ပြေလား”

ဟု လှမ်းမေးသည်။

“ဒီဘက်ကိုနည်းနည်းလေးလှည့်... OK - ရပြီ... ရိုက်ပြီ”

ဓာတ်ပုံသုံးပုံခန့် ဆက်တိုက်ရိုက်ပြီးချိန်မှာ ကြည်ပြာတို့ ရောက်လာကြသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ အံ့အားတွေသင့်နေကြသည်။

“ဟောတော် - ဒီနှစ်ယောက်က အရင်ရောက်နေပါလား”
ထားထားက လမ်းလျှောက်လာရ၍ မောနေသောပုံစံကြီးဖြင့် ဆိုသည်။

“ဘယ်လိုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရင်ရောက်နေကြတာတုံး”
သက်နွယ်က ကျောက်ဆောင်ကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ခါးကိုထောက်ထားရင်းမေးသည်။

“ဆိုက်ကားစီးလာလိုက်တာလေ... နင်တို့ကလဲ ကြာလိုက်တာဟာ... နင်တို့ကိုစောင့်ရင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ သုံးပုံတောင်ရှိသွားပြီ”

ခေါင်းကိုမော့ကာ ခပ်ကြားကြားဆိုသောသူမကိုကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးက

“အားကိုးရှိနေတော့ လေသံကတစ်မျိုး”

ဟု မကြားတကြားဆိုသည်။ သူမက ကြားဟန်မတူသော်လည်း သူကတော့ ကောင်းကောင်းကြီးကြားလိုက်ရသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်။ ရင်ထဲမှာတော့ ကြည်နူးချင်ချင်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ငါတို့အားလုံးစုပြီး ဒီမှာတစ်ပုံလောက်ရိုက်ရအောင်”

“အေး - ကောင်းတယ်”

ဌေးမောင်ကအဆိုပြုပြီး အေးကိုကထောက်ခံသည်။ ကောင်မလေးများကတော့ အားလုံး ‘ဟေးခနဲအော်ကြရင်း တန်းစီသည်။

“ကိုသူရက ဘာလုပ်နေတာလဲ... လာလေ”

“အစ်ကိုက camera man လုပ်ပေးမယ်လေ”

“မရဘူး... လာခဲ့... တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းလိုက်လို့ရနေတဲ့ဟာကို... ဘာလဲ ကိုသူရက သက်နွယ်တို့နဲ့ ဓာတ်ပုံအတူတူမရိုက်ချင်လို့လား”

သက်နွယ်ဆိုသောကောင်မလေး၏စကားအဆုံးမှာ ကြည်ဖြာ တို့ကပါ

“မရိုက်ချင်လည်း နေပေါ့”

တို့ဘာတို့ဆိုရင်း ဝိုင်းအာလာကြသည်မို့ အနီးမှ အစ်ကို တစ်ယောက်ကို camera လှမ်းပေးရင်း အကူအညီတောင်းဖြစ်သည်။

“ဒီ camera လေးနဲ့လည်း ရိုက်ပေးပါဦး”

“ဒါလေးနဲ့ရော”

“ဒါလေးရော... ဒါလေးရော”

ကောင်မလေးအုပ်စုကပါ သူမတို့၏ကင်မရာများကို သူထံမှ တစ်ဆင့် ဝိုင်းပေးကြသည်မို့ အကူအညီအတောင်းခံရသောအစ်ကို၏ လက်ထဲတွင် ကင်မရာတွေသုံးလေးလုံးဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ ကဲ... ရိုက်မယ်... အားလုံး Ready”

၎င်းအစ်ကိုက ကင်မရာတစ်လုံးကို နှစ်ပုံနှုန်းဖြင့်ရိုက်ပေး သည်။

“ကျေးဇူးနော် အစ်ကို”

camera များကို သူနှင့်ဌေးမောင်ကလှမ်းယူရင်း ၎င်းအစ်ကို ကို ကျေးဇူးစကားဆိုဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဓာတ်ပုံများရိုက်ကြ ပြုကြဖြင့် အချိန်အတော်လေး ကုန်သွားသည်။

“ကြည်ဖြာတို့ အမှတ်တရပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွေဘက် သွားမလို့ဆို... သွားကြတော့မလား”

အေးကို၏အမေးကို ကြည်ဖြာကခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီး သူမ ဘက်ကိုလှည့်ကာ

“ဖြူမချွ - ငါတို့အမှတ်တရပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွေဘက်ကို သွားမလို့... ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

“နင်တို့နဲ့မလိုက်လို့ ငါကဘယ်သွားရမှာတုံး”
ကြည်ဖြာ၏ပြုံးစိစိအမေးကို သူမကရှက်ဝဲဝဲဖြင့်ပြန်မေး သည်။

“သိဘူးလေ... ဆိုက်ကားစီးပြီး Hotel ပြန်ချင်နေမလား လို့”

“လဲသေလိုက်”
သူမတို့နှစ်ယောက် တိုးတိုး တိုးတိုးဖြင့် ကြိတ်၍ပြောနေကြ

ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ကြားသွားသလားဟု ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့် သည်။ တကယ်တော့ သူ့အကုန်ကြားပါသည်။ သို့သော် ဘာမှမကြား လိုက်သလိုဖြင့် ပင်လယ်ငေးနေသယောင်ယောင် လုပ်ပေးဖြစ်သည်။

အပြန်လမ်းမှာ ကောင်မလေးများက တစ်အုပ်စုပြန်ဖြစ်သွား ပြီး ရှေ့မှသွားကြသည်။ ဌေးမောင်က သူပခုံးကိုလာဖက်ရင်း ပြုံးစိစိ ဖြင့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲကွ... ဘာပြုံးတာလဲ”
မလုံမလဲဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ ဌေးမောင်က

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အီးမှန်ထားတဲ့မျက်နှာနဲ့... ငူငူငိုငိုကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ... အမြဲတမ်းတက်ကြွလန်းဆန်းနေတဲ့လူက မှန်တေ ဘာကြီးဖြစ်နေတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ... အဲဒါကြောင့် ပြုံးမိတာပါ”

“အချစ်နဲ့တွေ့ရင် လူတွေက ဒီလိုပဲအံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင် ပြောင်းလဲတတ်ကြတာပါပဲကွာ... ငါပြောတာ မင်း

လက်ခံလား သူရ”

အေးကိုကပါ ဝင်၍ဆိုရင်း သူ့ကိုမေးခွန်းထုတ်သည်။

“ငါက ဘာကိုလက်ခံရမှာလဲ”

“ရှေးချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ကွာ... မင်းပုံစံကြီးက သိသာလွန်းလို့ ကောင်မလေးတွေအုပ်စုတောင် ရိပ်မိကုန်ကြပြီ... ဘာရှက်စရာလိုလဲကွာ... အပျိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူပျိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကချစ်တာ... ဆန်းပြားတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ... ဘာမှမပူနဲ့... ဖြူမရွဲ့ရဲ့ Data တွေ ငါတို့အကုန်အပ်ထားပြီးပြီ... ကြည်ပြာကပြောတယ်... ဖြူမရွဲ့ဆီမှာ Propose လုပ်ထားတဲ့လူတွေတော့ အားကြီးပဲတဲ့... ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကိုမှအဖြေမပေးရသေးဘူးတဲ့... ဖြူမရွဲ့ရဲ့ phone နံပါတ်နဲ့လိပ်စာပါ ငါမေးထားပေးတယ်”

“တယ်တော်တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းပါလား”

ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်ပင် သူ အေးကိုပခုံးကို ခပ်ဖွဖွထိုးရင်းဆိုဖြစ်သည်။

“သူ့ထက်ငါက ပိုတော်တာပေါ့ကွ”

ဌေးမောင်၏အဆိုကြောင့် သူက

“ဆိုစမ်းပါဦး”

ဟု စကားထောက်ဖြစ်သည်။

“ငါက သက်နွယ်တို့ဆီမှာ မင်းရဲ့ကောင်းကြောင်းတွေချည်းပြောဖြစ်တယ်... မင်းက တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ Hotel တစ်လုံးကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ပညာတတ် ဘွဲ့ရဆိုပေမယ့် မိန်းမကိစ္စကို အထူးကင်းရှင်းတဲ့အကြောင်းပေါ့ကွာ... အဲဒါတွေပြောပြထားတယ်... အခုလောက်ဆို ဖြူမရွဲ့ကိုပြန်ပြောပြရလောက်ရောပေါ့”

“တယ်လည်း အားကိုးရတဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါလား... ဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ကြည်ပြာတို့နဲ့ သိပ်ရောနေကြသလားလို့... ဘာလဲ ရွေးနေကြတာလား”

သူ့အမေးကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းစတိုင်တွေနှင့် ရှက်အမ်းအမ်းတွေလုပ်နေကြသေးသည်။ ပြီးမှဌေးမောင်က

“အချစ်ဆိုတာက ရွေးချစ်လို့ရတာမှမဟုတ်တာ... မရွေးရဘဲနဲ့ သူ့အလိုလိုချစ်သွားတတ်တာမျိုးကွ... ငါက သက်နွယ်ကိုမြင်လိုက်ကတည်းက ရင်ခုန်နေပြီးသား”

ပြောရင်း ဆရာသမားက ဟီးခနဲရယ်သည်။

“အေးကို - မင်းကရာ ဘယ်သူလဲ”

“ပြောနေစရာလိုသေးလားကွာ... ကြည်ပြာပေါ့... သူ့မျက်နှာကိုမြင်ကတည်းက ငါ့နှလုံးသားတိုင်းပြည်ကို သိမ်းပိုက်တော့မယ့် ချစ်ဘုရင်မမှန်း ငါ့ရင်ခုန်သံတွေက သက်သေပြုပြီးသား”

မိုးပေါ်မော့ပြီး မျက်လုံးကြီးစုံမိုက်ကာဆိုနေသော အေးကိုကိုဌေးမောင်က ဖုန်းခနဲဆောင်ကန်သည်။

“လာပြီးတော့ ကဗျာဆန်ပြမနေနဲ့... ငါက အဲဒီလိုပြဇာတ်ထဲကစကားတွေ ထပြောတာလောက် သောက်မြင်ကတ်တာမရှိဘူး”

“ဟ - ငါ့ဘာသာငါ အချစ်ကိုအနုပညာဆန်ဆန်ခံစားတာ... မင်းအပူပါလား... သူမခံစားတတ်တိုင်း မနာလိုဖြစ်နေသေးတယ်”

သကောင့်သားနှစ်ကောင် တစ်ပြန်တစ်လဲငြင်းခုန်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း သူရယ်ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်ပြန်မှာဆိုတော့ ဘယ်လိုအစီအစဉ်တွေဆွဲထားကြလဲ... ငါဆိုလိုတာကကွာ... ဒီညမှာ ဖွင့်ပြောကြမှာလား”

... ဒါမှမဟုတ် phone နံပါတ်တွေဘာတွေ တောင်းထားပြီး ရန်ကုန် ရောက်မှ ဆက်လုပ်ရှားကြမှာလား”

သူ့အမေးကြောင့် ငွှေးမောင်က ပခုံးကိုတွန့်သည်။

“အဲဒါကတော့ အခြေအနေအရပဲ”

အေးကိုက

“မီးစင်ကြည့် က-ရမှာပေါ့”

ဟုဆိုသည်။

“ဒီနေ့ည နှုတ်ဆက်ပွဲအထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကမ်းခြေမှာ မီးပုံပွဲ လုပ်ကြဦးမှာကွ... မင်းလည်း အခြေအနေပေးရင် ဖွင့်ပြောပစ်လိုက် ပေါ့ကွာ”

အေးကို၏နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် သူ သက်ပြင်းချဖြစ် သည်။ အခြေအနေက ပေးကောပေးမှာတဲ့လား။ ရှေ့တစ်ခေါက်ကလို ရူးချင်ယောင်ဆောင်သွားပါက အောင့်သက်သက်ဖြင့်ခံစားရလိမ့်ဦး မည်။

* * *

“ငါလည်း ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့်ဖြစ်မယ်... ကိုသူရခမ္မာ မှိုင်တိုင်တိုင်နဲ့”

ခရုပေးစဉ်အခါကအကြောင်းကို သူမပြောပြသောအခါ ပြုံးပြုံးက ထိုသို့ကောက်ချက်ချသည်။

“ကိုငွှေးမောင်ပြောပုံအရဆိုရင် ကိုသူရက ငွေအရမ်း ချမ်းသာပေမယ့် မမောက်မာတတ်ဘူးတဲ့... မိန်းမကိစ္စလည်း ရှင်း တယ်တဲ့... ကိုသူရရဲ့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေထဲမှာကိုပဲ မိန်းမ နောက်ပိုးလုပ်နေတဲ့လူတွေ ရှိတယ်တဲ့ဟ... ကိုသူရက စီးပွားရေး လည်း သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့... ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့လောက်ပဲ အာရုံ ရှိတာတဲ့... နိုင်ငံတကာပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာတောင် ဓာတ်ပုံနဲ့ပတ်သက် ပြီး ဆုရဖူးတယ်ဆိုပဲ”

“အဲဒါကြောင့်နဲ့တူတယ်... သွားလေရာမှာ ကပ်မရာကြီး က အမြဲပါတယ်”

သက်နွယ်၏စကားအဆုံးမှာ ထူးထူးကဆိုသည်။ ကြည်ပြာ က

“ဘာပဲပြောပြော ကိုသူရက ရုပ်လည်းဖြောင့်တယ်... သဘောလည်းကောင်းတယ်... ငါကတော့ ဖြူမူနဲ့သဘောအတိုင်း

တယ်”

“နင်သဘောတူတာနဲ့ ငါကယူရမှာလား... နင့်ကိုလည်း ကိုအေးကိုနဲ့ ငါသဘောတူတယ်... ကဲ”

ကြည်ပြာကိုပြန်၍ဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် ကြည်ပြာက ခွီးခနဲရယ်သည်။ ပြီး ရုပ်ကိုတည်ကာ

“ဒီနေ့ညမှာ သူတို့ Propose လုပ်ချင်လုပ်ကြလိမ့်မယ်... ငါကတော့ အဖြေကို ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး တော်တော်ကြာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ပြီးမှပေးမှာ... နေ့လယ်ခင်းကတောင် သူက Propose လုပ်ဖို့ အစပျိုးနေသေးတယ်... ဘယ်ရမလဲ... ငါလည်း ဖြူမခွေ။ သူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ... ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပစ်လိုက်တာပေါ့... ပြုံးပြုံးနဲ့ထားထား - နင်တို့တုန်းကရော... အဖြေချက်ချင်းပေးတာပဲလား”

ကြည်ပြာက ပြောရင်းက ပြုံးပြုံးတို့နှစ်ယောက်ဘက်လှည့်သည်။ သူမတို့အုပ်စုမှာ ရည်းစားရှိသူဟူ၍ ထားထားနှင့်ပြုံးပြုံးသာ ရှိသည်ကိုး။

“ဘယ်အချိန် အဖြေပေးမိသွားမှန်းတောင် သေသေချာချာ မမှတ်မိပါဘူးဟာ... သေချာတာကတော့ ဖွင့်ပြောပြီး နှစ်လလောက်ထိ ငါကိုကို အဖြေမပေးဖြစ်သေးဘူးဟ”

ပြုံးပြုံးက ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်ဆိုသည်။

“ငါကတော့ သူအဖြေတောင်းပြီး ရက်ပေါင်းတစ်ရာတိတိ ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အဖြေပေးလိုက်တယ်... နှလုံးသားနဲ့ချည်းပဲ ဆုံးဖြတ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူးလေ... ဦးနှောက်နဲ့တွေးပြီး နှုတ်ကလည်း သူအကြောင်းလိုက်မေးရသေးတာ... အင်တာနက်ခေတ်မှာ သတင်းအချက်အလက်တွေကလည်း မြန်တယ်မဟုတ်လား... သူ ငါ့ကို ဘာတွေဖုံးကွယ်ထားလဲ... တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ရော ရှင်းရဲ့

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

လား... ဒါမျိုးတွေက စုံစမ်းရသေးတယ်လေ”
ထားထားကလည်း မချိုမချင်ပြုံးရင်းဆိုသည်။

“သူတို့ကလည်တော့ အတော်လည်တယ်ဟနော်... Propose မလုပ်ခင်ကို ဘော်ဒါပုံစံမျိုးနဲ့ Phone နံပါတ်နဲ့ လိပ်စာတွေကို အရင်ယူတယ်... Propose လုပ်လို့ ငါတို့ငြင်းလိုက်တာနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဆက်လှုပ်ရှားဖို့အကွက်ကချထားပြီးသား”

သက်နွယ်က ပခုံးကိုတွန့်ရင်းဆိုသည်။

“သူတို့လည်း တွက်မိမှာပါ... ဘယ်မိန်းကလေးမှတော့ Propose လုပ်ပြီးပြီးချင်း အဖြေပေးပါမလဲ... ဒီတော့ ရှေ့ဆက်ဖို့ ကြိုတွက်ကြမှာပေါ့... ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော သူငယ်ချင်းလုပ်ရတာပဲ ကောင်းတယ်ဟ... သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်ကျော်လာပြီဆိုရင် နေရထိုင်ရတာ သိပ်မလွတ်လပ်တော့ဘူး... အနေရအထိုင်ရခက်လာတယ်... နှိုးတိုးရုန်းတန်းနဲ့”

ကြည်ပြာကလည်း နှာခေါင်းကိုရှုံ့ရင်းဆိုသည်။

“အဲဒါတွေ အသာထား... ငါတော့ မနက်ဖြန်ပြန်ရတော့မှာမို့လား မသိဘူး... ကမ်းခြေကိုလွမ်းသလိုလိုနဲ့... မပြန်ချင်ဘူး... နောက်တစ်ခေါက် ငပလီလာရင်တော့ အချိန်ကြာကြာနေမယ်ဟာ”

သူမ၏စကားကြောင့် ကြည်ပြာက

“နောက်တစ်ခေါက်ဆိုတဲ့တစ်ခေါက်က ဟန်းနီးမွန်းကိုပြောတာလား”ဟု နောက်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်။ သူမ၏အာရုံမှာ ကင်မရာကိုင်ကာ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ရင်း ခရုလုခွဲဖူးသော ကိုသူရကို ဖျတ်ခနဲအမှတ်ရသည်။

ငယ်က ခရု

ပြန်အိပ်ကြတာ ကောင်းတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ကောင်မလေးများက ထရပ်ကြသည်။

“မနက်ဖြန်ကျ လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့ပေးကြမှာမဟုတ်

လား”

ရုတ်တရက် ထမေးသော ကြည်ပြာ၏ အမေးကြောင့် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ရင်ခုန်သွားကြသည်။

“လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“OK - ဒါဆို Good Night”

“Good Night”

ဌေးမောင်တို့နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်နေကြချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သော သူမ၏အကြည့် တစ်ချက်ကို သူရသည်။ ဒီညတော့ ဤအကြည့်လေးတစ်ချက်နှင့်ပင် သူ ကျေနပ်လိုက်ရသည်။

* * *

တကယ်တမ်းကျ ထိုညမီးပုံပွဲမှာ စုစုစည်းစည်းဖြင့် ပျော်ရွှင် ရသောနှုတ်ဆက်ပွဲသာဖြစ်ခဲ့ပြီး သူတို့သုံးကောင်စလုံးအတွက် အခွင့် အရေးမရှိခဲ့သောညပဲဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးများအားလုံးက ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားသည့် အလား မီးပုံဘေးမှာ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းရှိနေကြသည်။ မီးပုံပွဲပြီး သည်အထိ အခွင့်အရေးက ရမလာခဲ့။

“ဟား - လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေပါလား. . . လရောင် ဆမ်းထားတဲ့ပင်လယ်ပြင်ဘေးမှာ လရောင်နမ်းထားတဲ့သောင်ပြင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ထုံးစံအတိုင်း အေးကိုက ကဗျာဆန်ဆန်စကားလုံးတွေရွေး ပြီး ဝှင်ဖန်သည်။ သို့သော် သကောင့်သား၏အကြံကို ကြိုသိထား သည့်အလား ကောင်မလေးများကငြင်းသည်။

“ဟာ - တစ်နေ့ကုန်လျှောက်ထားလို့ ညောင်းနေတာ. . . လရောင်ဆမ်းတဲ့ပင်လယ်ကိုရော၊ လရောင်နမ်းတဲ့သောင်ပြင်ကိုရော မခံစားနိုင်တော့ဘူး. . . လရောင်မရှိတဲ့အခန်းပြန်ပြီး အိပ်ချင်တာပဲ သိတော့တယ်. . . ဝါး”

“ဟုတ်တယ်. . . မနက်ဖြန်လည်း စောစောထရမှာဆိုတော့

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

Hotel မှစီစဉ်ပေးသော ကားပေါ်တက်ကာ လေယာဉ်ကွင်းကို လာရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကြည်ပြာတို့အုပ်စုကို သူတို့အဖွဲ့မှ ပြောင်လိုက်နောက်လိုက်ဖြင့် လေယာဉ်ကွင်းကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြသည်။

ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများချနေစဉ်မှာ သူ သူမအနားသို့ကပ် သွားဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုသယ်ပေးမယ်လေ”

“အာ - ရတယ်... ညီမ ငရဲကြီးနေပါဦးမယ်”

“စကားမစပ်... အစ်ကို ဒီညဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

“.....”

သူ့အမေးကို သူမမဖြေ။ ဖျတ်ခနဲသာ တစ်ချက်ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် လှမ်းလို့ကြည့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကားဆရာက ဧည့်သည်ကြိုရဦးမည် မို့ Hotel ပြန်လိုက်ဦးမည်လားဟု အမေးရှိလာသည်။

“ညီမတို့လည်း ဝင်တော့မှာပဲဥစ္စာ... ပြန်လိုက်တော့လေ”

သူမက ထိုသို့နှင်လာသည်မို့ သူ့အောင့်သက်သက်တော့ဖြစ် သွားရသည်။ ငွှေးမောင်တို့နှစ်ကောင်က

“သွားတော့မယ်”

ဟူသောအမူအရာကို လုပ်ပြနေသည်မို့

“အစ်ကို သွားတော့မယ်နော်... ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် သိလား”

ဟု ကမန်းကတန်းဆိုဖြစ်သည်။ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကို သူမကလည်း ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်

“သိဘူး”

ဟုဆိုပြီး လျှာကလေး လှစ်ခနဲထုတ်ပြသွားသည်။ ရင်ထဲ ဝုန်း ခနဲဆူဝေသွားချိန်မှာ သူမကလက်ပြပြီးထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဟကောင် - သွားမယ်လေ”

ကားပေါ်မှနေလှမ်းခေါ်နေသော အေးကို၏ခေါ်သံကြောင့် သူ့ကားဆီလာဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ လှစ်ခနဲထုတ်ပြသွားသော သူမ၏လျှာ နီရဲရဲလေးကိုလည်းကောင်း၊ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော ရှက်စနိုးမျက်နှာကိုလည်းကောင်း ပြန်၍မြင်ယောင်ကာနေသည်။ ပြီး ‘သိတူး’ဟု ခပ်ချွဲချွဲဆိုသွားသော သူမ၏အသံချို့ချို့လေးကိုလည်း ပြန်၍ ကြားနေမိသည်။

Hotel ပြန်လာရာတစ်လမ်းလုံး သူတို့သုံးယောက်သား တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမဆိုဖြစ်ကြ။ Hotel ရောက်၍ ကား ပေါ်မှဆင်းခါစမှာပင် လေယာဉ်သံကြားလိုက်ရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တော့ သူ့ပါရန်ကုန်ကို အတူလိုက်ပြန်သွားချင်မိသည်။

ဒီညနေခင်း သောင်ပြင်တွင်လမ်းလျှောက်လျှင်တော့ သူမကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲသတိရလိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။

* * *

လွမ်းဆွတ်နေသော၊ တမ်းတနေသောအကြောင်းအရာတို့ကိုပြောပြရန် စကားလုံးမရှိတော့သလို ခံစားနေရသည်။ အချစ်သည် အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာတစ်ခုမရှိဘဲ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိဘဲ ရင်ထဲကို အကြောင်းမကြားဘာမကြားဖြင့် ဝင်ရောက်လာသောအခါ ခံစားမှုတို့ သည် တော်တော်နှင့်အနယ်မထိုင်ဘဲရှိနေသည်။

ငွေသော်တာ လရောင်ဆမ်းထားသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှ ကမ်းခြေသို့လာရောက်ရိုက်ခတ်သော လှိုင်းသံတို့သည် အခုတော့ လည်း စိုပြည်ချိုမြိန်မှုမရှိတော့သလိုမျိုး ခံစားနေရသည်။ သူမ မရှိ တော့သောအခါ သူမရှိစဉ်ကလောက် ငယ်လီသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ သယောင်ယောင်ကြီး ဖြစ်ကာနေသည်။

* * *

“ရန်ကုန်မှာလည်း ကောင်မလေးတော်တော်များများနဲ့ ဒီလို ပဲ စ-ကြနောက်ကြနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်နေခဲ့ဖူးတာပါပဲ... ဒါပေမဲ့ မတူ ဘူးကွ... အခုဟာက ပိုပြီးတော့ကို မြိုင်ဆိုင်နေသလိုခံစားရတယ် ... ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ... ပိုစုန်းနေတယ်လို့ပဲ ပြောရမလားပဲ”

Hotel သို့အပြန်လမ်း၌ ကားပေါ်တွင် ငွှေမောင်က ပခုံးကို တွန့်ရင်းဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ... ကောင်မလေးချောချောလှလှလေးတွေ့ ရင် မိုက်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲတွေ့မိတယ်... ကြိုက်တယ်လို့တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့မိခဲ့ဘူး... ကြည်ပြာနဲ့ကျမှပဲ ငါ့နှလုံးသားတွေက တော်တော်ကြီးကိုလှုပ်ရှားလာတာ... မိုးလင်းလို့ မျက်လုံးနှစ်လုံးဖွင့် တာနဲ့ တွေ့ချင်မြင်ချင်နေတော့တာပဲ... သူနဲ့စကားပြောနေရပြီဆို ရင် ဘာအကြောင်းပဲပြောရပြောရ စိတ်ကျေနပ်စရာကောင်းနေတယ် ... ဟော - အခုလိုမမြင်ရ မတွေ့ရတော့ ဟာနေတယ်... ရင်ထဲ မှာ ဘာကိုဆာနေမှန်းမသိဘူး... ဆာလောင်နေတယ်ကွာ”

အေးကိုက ကဗျာဆန်ဆန်ခံစားတတ်သူပီပီ ဒိုင်ယာလော့ခံ အရှည်ကြီးဆိုရင်း ရင်ဖွင့်သည်။

သူကတော့ ဘာစကားမှမဆိုဖြစ်။ ရင်ထဲမှလှုပ်ဟာနေသော

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“ဟဲလို”

တစ်ညနေခင်းလုံး ကမ်းခြေမှာလမ်းလျှောက်ပြီး

Hotel ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း နာရီကြည့်တော့ ညရှစ်နာရီ သာရှိသေးသည်မို့ သူမဆီဖုန်းခေါ်ဖြစ်သည်။ အလွယ်တကူဝင်သွား သော ဖုန်းသံအဆုံးမှာ သူမက ‘ဟဲလို’ဟုထူးသည်။ သူမ၏ဟန်းဖုန်း မှာပေါ်နေသော သူမဆက်သည့် Hotel ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး ကိုင်မှ ကိုင်ပါမလားဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်တို့က သူမဖုန်းကိုင်လိုက်သောအခါ မှ စိတ်သက်သာမှုကိုပေးသည်။

“အစ်ကိုပါ”

“ဘယ်သူ”

“ကိုသူရပါ”

“.....”

သူ့အမည်ကိုပြောပြလိုက်သောအခါ သူမဘက်မှအသံတို့ တိတ်ဆိတ်ကာသွားသည်။

“ညီမပြန်သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ငလိကခြောက်ကပ်သွား သလိုပဲ”

“မပိုပါနဲ့... ဒီအချိန်ငလိမ့်မှာ နေ့တိုင်းစည်နေတဲ့ဟာ”

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

သူမက သူ့စကားကိုမပိုပါနဲ့ဟုဆိုသည်။

“စည်ပါတယ်... သူ့များတွေအတွက်တော့ စည်တယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုအတွက်ကျတော့ မစည်ကားဘူး... မစိုပြည် ဘူး... တစ်ခုခုလိုနေတယ်... အဖော်မဲ့သလိုခံစားနေရတယ်”

“ဟင် - ကိုဌေးမောင်နဲ့ ကိုအေးကိုက ဘယ်သွားလို့လဲ”

ရူးချင်ယောင်ဆောင်သော သူမ၏စကားကြောင့် သူ့နှင်တင် တင်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။ မှီဝင်ကာ Feel အပြည့်ဖြင့် သူ့ဆိုလိုက် တိုင်း ဖြုတ်ဖြုတ်ချသော သူမ၏စကားလုံးတို့ကြောင့် အောင့်သက် သက်ဖြစ်ရသည်ကတော့ အမှန်။

“ညီမလေးရာ... မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဩ - မသိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် - မသိဘူး”

သူ့အမေးကို သူမကညစ်ကျယ်ကျယ်ပင်ဖြေသည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုကညီမလေးသိအောင် ပြောပြရတော့မှာပေါ့”

“မသိချင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“အာ - အဲဒီလိုတော့ မညစ်နဲ့လေ”

ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသော သူမစကားကြောင့် သူခေါင်း ကုတ်ဖြစ်သည်။ သူမထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို သူ့ကြားနေရသည်။

“ညီမလေး - အဲဒီလိုကြီးမရယ်နဲ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရယ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ညီမလေးရဲ့ရယ်သံလေးကြားရင် ညီမလေးကိုသတိရလာ

ရော”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သတိရတော့ လွမ်းလာရော”

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

“မလွမ်းနဲ့ပေါ့... ဘယ်သူက လွမ်းခိုင်းလို့လဲ”
“အင်း - ချစ်နေမိပြီဆိုတော့လည်း မလွမ်းဘဲမနေနိုင်ပြန်ဘူး”
“.....”

သူမဘက်က စကားသံထွက်မလာတော့။ ဖုန်းလှိုင်းများ တစ်ခုခုဖြစ်သွားသလားဟု သူထိတ်ခနဲတွေးဖြစ်သည်။

“ဟဲလို - ညီမလေး... ဟဲလို - ကြားလား”
“.....”

“ဟဲလို - ကြားလား”
“မကြားဘူး”
နှစ်ခါသုံးခါ ‘ဟဲလို’တော့မှ သူမက
“မကြားဘူး”

ဟု တုံ့ပြန်သည်။ ကလေးဆန်သောသူမ၏ လေသံခပ်ခွဲခွဲ ကြောင့် သူ့ဘာရယ်မဟုတ် ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။
“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ - ကြားလားလို့မေးတဲ့အမေးကို မကြားဘူးလို့ဖြေတာ သဘောကျလို့ပါ... ညီမလေးက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းမှန်း ကြာလေ ကြာလေ ပိုသိလာတယ်... အရမ်းချစ်တာပဲ ညီမလေးရာ... ဟဲလို - ကြားလား”

“မကြားဘူး”
‘မကြားဘူး’ဟု ညစ်ကျယ်ကျယ်ဆိုသော သူမ၏အဖြေ ကြောင့် သူမချင့်မရဲကြီးဖြစ်သွားရသည်။ ဖုန်းချမပစ်တာကိုပဲ သူမပေး သော ကြီးမားသည့်ဆုလာဘ်အဖြစ် ခံယူရမည်ထင်သည်။

“မကြားရင် ထပ်ပြောပြမယ်လေ... အစ်ကိုက ညီမလေးကို ပြောပြတတ်အောင်ကို ချစ်တယ်ကွာ... ဘယ်လိုစကားလုံးနဲ့ ပြော ပြရမှန်းမသိအောင်ကို ချစ်တာ... ဟဲလို - ကြားလား”

“မကြားဘူး... မကြားဘူး... ဒါပဲ... ဖုန်းထပ်မခေါ်နဲ့ တော့... ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့သည်ကို သူ Half feel ကြီးဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်သွားရသည်။ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ပြန်ခေါ်သော်လည်း သူမက အမှန်တကယ်ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဘေးမှတစ်ကားနားထောင်နေကြသော အေးကိုတို့နှစ်ကောင် က သူ့ကို ရယ်ချင်ပက်ကျိမျက်နှာများဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲကွ... ဒီမှာ ငါတင်းနေတာနော်... လာ မရိနဲ့... ငြိသွားမယ်”

ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာဆိုသော သူ့စကားကို ဆရာသမားနှစ်ကောင်က ဂရုမစိုက်သည့်အပြင် တဟား ဟားတောင် ထရယ်ပစ်လိုက်သေးသည်။

“ဟကောင်တွေ... ဘာလဲ - မင်းတို့က ငါ့ကိုလှောင်တာ လား”

“လှောင်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ... မင်းကြည့်တော့ ဆင် ကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ဘော်ဒီကြီးနဲ့ ဒီလိုအနုအရွဲတွေပြောတတ်လိမ့်မယ် မထင်လို့ပါကွာ... အဲမယ် - ငါတို့ကောင်က ကဗျာဆန်တဲ့စကားလုံး တွေသုံးတဲ့နေရာမှာတော့ သူ့ဘော်ဒီအေးကိုအတိုင်းပဲ”

ဌေးမောင်က သူ့ကိုနှိပ်ကွပ်ရင်း အေးကိုကိုပါ တစ်လက်စ တည်းဆိုသလို နှိပ်ကွပ်သည်။ အေးကိုက ဌေးမောင်ကို ဖုန်းခနဲနားရင်း ရိုက်ရင်း

“ငါ့ကိုဆွဲမထည့်နဲ့”
ဟုဆိုသည်။

“ဘာပဲပြောပြောပေါ့ကွာ... မင်းဒီလောက်တော်ကီတွေ ပစ်နေတဲ့ဟာဆို ဖုန်း ချက်ချင်းချမပစ်တာကိုက အခြေအနေကောင်”

နေတဲ့သဘောပဲကွ”

ငွေမောင်၏ကောက်ချက်ချမှုကို အေးကိုက

“အေး - အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

ဟု ထောက်ခံသည်။

ဘာပဲပြောပြော သူ့ ဘာကိုမှမတွက်ဆဲတာတော့ သေချာ
သည်။ သူ့မနှုတ်မှ ‘ချစ်တယ်’ဟု ပြန်မပြောမချင်း ဘာမှရေရေရာရာ
မတွေးရဲ။ သူ့မကိုယ်၌က ‘ချစ်တယ်’ဟုဆိုလာမှ အရာရာသည်အတည်
ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပြန်ရန်ရက်ကလည်း နီးလာပြီမို့ ကမ်းခြေကိုလည်း မခွဲချင်
သလိုလိုကြီး ခံစားနေရသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကမ်းခြေနှင့်ပတ်သက်
သော တရိုး၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုလည်း သူ့သွားပြီး သတိရမိသည်။

* * *

I came to your shore as a stranger,
I lived in your house as a guest,
I leave your door as a friend,
my earth.

Tagore

ငါဟာ လူစိမ်းတစ်ယောက်လို မင်းရဲ့ကမ်းခြေကိုရောက်ရှိခဲ့
တယ်။

ငါက ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို မင်းရဲ့အိမ်မှာ နေထိုင်ခဲ့
တယ်။

ကမ္ဘာမြေကြီးရေ - မင်းရဲ့တံခါးပေါက်ကနေ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်လိုပဲ. . .

ငါ. . ထွက်ခွာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါရဲ့။

တရိုး

အေးကို၏ဖုန်းကြောင့် သူနည်းနည်းတော့ပျော်သွားရသည်။ သူမကို ညစဉ်ဖုန်းဆက်ရရုံကလွဲ၍ မတွေ့ရသည်မှာ လပလီမာသူမပြန် သွားကတည်းကဖြစ်သည်။ အခုတော့လည်း ထားထား၏ကျေးဇူး ကြောင့် သူမနှင့်ပြန်ဆုံရလိမ့်ဦးမည်။ ဘာရယ်မဟုတ်။ သူမနှင့်ဆုံရ မည်မို့ ပြင်စရာဆင်စရာရှိသည်တို့ကတော့ ပြင်ရလိမ့်မည်ဟုတွေးရင်း ရင်ခုန်နေမိသည်။

* * *

လပလီမာ
ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အေးကို ထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“အေးကို - သူငယ်ချင်း ပြော”

“ဟကောင်ရဲ့... ငါတို့အားလုံး ပြန်ဆုံရမယ့်နေ့တော့ ရောက်လာပြီကွ”

“ဘာလဲကွ... မင်းက မရှင်းမရှင်းနဲ့”

“ဒီလိုကွ - နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ ထားထားမင်္ဂလာဆောင် တော့မယ်တဲ့... အဲဒါ ငါတို့သုံးကောင်ကိုဖိတ်ထားတယ်... ဖိတ်စာ က ငါ့ဆီမှာ... အဲဒါ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်မှာ ကူစရာရှိတာလည်း လာကူညီဦးတဲ့... သူတို့မိန်းကလေးတွေလည်း ကူကြပြုကြဦးမှာဆို တော့ ငါတို့လည်း ဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင်ယောင်နဲ့ သွားလို့ရပြီ ပေါ့ကွာ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်လား”

“အေး - အဲဒါ လာမယ့်သောကြာနေ့ကျရင် လာခဲ့ကြဦးတဲ့... ငါ ညဆုံတော့မှ ပြောပြမယ်ကွာ... ဒါပဲ ဒါပဲ”

“အေး အေး... ဟုတ်ပြီ သူငယ်ချင်း”

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ဖျက်နှာငယ်လေးနှင့် သူသွားရာနောက်တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး တောင်းပန်နေသော Taxi ကားဆရာကိုကြည့်ပြီး သူသနား သွားရသည်။ လျော်ပေးပါမည်ဟုဆိုသောစကားနှင့်ပင် သူ့အတော် ကြီးကျေနပ်သွားသည်။

အံ့နာကြေးပြည့်အောင်ပင် အတော်ကြီးစားနေရသော Taxi ကားဆရာထံမှငွေကို သူမယူရက်ပါ။ ယူဖို့အစီအစဉ်မရှိလည်း

“ရပါတယ်ဗျာ . . . ထားလိုက်ပါ . . . ကဲ - ကျွန်တော်သွား တော့မယ်”

၎င်း၏ပခုံးကိုပုတ်ရင်း သူနှုတ်ဆက်သောအခါ ဆရာသမား က သူ့ကိုအားနာစွာကြည့်သည်။

“အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရာ”
“ရပါတယ် . . . ကဲ - သွားပြီ”

ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကားကိုမောင်းထွက်လာသောအခါ ဆရာ သမားက ပါးစပ်ကြီးဟကာ ငေးရင်းကျန်ခဲ့သည်။

သူစိတ်ထဲမှာတော့ မနေ့ကမှ ငွေချေကာ အလဲအထပ်လုပ် ထားသော ဖေဖေကားကိုမှယူမောင်းမိသော သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ် တင်နေမိသည်။

* * *

အေးကိုနှင့်ဖုန်းပြောအပြီးမှာပင်
“ဝုန်း”
“ဟာ”

ရုတ်တရက်ဖြတ်ဝင်လာသော Taxi နှင့် သူ့ကား နှုတ်ဆက် အနမ်းနမ်းပြီးချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ခွန်သံတို့ငြောင်းဆန်သွားရသည်။

Taxi ကားဆရာက ကားပေါ်မှဖျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဆင်း လာကာ လာ၍တောင်းပန်သည်။

“ကျွန်တော့်အမှားပါ အစ်ကိုရယ် . . . ကျွန်တော်တောင်းပန် ပါတယ်ဗျာ . . . အံ့နာကြေးမပြည့်သေးလို့ စိတ်လေရတဲ့ကြားထဲ ကြံ့ မှကြံ့တတ်တယ်”

ဆရာသမားက သူ့ကိုတောင်းပန်ရင်း ခေါင်းကုတ်ကာညည်း ထွားသည်။

“အစ်ကို - ကျွန်တော်က သူများကားယူမောင်းရတာပါ . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လျော်ပေးပါမယ်အစ်ကို . . . ကျွန်တော့်ကားနံပါတ် တို့မှတ်ထားပါ အစ်ကို . . . ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်လည်း ပါပါတယ် . . . အစ်ကိုယူရင်ယူထားပါ . . . ကားပြင်စရိတ်ကို တစ်လုံးတည်း မဆပ်နိုင်ရင်တောင်မှ ကျွန်တော်ခွဲခွဲပြီးဆပ်ပါမယ်ဗျာ”

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့... ဆပ်ပေးပါမယ်လို့ ပြောကတည်းက သူ့ရဲ့ တာဝန်ယူစိတ်နဲ့တင် သားကကျေအေးပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“အေး - ကောင်းတယ်... ဒါဆို သူက အဲဒီတာဝန်ယူစိတ် ကလေးရှိလိုက်တာနဲ့ သူ့မှာအပြစ်မရှိတော့ဘူးပေါ့... ဒါဖြင့် ကိုယ့် ကားကိုယ်မမောင်းဘဲ ငါ့ကားအသစ်ကိုယူမောင်းတဲ့ မင်းမှာအပြစ်ရှိ တယ်... အပြစ်ရှိတဲ့လူဆိုတော့ အပြစ်ပေးရင်လည်း ခံရဲရမှာပေါ့”

ဒေါသထွက်နေသော ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး သူ့အာရုံထွေ ထွေပြားကာသွားသည်။ ဖေဖေပေးမည့်အပြစ်ဒဏ်ကို သူ့မှန်းဆမိနေ သည်။

“မနက်ဖြန် ဟိုတယ်ကိုသွား... တစ်ရက်ကိုတစ်ဂျူတီနန်း နဲ့ တစ်ပတ်တိတိ မင်းစားပွဲထိုးရမယ်... မနက်ခြောက်နာရီကနေ နေ့လယ်နှစ်နာရီထိ ဟိုတယ်မှာစားပွဲထိုး... ပြီးရင် တစ်နာရီနား ... ညနေသုံးနာရီကနေ ငါးနာရီရုံးဆင်းချိန်ထိ ငှမ္မဏီမှာလာပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်... ဒါပဲ”

ဖေဖေစကားအဆုံးမှာ သူ့သေချင်စော်နံ့သွားရသည်။ ဒါ ဖေဖေပေးနေကျ ပြစ်ဒဏ်တွေပဲဖြစ်သည်။ ကျောင်းနေစဉ်ကာလ ကတည်းက ခုထိဖေဖေသည် သူ့ကိုရိုက်နှက်၍သော်လည်းကောင်း၊ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း၍သော်လည်းကောင်း မဆုံးမ။ ဖေဖေအပြစ် ဒဏ်ကတော့ သန့်ရှင်းရေး ဒါမှမဟုတ် အလုပ်တစ်ခုခုဖြစ်သည်။ ငယ် စဉ်ကတော့ အိမ်ထဲမှာကြမ်းတိုက်၊ ဖုန်သုတ်၊ ပန်းပင်ရေလောင်း၊ ဒါမျိုးတွေလုပ်ခဲ့ရသည်။ အိမ်မှ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းသူများက သနား၍ ကျွန်တော့်ကိုကူလုပ်ပေးတာမျိုးကို ဖေဖေလက်မခံ။ ကူညီ နေတာမိလို့ကတော့ ထိုကူညီသူအတွက် အပြစ်ဒဏ်ကို ထပ်၍ပေး တတ်သည်။

ဘွဲ့ယူပြီးသွားချိန်၌လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ သို့

“ဘာကွ - သနားလို့ ဟုတ်လား”
“သူကတော့ လျော်ပေးပါမယ်လို့ပြောတာပဲ... ဒါပေမဲ့ သားမလိုချင်ဘူး”

အောင်မာ မာ... သူ့မှားထို့ လျော်ပါမယ်လို့ပြောတဲ့ကိစ္စ မင်းက ဘာကိစ္စမလိုချင်ရမှာလဲ”

ဒေါသထွက်နေသည့် ဖေဖေဘက်ကကြည့်တော့လည်း အမှန်တွေချည်းဖြစ်သည်။ ဝယ်ပြီး၍ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပင်ပြည့် အောင် မစီးရသေးသောကားတစ်စီးကို သူ့ကယူပြီး ယာဉ်တိုက်မှုလည်း ဖြစ်လိုက်သေး၊ အလျော်ပေးသည်ကိုလည်း လက်မခံခဲ့ဟုဆိုသည်ကိုး။

“အဖေရာ - သူ့ခမျာ သူ့များကားကို အံ့နာကြေးပေးပြီး ယူ မောင်းနေရတာ... တစ်နေ့တစ်နေ့ အံ့နာကြေးလေးပိုအောင်ကြီးစား မောင်းနေရတဲ့လူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကားပြင်ဆင်စရိတ် တွေကို တတ်နိုင်မှာလဲ... ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ သူ့စကားကိုလက်ခံပြီး သားကယူလိုက်တယ်ပဲ ထား... သူ့ခမျာ အတော်ကြာကြာကြီးကို ဆပ်ရမှာ”

“ဆပ်ပစေပေါ့ကွ”
“အာ - ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ... သူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး

သော် သန့်ရှင်းရေးကို အိမ်မှာလုပ်ရတာမျိုးမဟုတ်တော့။ ကုမ္ပဏီမှာ သွားလုပ်ရတာဖြစ်သည်။ လုပ်ရတာမှ ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီးတော့ကို လုပ်ရတာဖြစ်သည်။ ခို၍ကပ်၍လည်း မရ။ စောင့်ကြည့်သူများကိုပါ ဖေဖေက မမေ့မလျော့စီမံထားတတ်သည်။

“ဟူး”

တစ်ပတ်တိတိဆိုသော ဖေဖေအမိန့်ကြောင့် သူသက်ပြင်းကို သာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းချဖြစ်သည်။

* * *

ညနေခင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချိန်မှာ ဖေဖေအပြစ်ဒဏ် အကြောင်းကို ရင်ဖွင့်တော့ ငွေးမောင်တို့နှစ်ကောင်က ရယ်သည်။

“ဝမ်းသာတယ်ကွာ... နေဦး - မင်းစားပွဲထိုးနေတဲ့အချိန်မှာ ငါ နေ့လယ်စာမိန့်မိန့်ကြီးလာစားဦးမယ်”

“ငါလည်း ဒီကောင်ကြမ်းတိုက်နေတဲ့အချိန်ကျမှ ဒီကောင် ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ချည်ထွက်ချည်လာလုပ်ဦးမယ်... အဟေး ဟေး”

ငွေးမောင်နှင့်အေးကို၏ ပြောင်ချော်ချော်စကားကြောင့် သူ စိတ်လေနေသည်ကြားမှ ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် နေ့ခင်းဘက်ဆို မင်းမအားတော့ဘူးပေါ့... မင်္ဂလာ ဆောင်ကိစ္စစီစဉ်ဖို့အတွက် သူတို့လုပ်နေတဲ့အချိန် ကားဒရိုင်ဘာလုပ် ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီတောင်လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူးပေါ့... ဒီလိုလား”

“အေးပေါ့ကွ... ငါ့ဂျူတီက ငါးနာရီမှပြီးမှာဆိုတော့ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှ အားမှာ... အဲဒီတော့မှ Phone ဆက်ပေါ့ကွာ... မင်း

တို့သိတဲ့အတိုင်း Father က မလွယ်ဘူးကွ... တစ်နာရီလောက် စောဆင်းမိလို့ကတော့ အစားထိုးတစ်နေ့ပြန်ဆပ်ရပြီသာ မှတ်... ဟိုတစ်ခါက မှတ်မိသေးလား... Hotel မှာ ဧည့်ကြိုလုပ်ရတဲ့အပတ် က နာရီဝက်ခိုးပြီးအလုပ်ဆင်းလိုက်တာ... သူ့လူယုံကသွားချွန်လို့ နောက်တစ်ရက် အစားထိုးဆင်းလိုက်ရသေးတယ်လေကွာ”

“မင်းက အဲဒီလူတွေနဲ့ OK အောင် ပေါင်းမထားလို့ပေါ့ကွ”
ဌေးမောင်က သူ့ကိုကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“ပေါင်းတာပဲကွ... မရဘူး... ဒီလူတွေက ဖေဖေအပေါ် မှာ လုံးဝကိုသစ္စာရှိတာကွ... သားအဖတောင်မှ မရဘူး... စည်းကမ်းအတိုင်း အပီဆော်တာ”

“အေးပါ - ဒါပေမဲ့ ငါတို့အဖွဲ့တွေဆုံရင်တော့ လာစေချင် တယ်... တော်ကြာ မင်းကနေခင်းဘက် စားပွဲထိုးရလို့ဆိုပြီးတော့ ညဘက်မလာဘူးလုပ်နေမှာစိုးလို့... လာစေချင်တယ်ဆိုတာက တခြားကြောင့်တော့မဟုတ်ဘူး... သိတယ်မဟုတ်လား... ကြည့်ပြာ တို့က ဖြူမဇွဲကို အပါခေါ်လာကြမှာ... အဲဒါကြောင့်ပြောတာ”

အေးကိုက အားတက်သရောဖြင့်ဆိုသည်။
“အဲဒါတော့ မပူနဲ့ အေးကိုရေ... ဒီကောင်က ဖြူမဇွဲဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ ဘယ်နှရက်ဆက်တိုက်ပင်ပန်းထား ပင်ပန်းထား ငေါက်ခနဲ ထ-လာမယ့်ကောင်”
ဌေးမောင်က ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသည်။

“ကြည့်ပြာတို့ မနက်ဖြန်ဆုံရင် ငါသတင်းပေးလိုက်ပါ့မယ် ... မင်း Hotel မှာ Waiter လုပ်နေတဲ့အကြောင်း”

“လျှောက်မဖွပါနဲ့ကွာ... ငါ မျက်နှာပူလွန်းလို့ပါ... တော် ကြာ - ငါ စားပွဲထိုးလုပ်နေလို့ဆိုပြီး တကူးတကလာပြောင်နေကြပါ ဦးမယ်”

“မင်း အဲဒီလိုပြောနေလို့ လွတ်ဖြစ်အောင်လွတ်လိုက်ပါဦး မယ်... စိတ်ချ”

အေးကိုက သူ့ကိုပြောင်ချော်ချော်ဆိုရင်း ရယ်သည်။ သူက တော့ လိုက်မရယ်နိုင်ပါ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး တစ်ပတ်တိတိပုံစံပေးခံ ရမည့်အရေးကိုတွေးပြီး အောင်သက်သက်ဖြစ်နေမိသည်။

* * *

သူ့စကားကြောင့် စားပွဲထိုးချာတိတ်က သူ့ကိုနားမလည်သလို ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုတို့အံ့နာတွေက အဲဒါခက်တာပဲ... Hotel ရဲ့ Life ကို နားမလည်ကြဘူး... Hotel ကိုရောက်လာသမျှ Customer တိုင်းက အရေးကြီးတယ်ဗျ... သူ့ဘာသာသူ ဘာကြီးပဲဖြစ် နေဖြစ်နေ ဘာမှမဟုတ်တဲ့လူပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ Customer တိုင်းကို ကျွန်တော်တို့တွေက အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှုပေးရမှာဗျ... စောစောက ကျွန်တော်ပြောတဲ့အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့စကားက အမြဲတမ်း လာကြတဲ့ Customer တွေမို့လို့ သတိထားဖို့လောက်ပဲပြောတာပါ... ရတယ် - ကိစ္စမရှိပါဘူး... အဲဒီလူငါးယောက်ကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနဲ့လည်း နိုင်အောင် service ပေးနိုင်တယ်... အစ်ကိုက ဘေးကကူရုံပဲကူ”

“အေး - အေး”

ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကပြန်ပြီး သြဝါဒပေးသည်ကို သူ အောင့်သက်သက်ဖြင့် ခံလိုက်ရသည်။ ‘အေး အေး’ဟုသာ ဆိုလိုက်ရ သော်လည်း စားပွဲထိုး၏စကားများက ရင်ကိုတော့ လာ၍ထိသည်။

“အစ်ကို - လက်သူကြွယ်ကလက်စွပ်ချွတ်ပြီး သိမ်းထား အစ်ကို... အစ်ကိုလည်း သိပါတယ်... ဧည့်သည်ကို service ပေး မယ့် waiter က အဲဒီလိုလက်ဝတ်တန်ဆာတွေ မဝတ်ရဘူးဗျ... မနက်ကတည်းက ပြောမလို့ဟာ... မေ့နေလို့”

“အေးပါကွာ”

စားပွဲထိုး၏မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ဆိုသောစကားကြောင့် သူအောင့်သက်သက်နှင့်ပင် လက်သူကြွယ်မှလက်စွပ်ကိုချွတ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲထည့်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ Lesson ကတော့ အတော်လေးကိုထိရောက်ပါပေသည်။ အားလုံးကဝိုင်းပြီး သူ့ကို

www.burmeseclassic.com

အချိန်ကား ၁၁ : ၀၀ နာရီ။ နေ့လယ်စာ စားချိန်။

“အခု စားပွဲထိုးရမယ့်ဝိုင်းက အရေးကြီးတယ် အစ်ကို... တကယ့် High Boss တွေချည်းပဲ လာမှာ... အစ်ကိုက ကျွန်တော့် ကိုကူရုံပဲ ကူပေါ့... တစ်ခုခုမှားသွားမှာစိုးလို့”

စားပွဲထိုးချာတိတ်၏အဆိုကြောင့် သူ့ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။ ကံဆိုးချင်လို့လားတော့ မသိ။ သူ့စားပွဲထိုးသည်နေ့ကျမှ ဧည့်သည် တွေက တအားကိုကျသည်။ ကြို၍ဘွတ်ကင်လုပ်ထားသောဝိုင်းတွေ ချည်းခွဲ လူခွဲလိုက်သောအခါ သူက ကံဆိုးသည်လား။ ကံကောင်းသည် လားတော့ မသိ။ အထူးဧည့်သည်များဝိုင်းကို စားပွဲထိုးရန်ကျသည်။

“ငါ့ညီ - အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ဝိုင်းဆိုရင်လည်း လူစားလဲရင် လဲလိုက်ပါလား”

“အစ်ကို ဘာကိုဆိုလိုတာလဲမသိဘူး”

“အစ်ကိုဆိုလိုချင်တာကကွာ... အစ်ကို အခုစားပွဲထိုးရမယ့် ဝိုင်းက သိပ်အရေးကြီးတဲ့ဝိုင်းဆိုရင် အခြားစားပွဲထိုးကျွမ်းကျင်တဲ့ Waiter ဒါမှမဟုတ်... Waitress တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ကို ဝိုင်းချင်း change လိုက်ပါလား”

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ဝန်ထမ်းအသစ်တစ်ယောက်မောင်းသလို ဝိုင်းပြီးမောင်းနေကြသည် ကိုး။

သိပ်မကြာမီမှာပင် ကြိုတင်၍ booking လုပ်ထားသော waiter ချာတိတ်ပြောသည့်အဖွဲ့ ရောက်ချလာသည်။ order ကြိုပေး ထားပြီးသားမို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးသားဟင်းလျာများနှင့် စား သောက်ဖွယ်တို့ကို သူနှင့် waiter ချာတိတ်နှစ်ဦးပေါင်းပြီး စားပွဲပေါ် မှာ ချပေးဖြစ်သည်။

အခုအချိန်ထိတော့ အားလုံးသည်အဆင်ပြေကာ ချောမွေ့ နေသည်။ သို့သော် အဆင်ပြေချောမွေ့မှုသည် သိပ်တော့ကြာကြာ မခံလိုက်။ သူ့ရှေ့မှာ ဥပမာရုပ်ကောင်းကောင်းဖြင့်စားနေသော အန်ကယ်တစ်ဦး၏ soup cup ထဲသို့ soup ထပ်လောင်းပေးရန် လှမ်း အယူမှာ ထိုအန်ကယ်က မသိမသတ်တိမ်းပေးသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့လူထဲမှ ၎င်း soup cup က သုတ်ထားနေသည့်ကြားကချော်ကာ ဖျတ်ခနဲလွတ်ကျသည်။

“အား”

soup cup အတွင်းမှလက်ကျန် soup ပူပူများသည် ထို အန်ကယ်၏ပေါင်ပေါ်သို့ soup cup နှင့်အတူကျကာသွားသည်။ ‘အား’ခနဲအော်လိုက်သော ထိုအန်ကယ်၏အော်သံကို သူ့နားမှာ မိုးခြိမ်းသံလိုကြားလိုက်ရသည်။ ‘သွားပြီ’ဟုသိလိုက်ချိန်မှာ သူ soup cup ကို ထိုအန်ကယ်၏ပေါင်ကြားမှ အမြန်ပြန်ကောက်ဖြစ်သည်။ သူ အတော်ကဆိုးပါသည်။ ထို soup cup က ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ပြန်၍လွတ်ကျသွားပြန်သည်။

‘အ’

ဒီတစ်ခါတော့ အန်ကယ်သည် ဒီတစ်ခါတော့ ‘အား’ဟု မအော်နိုင်တော့။ ‘အ’ဟုသာအော်နိုင်တော့သည်။ မျက်လုံးကြီးပြုး

ကာ ‘အ’ခနဲသာ အသံထွက်နိုင်တော့သောအန်ကယ်ကို သူကမန်း ကတန်းတောင်းပန်ဖြစ်သည်။

“ဟာ - sorry အန်ကယ်... သားတောင်းပန်ပါတယ်”

ဘုကြည် လှမ်းကြည့်သော ထိုအန်ကယ်ကို သူ ကမန်းကတန်း လက်နောက်ပစ်ကာ တောင်းပန်ဖြစ်သည်။ ပြီး ထိုအန်ကယ်၏ပေါင် ပေါ်မှ soup cup ကို သူလှမ်းယူရန်ပြင်သည်။

“နေ နေ နေ - နေတော့... ငါ့ဘာသာငါပဲ ယူတော့မယ် ... ဒီတစ်ခါ ထပ်လွတ်ကျရင်တော့ ငါသေ... လိမ့်မယ်”

အဲဒီကြီးကြိုတ်ကာဆိုသော ထိုအန်ကယ်၏မချီတင်ကပုံစံကို ကြည့်ရင်း သူ့ရယ်ချင်နေသော်လည်း မရယ်ရဲ။ အရယ်သန်သူမို့ အတော်ကြီးအောင်အားကာ နေရသော်လည်း နည်းနည်းလေး သူသတိ လွတ်မိသည်နှင့် တဟားဟားအော်ရယ်မိမှာသေချာသည်။

“ဦးထွန်းသော်ရေ - ဒဲ့လား... ပတ်လည်လားဗျ”

ပျော်တတ်ဟန်တူသော အန်ကယ်ကြီးတို့အုပ်စုမှ တစ်ယောက်က ထ-ကာ နောက်တောက်တောက်ဆိုသည်မို့ အားလုံး ကသဘောတကျဖြင့် ဝိုင်းကာရယ်ကြသည်။ ဦးထွန်းသော်ဟုအခေါ်ခံ လိုက်ရသောအန်ကယ်ကြီးက မချီရယ်လိုက်ရယ်ရင်း သူ့ဘက်ကို စူးခနဲကြည့်သည်။ ရယ်မိတော့မလိုဖြစ်နေသော သူ့ကို စူးခနဲအကြည့် ခံရသည်မို့ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ကမန်းကတန်းမျက်နှာကို ဖမ်း တည်လိုက်ရသော်လည်း မချီမချင်ကြီးဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။ သူ သူ့ဘေးမှချာတိတ်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ပုဆိုးအသစ်တစ်ထည်ယူခဲ့ဖို့ မှာ လိုက်သည်။

အန်ကယ်ကြီးက ထကာ သန့်စင်ခန်းသို့ဝင်သွားသည်။ သူ ပုဆိုးမှာလိုက်သောချာတိတ်က အန်ကယ်ကြီးထွက်သွားချိန်နှင့် ရှေ့ ဆင့်နောက်ဆင့်မှာ ရောက်ချလာသည်။ သူ ၎င်းချာတိတ်ထဲမှ ပုဆိုးတို

ယူပြီး သန့်စင်ခန်းသွားသော အန်ကယ်ကြီးထံလိုက်ခဲ့ဖြစ်သည်။
သန့်စင်ခန်းထဲ သူဝင်သွားသောအခါ ဘေစင်မှာရေခဲကာ
ဘောင်းဘီကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော အန်ကယ်ကြီးက ဆတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်သည်။ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့်ဝင်လာသောသူ့ကို မြင်သောအခါ
ခါးကိုထောက်သည်။

“ဩ - မင်းကိုး”

“ဟုတ်... ဟို - ကျွန်တော် ပုဆိုးလာပေးတာပါ အန်ကယ်
... ကန်တော့ပါ အန်ကယ်... ကျွန်... ”

သူ့စကားပင်မဆုံးသေး။ ထိုအန်ကယ်က လက်ကာပြသည်။

“တော်တော့... ပုဆိုးထားခဲ့ပြီး သွားတော့... မျက်နှာပိုး
မသေတဲ့ မင်းမျက်နှာကိုမြင်ရင်... ငါ့လက်သီးက ယားယားလာတယ်
... ငါ့စိတ်ထိန်းထားတုန်း သွားတော့”

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်... ကျွန်တော်က...”

“ပုဆိုးထားပြီး သွားတော့”

“အန်ကယ်ရယ်... ကျွန်တော်...”

“ဟိတ်ကောင် - သွားတော့လို့ မင်းကိပြော

နေတာ”

မျက်နှာကြီးနီကာ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လာသည်မို့ သိပ်
မကောင်းတော့သောအခြေအနေကြောင့် သူ သန့်စင်ခန်းထဲမှထွက်ခဲ့
ဖြစ်သည်။

“အဆင်ပြေလား အစ်ကို”

“မပြေဘူးကွ... ငါလစ်တော့မှဖြစ်မယ်... အန်ကယ်ကြီး
ကြည့်ရတာ တော်တော်တင်းနေပုံရတယ်... မင်းကြည့်ပြီးတော့သာ
စိစဉ်လိုက်တော့”

“ရတယ် အစ်ကို... ပြီးနေပြီပဲဥစ္စာ... ကျွန်တော်နိုင်ပါ
တယ်”

သူ စားပွဲထိုးချာတိတ်ကိုကြိတ်မှာပြီး ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ်
သုတ်လစ်ခဲ့ဖြစ်သည်။ အပြင်ရောက်သောအခါမှ သက်ပြင်းကို
မရဲတရဲ ချဖြစ်သည်။ ဖေဖေသာသံလို့တော့ ကောင်းကောင်းကြီးကို
အပြော ခံရလိမ့်မည်။

နာရီကိုကြည့်တော့ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲ။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့
မှ ပိုက်ကဆာလာသည်။ ဖေဖေ Lesson ဧါပထမနေ့ကား တာထွက်
သိပ်မကောင်းဟု သူ့တွေးမိသည်။

* * *

“ဖြစ်ရမယ်... မင်းကတော့ မင်းသေသေချာချာကော
တောင်းပန်ခဲ့ရဲ့လား”

“တောင်းပန်တာပဲကွ... ရမှမရတာ... အဲဒီအန်ကယ်ကြီး
ကတော့ ငါ့ကို မေ့တော့မယ်မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

သူ့အဆိုကို ငွေးမောင်က မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

“ဒီလိုကွ - ငါ့ကို ငါနဲ့အတူစားပွဲထိုးတဲ့ချာတိတ်က ပြန်ပြော
ပြလို့သိရတာ... အန်ကယ်ကြီးက ငါသွားပေးတဲ့ပုဆိုးကိုဝတ်ပြီး
သန့်စင်ခန်းထဲကထွက်လာတယ်တဲ့... ဝင်သွားတုန်းကတော့
ဘောင်းဘီနဲ့ အောက်ကဘွတ်နဲ့ရွတ်နဲ့... ပြန်ထွက်လာတော့ ခါးပေါ်
မှာက ပုဆိုးနဲ့ အောက်မှာစီးထားတာက ဘွတ်နဲ့ရွတ်နဲ့ဆိုတော့
သူမိတ်ဆွေတွေက ဝိုင်းနောက်ကြရောတဲ့... ရွာသူကြီးစတိုင်နဲ့ပါ
လား ဘာညာပေါ့ကွာ... အဲဒီလိုနောက်ပြီး ဝိုင်းရယ်ကြတော့...
အဲဒီအန်ကယ်ကြီးက အတော်ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ
... ပြီးတော့ မျက်လုံးဝေကြည့်ပြီး ငါ့ကိုရှာနေသေးတယ်တဲ့”

“ဘောက်ဆူးပေးမလို့ နေမှာပါကွာ”

အေးကိုက အရွန်းဖောက်သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်... နေ့ခင်းက ငါတို့အုပ်စု မင်္ဂလာဆောင်
ကိစ္စတွေလိုက်လုပ်ကူ၊ ဖိတ်စာတွေလိုက်ဖိတ်ကူရင်းနဲ့ မင်းအကြောင်း
တောင်ပြောဖြစ်ကြသေးတယ်... မင်း အဲဒီလိုပဲ ကားပြဿနာတက်
လို့ Hotel မှာ Lesson အပေးခံနေရတယ်လို့ပြောတော့ ဖြူမဇ္ဈက
ဘာပြောလဲ သိလား”

“အင်း - ဘာတဲ့လဲ”

“ကောင်းတယ်တဲ့”

အေးကိုကပြောပြီး တဟားဟားဖြင့်ရယ်သည်။

“ပြောသေးတယ်”

“အင်း - ဆိုပါဦး”

“တစ်ပတ်စာ Lesson ဆိုတော့ နည်းလွန်းတယ်တဲ့...
တစ်လစာ Lesson ဖြစ်ရမှာတဲ့ကွ... ကြည့်ရတာ မင်းကို အတော်
လေးသံယောဇဉ်ရှိပုံရတယ်”

ငွေးမောင်က ပြုံးစိစိလုပ်ရင်းဆိုသည်။

“သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ငါ့အတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင်ဖြစ်
နေမှာပါ”

“ဖြစ်နေဦးမယ်”

အေးကိုက မျက်နှာကြီးမဲ့ကာဆိုသည်။

တွေ့ရင်ဖွင့်ရတာမို့ပါ... ဒါနဲ့စကားမစပ် ညီမလေးက မင်္ဂလာဆောင်
မှာ ပန်းကြဲပဲလုပ်တော့မှာဆို”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“တော်သေးတာပေါ့... စောစောက သတို့သမီးအရံလုပ်
မယ်လို့ ကြားလို့... အစ်ကိုစိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်
နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“အာ - သတို့သားအရံနဲ့တွဲမှာကို အားကြီးသဝန်တိုတယ်”

“အောင်မာ - ဘာဆိုလို့တိုရမှာတုံး... သူနဲ့လည်း ဘာမှ
မဆိုင်ဘဲနဲ့”

သူမက ညစ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်ဆိုသည်။ ပြီး လှောင်သလို
ပြောင်သလိုဖြင့် ဟက်ခနဲရယ်လိုက်သေးသည်။

“ဒါဆို ဆိုင်လိုက်ကြရအောင်”

“ဖုန်းချလိုက်မှာနော်”

“ဟာကွာ”

‘ဟာကွာ’ဟူသော အောင့်သက်သက်ရေရွတ်သံကြောင့်လား
တော့ မသိ။ သူမဘက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ကြည့်ရသည်
မှာ သူ့ကိုမချင့်မရဲဖြစ်အောင်လုပ်ရခြင်းအတွက် သူမကြိတ်ပြီးကျေနပ်
နေဟန်တူသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေမင်္ဂလာဆောင်တော့လည်း အားကျမိတယ်
... ဒါပေမဲ့ ရည်းစားကမရှိတော့... စိတ်ကူးလေးတောင် ယဉ်ခွင့်
မရဘူး... ဘဝကလည်း အတော်ဆိုးတုပ်”

“လူပျိုကြီးလုပ်ပေါ့... အခုလည်း မစုံ... နောင်လည်း
မစုံ မယ့်အတူတူ”

သူမ၏စကားက လူကိုအောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားစေ

“ဖြစ်နေဦးမယ်... အားကြီးကြီး”

Phone ထဲမှတစ်ဆင့် နားထဲစီးဝင်သော သူမ၏စကား
ကြောင့် သူနင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

‘တစ်နေ့ကုန် စားပွဲထိုးရလို့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်းညောင်း
ကိုက်နေပြီ... ညီမသာမြင်ရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ အသေအချာပဲ’
ဟုဆိုဖြစ်သော သူ့စကားကို သူမက အထက်ပါအတိုင်းဆိုခြင်းဖြစ်
သည်။

“ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကုန်ညောင်းညာခဲ့သမျှ ညဘက်ကျတော့
အခုလိုချစ်သူနဲ့လည်း ဖုန်းပြောရရော... အမောတွေ အကုန်ပြေ
သွားတယ်... သိလား”

“စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်... ဘူကြောင်ကြောင်
လာမလုပ်နဲ့... ဖုန်းချလိုက်ရမလား”

ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသောသူ့စကားကြောင့် သူမက ‘ဖုန်းချ
လိုက်ရမလား’ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။

“အာ - ဖုန်းတော့ မချလိုက်ပါနဲ့... အစ်ကို့မှာ တစ်နေ့လုံး
စိတ်ပင်ပန်းလှပင်ပန်းဖြစ်ခဲ့သမျှ ညီမနဲ့ဖုန်းပြောရတော့မှ ဒီအကြောင်း

သည်။

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့... လူပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်အောင် ပါရမီဖြည့်ပေးပါလားလို့”

“ဖုန်းချလိုက်မယ်နော်”

“ချစ်ရင် ချကွာ... ဒီကကောင်က တစ်ရက်မတွေ့ရရင် တောင် တစ်သက်မတွေ့ရသလိုခံစားနေရလို့ လွမ်းလွမ်းနဲ့ဖုန်းဆက်တဲ့ ဟာကို... နည်းနည်းလေးမှာ နားလည်မပေးဘူး... ဒီတော့ စောစောကပြောသလိုပဲ ချစ်ရင်ဖုန်းကိုချလိုက်... ဒါပဲ”

“အောင်မာ မာ... လူလည်မကျနဲ့... ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ချချင်ချမယ်... မချချင် မချဘူး”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်... ဘယ်ကိုဟန်းနီးမွန်းထွက်ရင် ကောင်းမလဲမသိဘူးနော်... ညီမလေးသာဆိုရင် ဟန်းနီးမွန်း ဘယ်ကိုသွားမလဲ... ငပလီဆိုရင် ကြိုက်လား”

“ဘာကြိုက်လားလဲ... စကားကပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ Over တွေဖြစ်လာပြီနော်... တော်ပြီ - စိတ်ဆိုးတယ်... ဒါပဲ”

“အင့်”

သူမဘက်က ဖုန်းချသွားခဲ့သည်မို့ ‘အင့်’ခနဲ သူ့နှင်တင်တင် ကြီးဖြစ်သွားရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မချင်မရဲဖြင့်ပင် သူ့ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

* * *

‘ထားထား’၏မင်္ဂလာဆောင်မှာ မင်္ဂလာဆောင်သည့် Hotel သို့သွားရန်အတွက် သူ့ကားဖြင့် ကြည်ပြာတို့အုပ်စုကိုပတ်ကြိုပေးရသည်။ အရင်ဆုံး ကြည်ပြာနှင့်ပြုံးပြုံးကိုဝင်ကြိုပြီးမှ သူမဆီဝင်ဖြစ်သည်။ သက်နွယ်ကိုတော့ ငွှေးမောင်ကဝင်ကြိုလာပေးမှာဖြစ်သည်။

ခမ်းနားသောအဆောက်အဦရှေ့မှာ သူ့ကားကိုရပ်လိုက်သောအခါ လက်ဆွဲအိတ်ငယ်လေးဖြင့်စောင့်နေသော သူမထွက်လာသည်။ သူမကားပေါ်တက်တက်ချင်းမှာပင် ကြည်ပြာက သူမကို နောက်သည်။

“သယ်ရင်း - မတွေ့ရတာတောင် အတော်ကြာပြီပဲ... အဟမ်း ဟမ်း”

ကြည်ပြာ၏စကားအသွားအလာကိုသိသည်မို့ သူမမျက်နှာမှာ ရှက်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်ကာသွားသည်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှ ကားမောင်းရင်းမြင်နေရသည်။

“ဘာမတွေ့ရတာ ကြာပြီလဲ... မနေ့နေ့လယ်ကမှ ထမင်းအတူစားသေးတဲ့ဟာကို”

သူမ၏ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သောစကားကြောင့် ကြည်ပြာက

ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“ဟား ဟား... ငါက တစ်ရက်မတွေ့ရရင်တောင် တစ်သက်မတွေ့ရသလို ခံစားနေရတာဟ... အဟမ်း ဟမ်း”

ကြည်ပြာ၏စကားက ရှေ့ညများမှာ သူမဆီဖုန်းဆက်တိုင်း သူပြောနေကျစကားလုံးများဖြစ်သည်။ သူမက

“ကြည်ပြာနော်”

ဟုဆိုရင်း ကြည်ပြာကိုဆွဲဆိတ်သည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေသော သူမကိုကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် မျက်နှာပူသွားမိသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ သူဖုန်းဆက်တိုင်း သူမက Record လုပ်ထားပြီး ပြန်များဖွင့်ပြနေသလားမသိ။ သို့တည်းမဟုတ် ပြန်၍ပြောပြသည်ပဲလားတော့ မသိ။

“မျက်နှာပူလိုက်တာနော်... အဟမ်း ဟမ်း”

ပြုံးပြုံးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းကြီးတွေဖြစ်နေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး နောက်ပြန်သည်။

“စကားမစပ်ပေါ့ဟာ... ဒီပွဲမှာတော့ အားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”

စကားလမ်းကြောင်းလွဲသော သူ့စကားကြောင့် အေးကိုက ဘာဖြစ်လို့လဲဟုမေးသည်။

“ဒီပွဲမှာ ညီမလေးဖြူမသူ့က အလှဆုံးဖြစ်နေတော့ ကြည်ပြာတို့ကို အားနာတယ်”

“အောင် မာ မာ... ”

သူ၏ရွတ်နောက်နောက်အဆိုကြောင့် ကြည်ပြာတစ်ယောက် ‘အောင်မာမာ’ဟုဆိုရင်း အေးကိုဘက်လှည့်ကာ

“ကိုအေးကို - ကိုသူပြောတာ ထောက်ခံလား... ဒီပွဲမှာ ဘယ်သူအချောဆုံးလဲ”

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

“ကြည်ပြာအချောဆုံးပေါ့... ကျန်တဲ့လူတွေကို အားနာစရာတောင်ဖြစ်ရလောက်အောင် ကြည်ပြာကချောတာ”

“ဒါပဲလေ... အဲဒါကမှ အမှန်တရား”

အေးကိုက နောက်လှည့်ရင်းဆိုသောစကားကြောင့် ကြည်ပြာက ‘အဲဒါမှ အမှန်တရား’ဟု ခပ်ကြွားကြွားဆိုသည်။

“ရုပ်ဆိုးတွေ အငြင်းအခွန်လုပ်နေကြတဲ့ပွဲမှာ ဝင်မပါတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ... ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ရုပ်အချောဆုံးက အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်လေးဝတ်ပြီးတော့ လှတပတထိုင်နေတဲ့ ဟောဒီက ပြုံးပြုံးဆိုတာ မနေ့ကတည်းက ငါ့ရဲ့ချစ်သူက အသေအချာပြောလို့ကဲပြီးသား”

ပြုံးပြုံးက ခပ်တည်တည်ဖြင့်အမှတ်ဝင်ယူသည်။

“နင်မသိတာတစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်မယ် ပြုံးပြုံး”

“ဘာကိုလဲ”

ရုတ်တရက်ဖြတ်၍ ဆိုသော အေးကို၏စကားကြောင့် ပြုံးပြုံးက မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

“နင့်ချစ်သူဆိုတဲ့လူကို ညက မျက်စိမျက်မှန်စမ်းသပ်ခန်းတစ်ခုမှာ တွေ့လိုက်တယ်... သူ့အမြင်တွေ ဝေဝါးပြီး ဘာမှသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရလို့ မျက်စိလာစမ်းတာတဲ့... နေ့လယ်ခင်းတုန်းကတောင် မမြင်မစမ်းနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရမ်းသမ်းပြီးချီးမွမ်းခင်းဖွင့်လိုက်သေးဆိုလား... ကြည့်ရတာ အဲဒီတစ်ယောက်က နင်ဖြစ်မယ်”

“အောင်မာ မာ”

ပြုံးပြုံးက အောင်သက်သက်ဖြင့် အီလည်လည်ကြီးပြုံးရင်း ‘အောင်မာ မာ’ဟုဆိုသည်မို့ အားလုံးရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ဟာကွာ - အစ်ကို့ကို အကျန်တွေပဲစေတနာရှိတဲ့သဘောလား”

အီလည်လည်ဖြင့်ဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် သူမက ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်ရယ်သည်။

“သူများတွေမင်္ဂလာဆောင်တော့ အားမကျဘူးလား”

“အားမကျပါဘူး... အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို လက်ပိုက်ရင်းကဆိုသည်။

“အပျိုကြီးလုပ်မှာဆိုတဲ့လေသံက ပျော့နေသလားလို့”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်ရယ်သည်။

“ညီမလေး - အဲဒီလိုရယ်တာကို မတွေ့ရတော့တောင် ကြာပြီ... အရမ်းလွမ်းတာပဲကွာ... ညီမလေးရော ကိုယ့်ကိုမလွမ်းဘူးလား”

“ဘာဆိုင်လို့လွမ်းရမှာလဲ”

ဟု သူမက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်တုံ့ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုနေနေ... ညီမလေးက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ဟောတော့... ဒီလောက်လူတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ကြားက ရည်းစားစကား လာပြောတဲ့လူကရှိသေးတယ်”

“ချစ်တာကိုး”

မျက်နှာပူပူဖြင့်ပင် ဆက်ဆိုဖြစ်သော သူ့စကားကြောင့် သူမက ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြောက်စောင်းထိုးသည်။

“ဟိုနှစ်ယောက်... ဓာတ်ပုံရိုက်မယ် လာ”

အာပြုကြီးနှင့်အော်သော ငွေးမောင်၏အော်သံကြောင့် သူမက ဒုတိယမိမိ ခိုင်းခနဲ သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။

စကားလေးအချိန်ရအောင်တောင် မဆိုရသေးခင်မှာ ဝင်၍

မင်္ဂလာဆောင်အပြီး ဧည့်သည်တွေအကုန်ပြန်သွားသော အခါတွင်မတော့ သတို့သမီး၊ သတို့သားတို့၏နှစ်ဖက်သော မိဘအသိုင်းအဝိုင်းများသာ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်ကျန်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့အားလုံး စကြာနောက်ကြာဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်ကြသည်။

“ကိုသူရတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်ရတာ ထားထားတို့ကိုကြည့်ပြီး အားကျနေပုံပဲ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့်ဗျာ... အားမကျဘဲ နေပုံမလား... ခက်တာက အခုထိသတို့သမီးလောင်းက မ OK သေးဘူးဗျ”

ငွေးမောင်က ထားထား၏အဆိုကို ပြန်၍ချေပရင်းရယ်သည်။

“အရမ်းလှတာပဲကွာ... အသက်ရှူဖို့တောင် မေ့သွားတဲ့အထိပဲ”

လူတွေ သူ့အာရုံနဲ့သူရှိနေကြတုန်း သူမနားကပ်ကာ သူ့ခပ်တိုးတိုးဆိုဖြစ်သည်။

“မုန့်ကျွေးရမလား... စားပွဲထိုးကိုမှာလိုက်မယ်လေ... ကျန်စုရှင်းတွေ ရှိသေးလားလို့”

ပြည်ပိုင်မျိုးအိမ်

ဖျက်သောအဖျက်သမားဌေးမောင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သကောင့်သားက 'မှတ်ထား' ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ပြောင်ပြသည်မို့ သူ လက်သီးဆုပ်ပြဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော သူမအနေအထားက သိပ်တော့ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး တုံ့ပြန်မှုမရှိဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးပစ်လိုက်သည်။

* * *

အေးကိုနှင့်ဌေးမောင်တို့နှစ်ကောင်ကတော့ အသီးသီး သူတို့ကောင်မလေးများထံမှ အဖြေရကာ OK သွားကြပြီဖြစ်သည်။

“မင်းကွာ . . . ငပလီကပြန်လာတာပဲ သုံးလပြည့်တော့မယ် . . . အခုထိ အဖြေမရသေးဘူး - ဟုတ်လား . . . ကြည်ပြာတို့အားလုံးကလည်း ဝိုင်းပြီးတွန်းပေးနေကြရဲ့သားနဲ့”

“ငါကလည်း အဲဒါကိုပဲမချင့်မရဲဖြစ်နေတာ . . . တောက် - ပြောရင်းနဲ့ တင်းလာပြီ . . . မင်းစဉ်းစားကြည့် . . . ခါးခါးသီးသီးလည်း ငါ့ကိုမငြင်းဘူးကွာ . . . ရည်းစားစကားပြောပြန်တော့လည်း ဟိုကွေ့ ဒီရှောင်နဲ့”

ပြောရင်းနှင့် ဒေါသက ခပ်ထွက်ထွက်ရှိလာသည်မို့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုဆေးကာ ကျင်းထားသောရေနွေးကို လမ်းမပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပုပ်ပက်ဖြစ်သည်။

“အား”

စောစောက လူရှင်းနေသည်မို့ လှမ်းအပက်မှာမှရောက်လာသော လူတစ်ယောက်၏ခြေဖမ်းပေါ်သို့ ရေနွေးကြမ်းက ကွက်တိပတ်မိရက်သားဖြစ်ကာသွားသည်။ ထိုလူက 'အား'ခနဲအော်ရင်း ဒေါသဖြင့်

လှည့်ကြည့်လာသည်မို့ သူကမန်းကတန်းတောင်းပန်ဖြစ်သည်။

“ကန်တော့နော်. . . ကန်. . .”

သူ့စကားကို သူ့ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရ။ ထိုလူကြီးကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအန်ကယ်ကြီးကား အခြားမဟုတ်။ သူ Hotel မှာ ဖေဖေ Lesson ပေးခြင်းခံရသော အချိန်က soup cup ဖြင့် ပြဿနာတက်ခဲ့သော အန်ကယ်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဩ - မင်းကိုး”

“အန်. . . အ. . . အန်ကယ်. . . ကျွန်တော်တောင်းပန်. . .”

“တော်စမ်းကွာ. . . တောက် - မင်းနဲ့မှာလာဆုံရတယ်လို့ ကွာ. . . မင်း - အား. . . ပူတယ်ကွ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ဘာမှလုပ်မပေးနဲ့. . . ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး. . . တော်တော်လည်း နမော်နမဲ့နိုင်တဲ့ကောင်. . . လူသွားလမ်းပေါ်ကို ရေနှွေးပူနဲ့ပက်စရာလားကွ. . . မင်း ဒီလောက်တောင်နားလည်မှု မရှိဘူးလား. . . မင်း လူမှဟုတ်ရဲ့လား. . . လူဆိုတာ လူလိုနေတတ်ရတယ်ကွ မှတ်ထား”

“ဟာ - အန်ကယ် ကျွန်တော်တောင်းပန်တယ်လေ. . . ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာမှမဟုတ်တာ. . . အန်ကယ်က ဟိုဘက်က နေ ရုတ်တရက်ထွက်လာလို့ဖြစ်သွားတာ. . . ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာမှ မကျေနပ်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ”

“ဘာကွ - မင်းစကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား”

ထိုအန်ကယ်ကြီးက သူ၏တုံ့ပြန်စကားကြောင့် ‘ဘာကွ’ဟု အော်ရင်း အတော်ကြီးဒေါက်သွားပုံရသည်။ ငွှေးမောင်က

“ကျွန်တော်တို့ ကြားထဲကနေဝင်တောင်းပန်ပါတယ်

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

အန်ကယ်. . . စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ”

“အေး - ငါကလည်း ဒီလိုခပ်ည့်ည့် ခပ်တုံးတုံးကောင်နဲ့ စကားမပြောချင်ပါဘူး. . . စားပွဲထိုးတောင်မှ ထက်ထက်မြက်မြက် စားပွဲထိုးမဟုတ်ဘူး. . . အတော်ဖျင်းတဲ့စားပွဲထိုး. . . တောက်! တော်တော်လည်းရွံ့ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်”

“ဘာဗျ”

သူ ‘ဘာဗျ’ဟုပြောချိန်မှာ ထိုအန်ကယ်ကြီးက ချာခနဲလှည့်ထွက်ကာသွားသည်။ ငွှေးမောင်နှင့်အေးကိုက သူ့ကိုဆွဲကာထားသည်။

“မင်းကလဲကွာ. . . ကိုယ့်ဦးလေးအရွယ်လောက်ရှိတဲ့လူပဲကွာ. . . သည်းခံလိုက်စမ်းပါ. . . ဒါနဲ့ မင်းဟိုတစ်ခါကပြောတဲ့ Hotel မှာ ပြဿနာတက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီအန်ကယ်ကြီးလား”

“အေး”

သူ ‘အေး’ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်းဆိုဖြစ်သည်။

“တော်တော်ပူသွားတယ်နဲ့ တူတယ်. . . မျက်နှာကြီးကိုနီလို့”

“တောင်းပန်နေတာပဲကွာ. . . ဘာကိစ္စ လူဆိုတာ လူလိုနေတတ်ရတယ်တွေ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ မသိဘူး”

“ထားလိုက်ပါကွာ”

အေးကိုက သူ့ပခုံးကိုပုတ်ရင်းဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ပြုံးပြုံးရဲ့မွေးနေ့အတွက် ဘာလက်ဆောင် ဝယ်ရမလဲမသိဘူး”

ငွှေးမောင်က စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းသည့်အနေဖြင့် ဆိုသည်။ မနက်ဖြန် ပြုံးပြုံး၏မွေးနေ့ပါတီမှာ သူမနှင့်တော့ ဆုံရဦးမည်ဆိုသောအသိကြောင့် စောစောကဖြစ်ခဲ့သောဒေါသတို့ကို သူမေ့လျော့ကာသွားသည်။

* * *

တကယ်တော့ ပြုံးပြုံး၏ Birthday Party က ပြုံးပြုံး၏အိမ် မှာပင် အကျဉ်းရုံးကာလုပ်သည်မို့ ဧည့်သည်များများစားစားမရှိ။ သူတို့ အပေါင်းအသင်းများသာဖြစ်သည်။ စားပြီးသောက်ပြီး ဧည့်သည်များ ပြန်ကုန်သောအခါ သူတို့အုပ်စုလေးငါးယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို အဖြေမပေးသေးဘူးလား”

“ဒီနေ့ည အေးတယ်နော်”

သူမနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးဆိုသောစကားကို သူမက ရူးချင် ယောင်ဆောင်ကာ စကားလမ်းကြောင်းလွဲပစ်သည်မို့ ထုံးစံအတိုင်း သူမချင့်မရဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟေ့ - ငါကြားတယ်နော်. . . ဘာအဖြေတွေတောင်းပြီး ဘာတွေအေးနေကြတာလဲ”

အာပြုကြီးဖြင့် နောက်မှအော်သော ကြည်ပြာ၏အသံစူးကြီး ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လန့်သွားကြသည်။ ငွှေမောင်တို့ သက်နွယ် တို့ပါ ဘေးသို့ရောက်လာကြသည်။

“ဒီလိုကွ. . . ငါက သင်္ချာအဖြေကိုတောင်းတာ. . . သူက မပေါင်းတတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်. . . ကဲ - ညီမလေး လေးဆယ်နဲ့လေး

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ဆယ်ပေါင်း ဘယ်လောက်လဲ အမြန်ဖြေ”

သူက တမင်စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ မေးဖြစ်သည်။ သူမကလည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ရာက ကမန်းကတန်းပင်စဉ်းစား ပြီး

“ရှစ်ဆယ်”

ဟုဖြေသည်။

“ကဲ - သူငယ်ချင်းတို့ အားလုံးကြားတယ်နော်. . . ကိုယ် က သူ့ကိုအဖြေတောင်းတယ်. . . သူကလည်း ကိုယ်လိုချင်တဲ့အဖြေ ကိုပေးတယ်. . . ငါတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီ”

“ဟ - ဘာလဲကွ. . . အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

ငွှေမောင်က သူ့ကိုမျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ သက်နွယ်က ငွှေမောင်၏ပါးစပ်ကိုလှမ်းပိတ်ရင်း ‘အသာနေ’ဟု မျက်ရိပ်ပြသည်။

“ဘာကိုစွ ချစ်သူဖြစ်ရမှာလဲ. . . ရူးချင်ယောင်မဆောင်နဲ့ နော်. . . ဘာမှမဆိုဘူး”

သူမက မျက်နှာကြီးနီလျက် သူ့ကိုဆိုသည်။

“အာ - ညီမလေးပဲ အစ်ကိုကို စောစောကအဖြေပေးတယ် လေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . ဒါပေမဲ့”

“ရတယ်. . . မဒါပေမဲ့နဲ့တော့. . . အဖြေပေးပြီးပြီဆိုရင် ပြီး ပြီပေါ့”

သူ၏ပြုံးစိစိဖြင့် ပခုံးတွန့်ရင်းဆိုသောအဆိုကြောင့် သူမက

“အာ - မဆိုင်ဘူးလေ. . . ညီမလေးပေးတဲ့အဖြေက သင်္ချာ မေးခွန်းဆိုလို့ ဖြေလိုက်တာလေ”

“ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်လိုချင်တဲ့အဖြေကိုတော့ ပေးလို့တင်

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

တာပဲမဟုတ်လား”

သူ၏ကပ်သီးကပ်သပ်အဆိုကြောင့် သူမဒေါသထွက်လာဟန်တူသည်။

“မဆိုင်တာကို ဆွဲမထည့်နဲ့လေ... ကိုသူရမေးတာက လေးဆယ်အပေါင်း လေးဆယ်က ဘယ်လောက်ရလဲလို့ မေးတာလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါကို ညီမကချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးခဲ့တာလေ”

“အာ - ရှစ်ဆယ်လို့ပြောတာပါ... အူကြောင်ကြောင်နဲ့ တစ်ပတ်မရိုက်ချင်နဲ့”

“မဟုတ်ဘူး... ညီမချစ်တယ်လို့ပြောတာမယုံရင် သူတို့ကို မေးကြည့်”

ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည်ပြာတို့ဘက်လှည့်ကာ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း

“မေးကြည့်” ဟုဆိုဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် - ဟုတ်တယ်... နင် ကိုသူရကိုချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးလိုက်တာ ငါလည်းသေသေချာချာကြားတယ်”

ချက်ဆို နားခွက်ကမီးထောက်သောကြည်ပြာက မျက်စိစုံမှိတ်ကာ သူ့ဘက်မှရှေ့နေလိုက်သည်။

“အာ - ရှစ်ဆယ်လို့ပြောတာ... ဟုတ်တယ်နော် သက်နွယ်... ထားထား - နင်လည်းကြားလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

သူမက မျက်နှာကြီးနီကာစွတ်ငြင်းရင်း ထားထားတို့၊ သက်နွယ်တို့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး စစ်ကူတောင်းသည်။

“နင်ကလဲ... ကိုသူရကို အရွေးမလုပ်ပါနဲ့ဟယ်... ငါတို့လည်း ကြားလိုက်ပါတယ်ဟ... နင်ပြောလိုက်တာက ချစ်တယ်တဲ့”

“နင်တို့ သစ္စာမဖောက်နဲ့နော်... ငါစိတ်ဆိုးတယ်... ”

တကယ်ပဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း သူမက ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် ခြေ ဆောင့်ကာ သူ့တို့အုပ်စုထဲမှထ-ကာ ခြံစည်းရိုးရှိ နှင်းဆီပင်တို့ဘက် ကို စိတ်တိုတိုဖြင့်ထွက်သွားသည်။

ပြုံးပြုံးက

“ကိုသူရ လိုက်သွားပြီးချောလိုက်ဦး”

ဟူသော အမူအရာဖြင့် မျက်ရိပ်ပြရင်းတွန်းလွှတ်သည်။ ရယ်လည်းရယ်ချင်း ရင်လည်းခုန်ဖြင့် သူ့ သူမနောက်ကို

လိုက်သွားဖြစ်သည်။

“ညီမလေး”

“လာမခေါ်နဲ့”

“စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဆိုးတယ် ဆိုးတယ်... သူများသူငယ်ချင်းတွေကို ဘယ်လို စည်းရုံးထားလဲ မသိဘူး... တစ်ခါတည်း လူညီတော့ ဤကိုကျွန်ုပ်တို့ကြတာ... လုံးဝကိုမကျေနပ်ဘူး... တွေးလေ ဒေါသထွက်လေပဲ”

“ဘာပဲပြောပြော ကျေးဇူးပဲ... ကိုယ့်ကိုအဖြေပေးလို့”

ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဖြင့်လာ၍ထုသည်။ မျက်နှာကြီးကလည်း နီလို့။

“ဟ - ဟ... ဘာလဲကွ”

“ကြည့်မရလို့ထုတာ... ကြည့်လို့ကို မရဘူး... ကဲ ကဲ”

သူမ၏လက်သီးနုနုသည် သူ့ရင်ကိုနာကျင်စေနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ သူမမျက်နှာမှ ရှက်ဝဲဝဲပုံရိပ်ကိုကြည့်ပြီး သူတစ်စုံတစ်ရာကို ကောင်းကောင်းနားလည်လိုက်သည်။ အရှက်သည်းပေါသုမသည် သူ့ကိုချစ်

နေပြီဖြစ်ကြောင်း နှုတ်မှမဆိုသော်လည်း မျက်ဝန်းမှာမြင်နေရပြီဖြစ်သည်။

လက်သီးတို့ဖြင့်ထုနေသော သူမကို 'ဆတ်ခနဲဆွဲကာ ရင်ခွင်ထဲသွင်းထားဖြစ်သည်။

“ဟေ့လူ့ . . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ . . . လွတ်!”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ သူမကိုသာ ကျစ်နေအောင်ဖက်ထားဖြစ်သည်။

“ဟေ့လူ - ပြောနေတယ်နော် . . . ကိုက်လိုက်ရမလား”

သူမက ယက်ကန်ကန်ဖြင့် သူ့ကိုတွန်းရင်းဆိုသည်။ သူ့ . . . သူမ၏စကားကို နားမထောင်ပါ။ ပို၍တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားပြီး ကောင်းကောင်းကြီး ဆန့်ကျင်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ လွန်ဆန်ရသောစကားတို့တွင် ချစ်သောသူ၏ စကားတို့လည်း ပါဝင်သည်ကိုး။

* * *

“မောင် - အဲဒီတုန်းက တကယ်မတရားဘူး သိလား”
“ဒီလိုမှမည်ရင်လည်း အဖြေက တော်တော်နဲ့ရမှာမှ မဟုတ်တာ”

“လူဆိုး”

“ချစ်တာကိုး”

သူတို့အိမ်၏ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်က သူမလက်ကိုကိုင်ပြီး ကြည့်နူးနေသော ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြီး ငွေးမောင်က

“ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း . . . ရည်းစားသက်တမ်းပဲ ဘာလိုလို့နဲ့ တစ်လကျော်လာပြီ . . . အခုထိ အပိုးကိုမကျိုးသေးဘူး . . . ကဲကဲ . . . မင်းယောက္ခမလောင်းကြီးနဲ့ချိန်းထားတယ်ဆို . . . သွားတော့လေ”

“ဪ . . . အေး . . . ဟုတ်သားပဲ”

ငွေးမောင်သတိပေးတော့မှ သူ့သတိရသည်။ ဒီနေ့ယောက္ခမကြီးနှင့် သူ့ချိန်းထားသည်။ ညီမလေးက သူမ၏ဖေဖေတို့ကို သူနှင့်ကိစ္စပြောပြထားသည်တဲ့။ ယောက္ခမကြီးဘက်ကလည်း မီးစိမ်းပြသည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် သူနှင့်လူချင်းမဆိုဖြစ်ကြသေး။ ဖုန်းထဲမှာတော့

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

နှစ်ခါစကားပြောဖူးသည်။ ညီမလေးထံမှ ပြန်ကြားရသည်က
“သမီးရဲ့ချစ်သူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးပဲ”ဟူ၍။
သူသည်လည်း ဖေဖေနှင့်ရော၊ မေမေနှင့်ပါ သူမကိုမိတ်ဆက်
ပေးပြီးဖြစ်သည်။ အားလုံး OK သည်။ ဖေဖေက ဒီဝါကျွတ်ပါက
မိန်းမလိုက်တောင်းပေးမည်ဟုဆိုသည်။

ယောက္ခမကြီးနှင့်တွေ့ပြီး ကုမ္ပဏီကိုဝင်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။
ဖေဖေမေမေကုန်ခဲ့သော ဖေဖေ၏ဂေါက်ရိုက်သွားလျှင် ဆောင်းသော
ဦးထုပ်နှင့် ဖေဖေနေကာမျက်မှန်ကိုလိုက်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ
ကအိမ်ပြန်မလာတော့ဘဲ ကုမ္ပဏီမှ ဂေါက်ရိုက်ရန် ချက်ချင်းသွားမည်
မို့ဖြစ်သည်။

ယောက္ခမကြီးနှင့်ချိန်းထားသောဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ
သူတို့သာ အရင်ရောက်ပြီး ယောက္ခမကြီးမရောက်သေး။

“အစ်ကို - ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်. . . ဖေဖေက သဘော
ကောင်းပါတယ်”

“အင်းပါ”
ညီမလေးက သူ့လက်ကိုဆုပ်ကာ အားပေးရင်းဆိုသည်။

“ဟော - ပြောရင်းဆိုရင်း ဖေဖေလာပြီ”

ဝမ်းသာအားရဖြင့် အဝင်တံခါးဝဘက်ကိုလာနေသောသူ
ကိုကြည့်၍ သူမကဆိုသည်။ အဝေးမှလာနေသော ညီမလေး၏အဖေ
ကိုကြည့်ရင်း သူ့သွေးတက်ကာ နှလုံးသွေးရပ်လုမတတ် လန့်ဖျပ်သွား
ရသည်။ ထိုလူကား သူနှင့်နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကောင်းကောင်းကြီး
ပြဿနာတက်ဖူးသော ဟိုအန်ကယ်ကြီး။

ထိုအန်ကယ်ကြီးကား တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီးလာပြီဖြစ်သည်။
သူ၏ရင်ခွန်သံတို့ကား ပြောင်းဆန်လျက်။ သီးသန့်ခန်းမို့ ဝင်ပေါက်
ထွက်ပေါက်ကလည်း တစ်ပေါက်တည်းသာရှိသည်။ ထွက်ပြေးရန်

လည်း အချိန်မရတော့။ ရှောင်၍တိမ်း၍ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့။
ဇောချွေးတွေပျံရင်း သူ့ရှေ့မှာချထားသော ဖေဖေမျက်မှန်
နှင့် ဦးထုပ်ကိုသွားတွေ့သည်။ ဝမ်းသာအားရပင် သူ့ကောက်စွပ်ဖြစ်
သည်။

“အာ - အစ်ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“အသာနေ”

အရေးထဲ စစ်ဆေးရေးဝင်နေသောသူမကို အံကြိတ်ကာဆို
ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ငလျင်တွေလှုပ်ကာနေသည်။

“ဖေဖေ”

“အေး အေး”

ဝင်လာသောယောက္ခမကြီးကို သူမက ဝမ်းသာအားရနှုတ်
ဆက်သည်။ ထိုအန်ကယ်ထိုင်ပြီးချိန်မှာ သူမက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဖေဖေ - ဒါ အဟီး. . . သမီးပြောတဲ့ ကိုသူရတဲ့. . . မောင်
- အဲလေ - ကိုသူရ. . . ဒါ ဖေဖေ”

“အေးကွယ် - တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်ပေးလာသောကြောင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရချိန်မှာ
သူ့နှလုံးတွေက ရပ်တန့်လုမတတ် ခုန်ကာနေသည်။

“လက်တွေတုန်ပြီး ချွေးစေးတွေပျံလို့ပါလား. . . လွတ်လွတ်
လပ်လပ်နေလို့ရပါတယ်. . . ကဲ ကဲ. . . မှာကြ. . . ဖေဖေက ဟိုမှာ
စားခဲ့ပြီ”

စားခဲ့ပြီဆိုသော ယောက္ခမကြီး၏စကားကြောင့် သူ့အတော်
ကြီးဝမ်းသာသွားရသည်။

“ဟုတ်လား - ကျွန်တော်တို့လည်း စားပြီးသားပါ”

“မောင် - အဲ အဲ - ကိုသူရ ဖြူတို့ ဘာမှမစားရသေးဘူးသေး”

အရေးထဲ အထူအပါးနားမလည်သောသူမကို စားပွဲအောက်ကနေ ခြေထောက်ဖြင့်နှင်းရသေးသည်။

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ... သမီးရယ် - ဖေဖေလည်း ဒါပြီးရင် သွားစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်... ကဲ ကဲ - ဒါဆိုလည်း နောက်ရက်မှ အေးအေးဆေးဆေးအချိန်ယူပြီး တွေ့ကြရင်မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် အန်ကယ်... ကောင်းတယ်”

“အေး အေး... ဒါဖြင့် သွားကြမယ်လေ... ဒါနဲ့မောင်ရင့်ကို တွေ့ဖူးသလိုလိုပဲ”

ယောက္ခမကြီး၏အပြောကြောင့် သူ့ရင်ခွန်သံတွေတောင် ရပ်သွားသလားဟု သူ့ကိုယ်သူထင်လိုက်ရသည်။

“လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှားပေါ့ အန်ကယ်ရယ်... အဟဲဟဲ”

“အေး ဟုတ်တယ်... အန်ကယ်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးကို တွေ့ဖူးသလိုလိုပဲ... ကဲ ကဲ... သွားကြ... သွားကြ... သွားစရာရှိရာ သွားကြ... သမီး - ဖေဖေလည်း ဆီဖိုးနားကိုသွားလိုက်ဦးမယ်”

အန်ကယ်၏စကားကြောင့် သူဝမ်းသာလုံးတွေ ဆို့သွားရသည်။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ လောလောဆယ် အကျပ်အတည်း မှလွတ်မြောက်သွားသည်မို့ သူ ဝန်းခနဲ ထ-ရပ်ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို သွားတော့မယ်နော် အန်ကယ်... တာ့ တာ”

“အေး အေး”

အန်ကယ်ကြီးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူမ၏လက်ကိုဆွဲကာ သူကမန်းကတန်းထွက်လာဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်၏အပြင်ရောက်သောအခါ သက်ပြင်းကို ကမန်းကတန်းချရင်း သူမလက်ကိုဆွဲကာ နောက်ကိုလှည့်မကြည့်စတမ်းလာတုန်းမှာ မိုးခြိမ်းသံကြီးကို သူကြားလိုက်ရသည်။

ထိုမိုးချိန်းသံကား မိုးပေါ်မှမဟုတ်။ ယောက္ခမကြီးထံမှ ဖြစ်သည်။

အော်လိုက်သည့်အသံကား...

“ဟော့ကောင် - မင်းကိငါ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပြီ... ခွေး သူခိုး စား ပွဲဆိုး... ငါ့သမီး လက်ကိုင် အချွတ်” ဟူ၍။

ပျော်ရွှင်ရယ်မောနိုင်ကြပါစေ
ပြည်ပိုင်မျှအိမ်

ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်သဘောအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ဒီဇာတ်ကို အဲဒီအော်သံကြီးနဲ့ပဲ သိမ်းပစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုသာ သိမ်းပစ်လို့ကတော့ “ဘာကြီးလဲဟ”ဆိုပြီးတော့ တချို့ပရိသတ်တွေ ဆီက မေတ္တာပို့သံတွေကိုကြားရမှာ သေချာပါတယ်။ တချို့သော ပရိသတ်တွေကလည်း ဒီလိုမချင့်မရဲနဲ့သိမ်းပစ်တဲ့ Half feel ကို ကြိုက်ကြမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ပရိသတ်တချို့အတွက် နောက်ဇာတ်သိမ်းတစ်ခုကို ဖန်တီးပေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ပရိသတ်ကြီးအား
ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

“အခုလွတ်”

ဟူသော အန်ကယ်ကြီး၏အော်သံကြောင့် သူ တုံ့ခနဲရပ်ဖြစ်သည်။ ရင်ခွန်သံတို့က ဝုန်းဒိုင်းကြွကာနေသည်။

ကျောအပေးလိုက်ကြီးဖြင့်ရစ်နေရသော်လည်း သူကျောမလှုပ်ပါ။ သူမက သူ့မျက်နှာကိုတစ်လှည့် သူမ၏ဖေဖေမျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း အံ့အားတွေသင့်ကာနေသည်။

“မောင် . . . ဖေဖေအော်လိုက်တာ . . . မောင် မောင်ကိုလား”

မယုံရဲယုံရဲဖြင့်ဆိုလာသော သူမ၏မေးခွန်းကို သူခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။ အန်ကယ်ကြီးက တရုတ်သိုင်းကားများထဲမှ အဆင့်မြင့်ကိုယ်ဖော့သိုင်းသမားတစ်ယောက်လို လှစ်ခနဲသုတ်သုတ်ရောက်လာပြီး သူမ၏လက်ကိုဆွဲကာထားသည်။

ပြီး

“သမီး - လာ . . . ဆိုင်ထဲကိုလိုက်ခဲ့ . . . ဖေဖေ လမ်းပေါ်မှာ စကားမပြောချင်ဘူး . . . ဟိုကောင် - မင်းလည်းလိုက်ခဲ့”

အန်ကယ်ကြီးက သူ့သမီးကို ညင်သာစွာပြောနေရာမှ Mood အလိုလို (အံ့ဩဖွယ်ရာ)ချိန်းသွားပြီး သူ့ကို အာခေါင်သံကြီးဖြင့်

“မင်းလည်း လိုက်ခဲ့”

ဟုဆိုသည်။

ဦးထုပ်ကိုလည်း မချွတ်ဘဲ မျက်မှန်ကိုလည်းမချွတ်ပါဘဲ သူကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် သူ့မတို့သားအဖနောက်မှ လိုက်သွားဖြစ်သည်။ သူမကတော့ သူမ၏အဖေခေါ်ရာနောက်ကို ကြောင်တောင်တောင်ပါသွားရင်းက သူ့အားပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ဟူသောသဘောဖြင့် မေးလှမ်းငေါ့ပြသည်။ သူပခုံးကိုသာ တွန့်ပြုဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ထိုင်နေနှင့်ပြီဖြစ်သော သူ့မတို့သားအဖနှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာပင် သူဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

သူမ၏အဖေဖြစ်သူ အန်ကယ်ကြီးကတော့ သူ့ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော စူးရှမှုကိုလုံးများဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်လာသည်အထိ စိုက်၍ကြည့်သည်။ အတန်ကြာတော့မှ

“လူဆိုတာ ကိုယ်နဲ့တန်ရာတန်ရာကို မှန်းရတယ်ကွ . . . မင်းလိုစားပွဲထိုးက ငါ့သမီးနဲ့ ဘယ်တင့်တယ်ပါမလဲ . . . ကဲ - ငါက မင်းနဲ့ ငါက သမီးကိုသဘောတူပါပြီတဲ့ . . . မင်းလိုစားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ငါတို့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့လျော်ညီတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မျိုး ဘယ်လုပ်ပေးနိုင်မလဲ . . . ငါ့သမီးကို ငါတို့ထားသလိုမပြောနဲ့ . . . ထမင်းနပ်မှန်အောင် ကျွေးထားနိုင်ရင်တောင် ကံကောင်း”

အန်ကယ်ကြီး၏စကားအဆုံးမှာ သူ့စိတ်ထဲမှကြိတ်ရယ်ဖြစ်သည်။ ယောက္ခမလောင်းကြီးက အခုထိ သူ့ကိုစားပွဲထိုးဟုသာ သိထားနေသည်ကိုး။ သူမကတော့ ဘာမှမသိသူမို့ မျက်လုံးအပြူးသွားဖြင့်သာ သူမ၏အဖေကိုတစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်၍သာနေသည်။

“သမီးကိုလည်း ဖေဖေမေးပါဦးမယ် . . . ငါ့သမီးရဲ့အဆင့်

အတန်းနဲ့ ကြိုက်စရာရှားလို့... ဒီလိုစားပွဲထိုးကိုမှ ကြိုက်ရသလား သမီးရယ်... ထက်ထက်မြက်မြက်စားပွဲထိုးဆိုရင် ဖေဖေမပြောဘူး... ခုဟာက စားပွဲထိုးတောင်မှ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ ခပ်ညှည့်စားပွဲထိုး”

“အာ - ဖေဖေမှားနေပြီ... မောင်က Hotel ပိုင်ရှင်ပါ ဖေဖေရဲ့”

သူမဖေဖေ၏စကားအဆုံးမှာ သူမက ဖြတ်၍ဆိုသည်။
“အဟော် - ငါ့သမီးတောင် ဒီကောင်ရဲ့နွှီးလုံးတွေထဲ ရောက်နေပြီကိုး... ပြောစမ်းပါဦးကွာ... အပျင်းပြေနားထောင်ကြည့်ရအောင်... ဘယ်မှာလဲ မင်းရဲ့ Hotel... လကမ္ဘာပေါ်မှာလား? အဟွန်း ဟွန်း”

တမင်လုပ်ကာ ရယ်ရင်းဆိုသော အန်ကယ်၏အမေးစကားကြောင့် သူနည်းနည်းတော့ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် သူစိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးလျှော့၍ထားသည်။ မလျှော့၍လည်း မရ။ လူကြီးနှင့်လူငယ်ဖြစ်နေသည်။ ပိုဆိုးတာက သူမ၏ဖေဖေ (သို့) သူ၏ယောက္ခမလောင်းဖြစ်နေသည်။

“အန်ကယ်ပေါ်ကို soup cup လွတ်ကျခဲ့တဲ့ Hotel က ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ Hotel ပါ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အန်ကယ်ကြီးက ဟာသပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလိုမျိုး ပက်ပက်စက်စက်ကြီး ထရယ်သည်။

“ဟား ဟား ဟား... မင်းအတော်ရယ်ရတဲ့အကောင်ပဲ... မင်းရဲ့စကားကို ငါ့သမီးတော့ယုံချင်ယုံလိမ့်မယ်... ငါ့အတွက်ကတော့ ဟာသပဲကွ... မင်းကိုငါပြောလိုက်မယ်... အဲဒီ Hotel အုံနာနဲ့ငါက Golf အတူရှိက်ဖက်ကွ... အခု သူ့ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး မင်းကိုလိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ထဲပို့ပစ်လို့ရတယ်... မင်းနားလည်လား

... ကဲ ကဲ... ငါ အခုစိတ်ကောင်းဝင်နေတုန်း... မင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားတော့”

မျက်စိကိုစင်းကာ အထက်စီးလေသံဖြင့် ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ဆိုနေသော ယောက္ခမလောင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး သူစိတ်လေသွားရသည်။

“မိုးကြိုးပစ်ရစေ အန်ကယ်ရယ်... ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး... ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ ညီမလေးကိုတောင် ဆုံးပေးပြီးပါပြီ... ဒီဝါကျွတ်တာနဲ့ မိန်းမတောင်းပေးဖို့ပါ”

“တော်စမ်းကွာ”
သူ့စကားမဆုံးမီမှာပင် အန်ကယ်ကြီးက ဖြတ်၍ တားသည်။
“ဒါ (...) Hotel ပိုင်ရှင် ဦးသိန်းကျော်ပါဆိုပြီးတော့ လိမ်ဆင်ကြီးပြုလို့ ရနေတဲ့ကိစ္စ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ... အဲဒီ Hotel ရဲ့ MD အခန်းထဲမှာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာပါ”

အန်ကယ်ကြီး၏စကားမဆုံးခင်မှာပင် သူမကဖြတ်၍ဆိုသည်။ သူမကိုကြည့်ပြီး ယောက္ခမလောင်းကြီး အနည်းငယ်တော့ ဇလေဝါဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ

“ဟုတ်ပြီလေ... မင်းတို့က အခိုင်အမာဆိုနေတာဆိုတော့ အခုပဲ ကိုသိန်းကျော်ကို ဒီလှမ်းခေါ်လိုက်မယ်... ဟုတ်ရင် ဟုတ်ပေါ့ကွာ... မဟုတ်လို့ကတော့ လိမ်လည်မှုနဲ့ အထဲဝင်ရပြီလို့သာ မှတ်လိုက်တော့”

ပြောပြီးပြီးချင်းမှာပင် ယောက္ခမလောင်းကြီးက သူ့ခါးမှဖုန်းကို ထုတ်ကာ ဖုန်းခေါ်သည်။ ပြီး သူ့ဘက်လှည့်ကာ

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့... မင်း ဘယ်မှမသွားနဲ့”
ဟူသောသဘောဖြင့် ခနဲတုတ်တုတ်ကြည့်သည်။ ဖုန်းကဝင်သွားဟန်တူသည်။

“ဟဲ့လို - ကိုသိန်းကျော်... ကျွန်တော်ပါ... ခင်ဗျား (..) ဆိုင်ကို ခဏလာခဲ့စမ်းပါဗျာ... ခဏလေးပါ... ဒီမှာ အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့”

ဖုန်းပြောနေရင်းက ယောက္ခမကြီးက သူ့ကိုတစ်ချက်လှမ်း ကြည့်သည်။ ပြီး

“ဖုန်းထဲကပြောလို့မရဘူးဗျ... ခဏလေးလာမှာသာ လာခဲ့ စမ်းပါဗျာ... ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော် ဒီကပဲစောင့်နေမယ်... OK... OK”

ယောက္ခမကြီးက ဖုန်းကို ဖတ်ခနဲပိတ်လိုက်ရင်းက “မင်း ဘာ တတ်နိုင်သေးတုံး” ဆိုသောသဘောဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြီး

“မင်း အရှက်မကွဲချင်ရင် အချိန်ရှိသေးတယ်နော်... သွား ချင်တယ်ဆိုရင် ထွက်သွားလို့ရသေးတယ်”

“ဖေဖေ”

သူမက သူမ၏ဖေဖေကို ‘ဖေဖေ’ဟုခေါ်ရင်း သူ့ကိုအားတုံ့ အားနာဖြင့်ကြည့်သည်။ ပြီး

“ဖေဖေ ကိုသူရကို စားပွဲထိုးအဖြစ်နဲ့တွေ့ရတာက သူ့အပြစ် တစ်ခုလုပ်မိလို့ သူ့ဖေဖေက သူ့ကိုဒဏ်ပေးထားတာ ဖေဖေရဲ့”

“ထားလိုက်ပါ သမီးရဲ့... နောက် ငါးမိနစ်ဆိုရင် အဖြေက အတိအကျထွက်တော့မှာပါ”

အောင်နိုင်သူမှသာ ပြုံးလှေ့ပြုံးထရွှိသောအပြုံးမျိုးဖြင့် အန် ကယ်ကြီးက ခန့်ခန့်ကြီးပြုံးရင်းဆိုသည်။ ယောက္ခမလောင်းကြီးက အပြင်မှာပြုံးနေသော်လည်း သူကတော့ စိတ်ထဲမှာသာ ကြိတ်ပြီးပြုံး နေသည်။ မကြာခင်မှာ မျက်နှာကြီးနီကာ ရှက်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်နေဦး မည်ကို ကြိုတွေးမိ၍ဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဖေဖေလာနေသည်ကို ဆိုင်ထဲမှ သူ

လှမ်းမြင်နေရသည်။ ယှဉ်ကာထိုင်နေသော သူ့မတို့သားအဖကတော့ ဆိုင်အဝင်ဝကိုကျောပေးထားသည်မို့ ဖေဖေလာနေသည်ကိုမသိကြ။

ဖျတ်ခနဲ တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ဝင်လာပြီးချင်း သူ့ကိုတွေ့သော အခါ ဖေဖေက အံ့အားသင့်ကာသွားသည်။

“သား - သားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်... ဟာ - သမီး ကော ရောက်နေပါလား... အာ - ပေါက်ပြီ... လက်စသတ်တော့ ငါ့ချွေးမလောင်းလေးက ကိုထွန်းသော်ရဲ့သမီးနဲ့တူတယ်... ဟုတ် လား”

ဖေဖေက သူ့မကိုကြည့်ရင်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက ဇက်ကလေးပုရင်း ‘ဟုတ်’ဟုဖြေသည်။

ယောက္ခမလောင်းကြီးကတော့ ပါးစပ်ကြီးဟကာ သူ့တို့ သုံးယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်သည်။ ပြီး မျက်နှာကြီးနီလျက် ရှက် အမ်းအမ်းဖြင့်

“ထိုင်ဗျာ ကိုသိန်းကျော်”

ဟုဆိုသည်။

“ခင်ဗျားဖုန်းဆက်တာ ဒီကိစ္စလား... ကျုပ်ရဲ့ချွေးမက ခင်ဗျားသမီးမှန်း မသိလိုက်ဘူးဗျာ... သူ့အဖေနာမည်ကိုမေးမယ် မေးမယ်နဲ့ ဆုံလိုက်တိုင်း သူကရှက်ကိုးရှက်ကန်းကြီးဖြစ်ဖြစ်နေတော့ မမေးဖြစ်တာ”

ဖေဖေက ရွန်းရွန်းဝေအောင်စကားဆိုနေသလောက် ယောက္ခမလောင်းကြီးကတော့ အိုးတိုးအန်းတန်းဖြင့် ခပ်ငူငူကြီးဖြစ် ကာနေသည်။ သူ ဒီနေရာမှာ ဆက်ရှိမှနေသင့်တော့ဟု သူ့လူဆ လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်

“ကဲ - ဒါဆို ဖေဖေတို့စကားပြောကြဦးလေ... သားတို့ သွားစရာရှိလို့သွားတော့မယ်”

“ဪ - အေး... သွားစရာရှိရင် သွားလေ”

သူ့စကားကြောင့် ဖေဖေက အထက်ပါအတိုင်းဆိုသည်။
ယောက္ခမလောင်းကြီးကတော့ မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် ဝိုင်းခနဲ လှမ်း
ကြည့်သည်။

“ဖေဖေ... အဲလေ - အန်ကယ်... သားတို့သွားလိုက်ဦး
မယ်နော်”

ယောက္ခမကြီးဆီကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ရင်းဆိုသော သူ့
စကားကြောင့် ယောက္ခမကြီး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို သူ့တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ‘သား’ဟု သူ့ကိုယ်သူ့ဆိုလိုက်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ‘ဖေဖေ’
ဟု တမင်မှားခေါ်ပစ်လိုက်သည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် တွန့်သွား
ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ယောက္ခမကြီးကတော့

“အေး”

ဟု တစ်ခွန်းတည်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပင်တုံပြန်သည်။ သူ
အသက်တော်တော်လေးကြီးနေပြီမို့ အန်ကယ်ကြီး အတော်သက်သာ
သွားသည်။ အကယ်၍ သူ့သာအသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မဟုတ်ဘဲ ငါး
နှစ်ခြောက်နှစ်အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် လျှာကိုထုတ်
ပြီး ‘ပလူး ပလူး’လုပ်ပြကာ အန်ကယ်ကြီးကိုပြောင်ပြုတ်မည်ထင်
သည်။ သို့မဟုတ် လက်ညှိုးကွေးချည်ဆန်ချည်ဖြင့် ‘ရှက်... ရှက်’ဟု
ပြောင်ဖြစ်မည်ထင်သည်။

* * *

ပန်းခြံရောက်ပြီး ထိုင်ခုံမှာထိုင်ထိုင်ချင်းမှာပင် သူ ဟက်ခနဲ
ရယ်ဖြစ်သည်။ သူမက

“ဘာရယ်တာလဲ”

ဟုမေးသည်။

“ယောက္ခမကြီး ရှက်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်နေတာ တွေးမိလို့ပါ...
... မောင်လေ - ရယ်ချင်လိုက်တာ လွန်ရော”

“ဘာရယ်ချင်လိုက်တာ လွန်ရောလဲ... ရယ်စရာလား
လူကြီးကို... ဖေဖေကို မရိုမသေမလုပ်နဲ့နော်... မကြိုက်ဘူး”
သူမက နှုတ်ခမ်းကိုစုရင်းဆိုသည်။

“ဟ - မရိုမသေလုပ်တာမှမဟုတ်တာ... ရယ်စရာမို့လို့
ရယ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မရယ်ရဘူး”

“ရယ်တယ်ကွာ... ရယ်တော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ရှိက်ချင်တယ်... ကဲ ကဲ”

ဘုတောသော သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ပခုံးကို ခပ်ခွေ
ရိုက်သည်။

“ဩ... ညီမလေးက မောင်ပခုံးကိုရိုက်တယ်ပေါ့... ဒါနဲ့”

ရင် မောင်ကလည်း ညီမလေးရဲ့ပခုံးကိုကိုက်တယ်ကွာ... ကဲ”
ပြောရင်းဆိုရင်း သူမကိုခပ်တင်းတင်းဖက်ကာ သူမ၏ပခုံးကို
သူ ခပ်ဖွဖွကိုက်ဖြစ်သည်။

“အား - အူယားတယ်ကွာ... မကိုက်နဲ့”

ခပ်ဖွဖွကိုက်သည်မို့ မနာသော်လည်း သူမက အူအတော်
ယားသွားသည် ထင်။ သူ့ကိုမသိစိတ်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်းပြန်ဖက်ကာ
ထားသည်။ ပြီး

“ဘယ်လိုအကောင်တွေမှ ကိုက်တယ်ဆိုတာ မောင်သိတယ်
မဟုတ်လား”

ဟုနောက်သည်။

“သိတယ်... ကြမ်းပြီးတွေလည်း ကိုက်တာပဲ... ခြင်လည်း
ကိုက်တာပဲ... မောင်ကတော့ ဘာအကောင်မှမဟုတ်ဘူး... အချစ်
ကောင်မို့လို့ ကိုက်တာ”

“မကြားဖူးပေါင်”

သူမက သူ့ကိုတွန်းလွှတ်ရင်းဆိုသည်။

“မကြားဖူးဘူးလား... ဒါဆိုရင်လည်း ကြားဖူးသွားအောင်
ကိုက်ရသေးတာပေါ့... ကဲကွာ... ဟမ်း”

“မောင်နော်... အား...”

သူမက ‘အား’ခနဲအော်ရင်း

“မလုပ်နဲ့”

ဟုတားသည်။

“မကိုက်စေချင်ရင် မောင့်ကိုအာဘွားပေး... အဲဒါဆိုရင်
မကိုက်ဘူး”

တဟဲဟဲရယ်ရင်း ညစ်ကျယ်ကျယ်ဆိုသော သူ့စကားကို
သူမက

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

“ဘာဆိုင်လို့ပေးရမှာလဲ... မပေးဘူး”
ဟု ညစ်ကျယ်ကျယ်ပင်တုံပြန်သည်။
“ဟုတ်ပြီလေ... ဒါဆိုရင် ကိုက်လည်းကိုက်... ဂလိလည်း
ထိုးရသေးတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဟန်ပြင်သောသူ့ကို သူမက
“ဟိုးထား ဆရာ”
ဟုဆိုရင်း တားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... အပေးအယူကိစ္စ သဘောတူပြီလား”
“မတူဘူး”

“မတူရင် ကိုက်မှာနော်”
လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ချည်ကွေးချည်လုပ်ရင်းဆိုသော သူ့
စကားကြောင့် သူမက

“တူတယ်... တူတယ်”
ဟု ကမန်းကတန်းဆိုသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူမမျက်နှာ
မှာ ရှက်သွေးတို့ စို့ကာနေသည်။

ဘာပဲပြောပြော တိုက်ခတ်သမျှသောလေညင်းတို့တွင် အခ
ပန်းခြံမှာတိုက်ခတ်သောလေညင်းက ပို၍လတ်ဆတ်သည်ဟု ထင်
သည်။ ချစ်သူ၏ရှက်သွေးစိုသောပါးပြင်နုကိုဖြတ်ကာ သူ့ဆီသို့တိုက်
ခတ်လာသည်ကိုး။

အမှန်အတန် “ပြီးပြီ”
ပြည့်ပိုင်မျှအိမ်

စာရေးသူ၏ ထုတ်ဝေပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ♥ မိုးကောင်းကင်ကို လှည့်စားတဲ့ကြယ်
- ♥ အချစ်ရဲ့ နက္ခတ်
- ♥ ကုန်ကြမ်း
- ♥ ပန်းနုရောင်ပြကွက်ထဲက ကကြီးလှတဲ့ သတို့သမီး
- ♥ သတ္တမမြောက် နတ်သမီး
- ♥ အချစ်ကို ကြက်ခြေမခတ်ကြေး
- ♥ ချစ်သူဆံစမှာမှ ကြော့ချင်တဲ့နှင်း
- ♥ ကျူးပစ်ဒ်၏ ရင်ဖွင့်မြှား
- ♥ ရနံ့တစ်စင်း၏ တောင်ပံခတ်သံ
- ♥ မိုးမျှော်မြစ်ကမ်းမှာ ချစ်သူကိုနှမ်းတဲ့ကောင်လေး
- ♥ ချစ်သူကိုယ်တိုင် သွန်းခတ်ခဲ့သော သစ်သီးများ
- ♥ ခြံခွန်တဲ့ကြယ်
- ♥ နွေရင်ခွင်အတွက် နင်းစက်အနမ်း
- ♥ မိုးရထားပေါ်က လက်ပြတဲ့ ကောင်မလေး
- ♥ လေအနော့မှာ ခြေဆော့တဲ့လိပ်ပြာ
- ♥ ကုန်ကြမ်း
- ♥ ဆောင်း...သို့
- ♥ ကြယ်စီသံနားထောင်ရင်း လင်းခဲ့သော ရင်ဘတ်များ
- ♥ ရန်ကုန်သူနဲ့ တောင်ကြီးသား
- ♥ ကောင်းကင်ခြုံထားတဲ့ ညီမလေး
- ♥ ချယ်ရီပွင့်ရန် တစ်လအလို
- ♥ ဂစ်တာတီးချင်တဲ့ကဗျာ

